ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΟΥ

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΣ.

(Ἐκδόσ. Στερεοτ. 1852).

(Ἀκολουθία. Ἴδε Τεῦχ. Β', σελ. 402).

Ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ σελίδι ἀναγινώσκεται »Τὸ μὲν σῶμα τεθνήξεται, ἡ δὲ ψυχὴ ἀναπτᾶσα, οἰχήσεται ἀθάνατος καὶ ἀγήρως". Πρβ. σελ. 25 »μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον .... ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον". σελ. 26 »καὶ καταπτὰς ἀετὸς, τοῦτον ἁρπάζει λαβών". σελ. 27 »οἱ μὲν Γέρανοι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν" καὶ »τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε". σελ. 76 »καὶ ἀναπτῆναι τὸν ἀέρα". Τόμ. Β', σελ. 256 »οἷς ἂν ἐπιπτῶσιν". Τόμ. Ε', σελ. 226 »Ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε".

Ὁ μέλλων τεθνήξομαι εἶνε παράσημος, ὁ δ' ἀόριστος ἔπτην (ἀνέπτην, ἀπέπτην, κτλ.) ἀπηλλαγμένος μὲν τῆς ἀτιμίας ταύτης ὑπάρχει, δὲν ἀποδείκνυται ὅμως καὶ εἰς τὸν πεζὸν τῶν Ἀττικῶν λόγον ἐγκεκριμένος.

Ἀντὶ τοῦ τεθνήξομαι παρὰ τοῖς ἐνδόξοις ἐλέγετο τεθνήξω. Μαρτύρια τούτου βεβαιότατα εἶνε τὸ τοῦ Αἰσχύλου »Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν" (Ἀγαμ. 1279) καὶ τὸ τοῦ Ἀρι-

στοφάνους »Ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. — Δήξομαΐ' ὑμᾶς ἐγώ" (Ἀχαρν. 325). Ἐν τοῖς προκειμένοις χωρίοις ἀβλαβὴς ὁ παλαιὸς τύπος διέμεινεν ὑπὸ τοῦ μέτρου μάλιστα φυλαττόμενος. Ὑπάρχουσιν ὅμως παρ' Ἀριστοφάνει τινά, ἐν οἷς τῆς τ' ἐκ τοῦ μέτρου ἀσφαλείας ἐλλειπούσης καὶ ἄλλως εὐκόλου τῆς μεταβολῆς οὔσης δὲν ἐτηρήθη ἀδιάφθορος. Οὔτ' ἐν ταῖς Νεφέλαις ἐσώθη τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κωμικοῦ γραφὲν »Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις" (στίχ. 1436) οὔτ' ἐν τοῖς Σφηξὶ τὸ γνήσιον »Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξεις, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι" (στίχ. 654). Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τὸ μεταγενέστερον τεθνήξει (-ῃ) ταὐτίγραφα φέρουσιν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ὅλως βάρβαρον καὶ πλασματῶδες τεθνήσει πλὴν ἑνὸς ἔχοντος τεθνήξει. Ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι στίχ. 590 οὐ μόνον οὐδὲν τῶν ἀντιγράφων διεφύλαξε τὸ ὀρθὸν »Οἴμ', ὡς τεθνήξεις. — Μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε", ἀλλὰ καὶ σχόλιον ὑπάρχει διδάσκον ὅτι τεθνήσει ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐλέγετο! »Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ σ φασὶ τεθνήσει" (σελ. 17 Διδ. Ηρβ. καὶ Σουΐδαν Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 1056 Βερν. Ἴδε Φισχήρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Γ', Μέρ. α', σελ. 106). Ὁ Ῥουγκένιος παρὰ Τιμαίῳ σελ. 222 λόγον περὶ τοῦ παῖσαι ἀντὶ τοῦ παῖξαι ποιούμενος καὶ ἀποφαινόμενος ὅτι »ὁ αὐτὸς τύπος τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐπ' ἄλλων τινῶν ἤρεσε" προφέρεται ὡς παραδείγματα τὸ σμῆσαι ἀντὶ τοῦ σμῆξαι καὶ τὸ τεθνήσει ἀντὶ τοῦ τεθνήξει. Ἀλλὰ τὸ μὲν τεθνήσει ὅλως ἔκφυλον καὶ ἀνελλήνιστον εἶνε, καίτοι ὁ Πόρσων οὐδὲν περὶ αὐτοῦ φαίνεται ὑποπτεύων ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις σελ. 114. Τὸ δὲ σμῆσαι δὲν παράγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐνεστῶτος, ἐξ οὗ καὶ τὸ σμῆξαι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ σμήχειν γίνεται, ἐκεῖνο δ' ἐκ τοῦ σμῆν· ὅπερ οὕτως ἁπλοῦν καὶ σαφὲς εἶνε, ὥστ' εἰκότως ἤθελέ τις θαυμάσῃ πῶς ἠγνόησεν αὐτὸ ὁ Ῥουγκένιος καὶ συνέκλωσε τἀσύγκλωστα. Ἵνα δὲ συμφανεστέρα ἡ τῶν ἀντιγραφέων καὶ τῶν γραμματικῶν ἀβελτερία καταστῇ, ἀναφέρομεν ὅτι παρὰ Θουκυδίδῃ Η', 74 πλὴν τοῦ »ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούσωσι, τεθνήκωσι" ἔχουσι ταὐτίγραφα καὶ τεθνήξωσι καὶ τεθνήξονται ἢ τεθνήξωνται, ὁ δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος τὴν γραφὴν τεθνήξονται πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων διδάσκει ὅτι πρὸς μέλλοντα τὸ ἵνα ὁ Θουκυδίδης συνέταξε, καθάπερ ὁ Ἀριστείδης τὸ κἂν καὶ ὁ Πλάτων τὸ ὅταν. »Γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸς σύνδεσμος μέλλοντι συντάσσεται, οἷον ἂν ἔσται, ἢν γενήσεται

καὶ ὅσα τοιαῦτα, κἂν Ἀριστείδης ἄπαξ ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ [Τόμ. Β', σελ. 406 Δινδ.] πρὸς μέλλοντα τὸ κἂν συνέταξε λέγων κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ [σ. 447, β'] τὸ ὅταν μετὰ μέλλοντος λέγων ὅταν βουλήσεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήξονται" (σελ. 132, 15 Ῥισχ. Πολλῷ κάλλιον ἔχουσι τὰ ἐν σελ. 186, 10 »Ἵνα ὦσι λέγε, οὐχ ἵνα ἔσονται· πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα ἢ ἐὰν ἢ ἂν ἢ ἦν ἢ ὅταν τιθέναι"). Ἀλλὰ τίς καὶ ἐλάχιστον φρονήσεως μετέχων θὰ πιστεύσῃ ποτὲ ὅτι εἶπεν ὁ Πλάτων σολοικίζων ὅταν βουλήσεσθε καὶ ὁ Θουκυδίδης σολοικίζων ἅμα καὶ βαρβαρίζων ἵνα τεθνήξονται; Καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἀριστείδου δὲ ῥήσεως δὲν ὑπάρχει πολλὴ πιθανότης ὅτι οὕτω κατ' ἀρχὰς γεγραμμένη ἦτο, ὡς ὁ Μάγιστρος αὐτὴν ἀνέγνω. Ἀποβλέπων τις εἰς τὴν παρὰ Θουκυδίδῃ γενομένην μεταβολὴν τοῦ τεθνήκωσι εἰς τεθνήξονται (τεθνήξωνται) εὐλόγως δύναται νὰ ὑπονοήσῃ ὅτι καὶ τὸ παρ' Ἀριστείδῃ μεμνήσονται (ἐν τοῖς ἀντιγράφοις μεμνήσωνται) ἐκ παραφθορᾶς προῆλθε τοῦ μέμνωνται (ἢ κάλλιον μεμνῶνται), ὅπερ εὑρίσκεται καὶ ἐν τῷ Ῥοδιακῷ (Ὁ Δινδόρφιος διττὸν περὶ τοῦ μεμνήσωνται προτείνει φάρμακον. Ἐν μὲν Τόμ. Α', σελ. 813 κελεύει τὸ μέμνωνται ἀντ' αὐτοῦ ν' ἀποκατασταθῇ, ἐν δὲ Τόμ. Β', σελ. 406 νομίζει ὅτι εἰς μιμνήσκωνται πρέπει νὰ μεταβληθῇ). Τῷ »κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται" ὅμοιον εἶνε τὸ ἐν τῷ Γ' Λευκτρικῷ ἀνεγινωσκόμενον »ἂν πρὸς οὓς ἄσχολοι νῦν εἰσι [Λακεδαιμονίους], τούτους ἐκποδὼν αὐτοῖς θήσετε" (Τόμ. Α', σελ. 682 Δινδ.). Ἀλλ' ἴσως γραπτέον ποιήσητε ἀντὶ τοῦ θήσετε [1]) (Καὶ ἐν Τόμ. Β', σελ.

---

[1]) Κατ' οὐδένα τρόπον πειθόμεθα ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἀριστείδης »ἂν . . . τούτους ἐκποδὼν αὐτοῖς θήσετε". Τῶν τοιούτων κηλίδων παντελῶς ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἀπηλλαγμένος ὑπάρχει. Ἡ ἐνίοτε φαινομένη παρ' αὐτῷ χρῆσις τοῦ δυνητικοῦ ἂν μετὰ μέλλοντος μετοχῆς δὲν καθιστᾷ πιθανὴν καὶ τὴν τοῦ ὑποθετικοῦ ἂν μετὰ μέλλοντος σύνταξιν. Τόμ. Α', σελ. 579 Δινδ. »πρὸ τοῦ ἀδήλου καὶ ἀπίστου καὶ τάχ' ἂν ἡμᾶς αὖθις παράξοντος". σελ. 615 »ἀλλὰ μὴν τόν γ' ἀναμνήσοντ' ἂν ὑμᾶς τῶν ἐπὶ τοῦ δεκελειικοῦ πολέμου πεπραγμένων κτέ.". σελ. 654 »οὐ τοίνυν οὐδὲ τοὺς ἐθελήσοντας ἂν ἡμῖν ὑπηρετῆσαι τηνικαῦτα προθύμως ὁρῶ". σελ. 716 »ἡμᾶς τε γὰρ εἶδεν οὐδαμῶς ἂν ὑπείξοντας ἐν δούλων

158 ἀνεγινώσκετο πρότερον »ὥσθ' ὅταν ὡμολόγητο καὶ συγκεχώρητο κτέ.", ἀνθ' οὗ νῦν ὀρθῶς γράφεται ἐξ ἑνὸς ἀντιγράφου ὅτε. Ἀλλὰ περὶ τῶν τοιούτων ἀκριβέστατα σὺν θεῷ ἄλλοτε). Ἀστεῖον δέ πως φαίνεται ὅτι περὶ μὲν τοῦ κἂν μεμνήσονται οὐδαμῶς ὁ Μάγιστρος ἀμφιβάλλει, περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ εἰς βασιλέα λόγῳ γενηθέντες (Τόμ. Α', σελ. 100) ἀποφαίνεται »ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων" (σελ. 75, 10). Δὲν ἀρνούμεθα μὲν ὅτι καθαρὸς καθόλου τὴν λέξιν ὁ Ἀριστείδης ὑπάρχει καὶ τῆς ἀττικῆς φωνῆς ἄκρος ζηλωτής, νομίζομεν ὅμως ὅτι μεγάλως σφάλλεται ἂν τις ὅλως αὐτὸν ἄπταιστον ὑπολαμβάνῃ καὶ τὰ πλημμελήματα, ὧν αὐτὸς κατὰ τὸν εἰκότα λόγον ὑπαίτιος εἶνε, τοῖς ταλαιπώροις λογίζηται ἀντιγραφεῦσιν. Ἄλλοι τινὲς παρὰ τῷ Ἀριστείδῃ κείμενοι τύποι, οἷον ὁ ἀπαντήσειν καὶ ὁ ἑστακέναι (ἀνεστακέναι) καὶ ὁ σχεθῆναι (περισχεθῆναι, συσχεθῆναι), ἵνα τούτοις ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκεσθῶμεν, ἱκανῶς τὸ ἄλογον τῆς περὶ τοῦ γενηθέντες ἀμφιβολίας ἢ ἀπιστίας τοῦ Ὠμῶ ἐλέγχουσι. Περὶ τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ῥητορικῆς ἁπαντῶντος ἁμαρτῆσαι (Τόμ. Β', σελ. 87. Πρβ. Σχολ. Τόμ. Γ', σελ. 412), ὅπερ πολλῷ τοῦ γενηθέντες μοχθηρότερον εἶνε, οὐδὲν ἐνδοιάζει ὁ Μάγιστρος σελ. 175, 2. Ἀδελφὸν τοῦ ἁμαρτῆσαι εἶνε τὸ ὀφλῆσαι (Τόμ. Α', σελ. 752. Τόμ. Β', σελ. 191 καὶ σελ. 534).

Παρὰ Πλάτωνι Γοργ. σ. 469, δ' πρὸ πολλοῦ οἱ ἐκδόται ἀντὶ

μοίρᾳ κτέ.". Ἀλλ' ἔχει ἄρά γε οὕτω βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς ἡ γραφὴ τῶν τόπων τούτων, ὥστ' ἀδύνατον εἶνε νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἀόριστος ἐν αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἔκειτο: Τίς τοῦτο τολμᾷ νὰ διισχυρισθῇ τὴν συνήθη ἐν τοῖς τοιούτοις τοῦ μέλλοντος ἀντὶ τοῦ ἀορίστου παρείσδυσιν γινώσκων; Πόσης δὲ πίστεως πρέπει τἀντίγραφα ν' ἀξιῶνται ἀρκούντως, νομίζομεν, γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ ἐν σελ. 730 ἀναγινωσκομένου »οἱ δ' ὑπ' ἀνάγκης ἀπεσταλμένοι, ᾗδιστ' ἄν, εἰ κύριοι νεύματος ἦσαν, αὐτὰ τἀναντία ὑμῖν προδείξοντες". Τίς δὲν αἰσθάνεται παραχρῆμα τὸ παντάπασιν ἄτοπον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἀνοίκειον τοῦ μέλλοντος προδείξοντες, προηγουμένου τοῦ »εἰ κύριοι νεύματος ἦσαν"; Εἶνε ἀναγκαῖον νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι μόνος ὁ ἀόριστος παριστᾷ τὸ προκείμενον νὰ δηλωθῇ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, τουτέστιν »οἱ δ' ὑπ' ἀνάγκης ἀπεσταλμένοι, οἳ ᾗδιστ' ἄν, εἰ κύριοι νεύματος ἦσαν, αὐτὰ τἀναντία ὑμῖν προὔδειξαν";

τοῦ πλημμελοῦς »Ἐὰν γὰρ ἄρ' ἐμοὶ δόξῃ τινὰ τουτωνὶ τῶν ἀνθρώπων δεῖν τεθνάναι, ... τεθνήξεται οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ" ἀποκατέστησαν τὸ ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ἀρίστοις ἀντιγράφοις ἀναγινωσκόμενον τεθνήξει, εἰς ὃ καὶ σχόλιον διττὸν φέρεται, »Τεθνήξει: Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ τεθνήξεται καινοπρεπῶς παρελήφθη" καὶ »Ἀντὶ τοῦ τεθνήξεται. Ἐνέργεια ἀντὶ πάθους ἀττικῶς". Ὁ τὸ πρῶτον τῶν σχολίων τούτων γράψας ἐνόμιζε πάντως ὅτι ὁ τύπος τεθνήξομαι ὁ μόνος κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ συνήθης ὢν ἀνέκαθεν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπῆρχεν, ὁ δὲ Πλάτων ἀτιμάζων τρόπον τινὰ καὶ ὑπερορῶν τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν προήνεγκεν ἐξ ἑαυτοῦ τὸν νέον καὶ ἄγνωστον δηλονότι τοῖς τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν τεθνήξω. Ἀλλ' ὅτι ψευδῆ καὶ ἄλογα ὁ τοιαῦτα δοξάζων δοξάζει πᾶς τις εὐκόλως κατανοεῖ καὶ οὐδεὶς λόγος ἀναγκαῖος περὶ αὐτοῦ φαίνεται. Τῆς παρὰ Πλάτωνι χρήσεως ποιεῖται μνείαν καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγων »Τεθνήξεται ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ· καὶ Λιβάνιος: εἰ μή τις ἄρτον μεταδοίη, τεθνήξει. Ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Ψευδοσολοικιστῇ [Γρ. Ψευδοσοφιστῇ ἢ Σολοικιστῇ] ἀπαγορεύει" (σελ. 565, 20 Ῥισχ.). Ὁ λόγος τοῦ Λουκιανοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς. »Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον" (Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 7, Τόμ. Γ', σελ. 602 Ἰακβ. Πρβ. Σχολ. Τόμ. Δ', σελ. 265 »Τεθνήξει: Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξει ἐπὶ δευτέρου"). Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης συμπεραίνεται εὐλόγως ὅτι καθ' ὃν ὁ Λουκιανὸς ἤκμαζε χρόνον οὕτως ἄηθες, μᾶλλον δ' ἀπηρχαιωμένον, τὸ τεθνήξω ἦτο, ὥστ' οὐ μόνον ἀηδῶς τινες πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ διέκειντο, ἀλλὰ καί, ἄν τις μετεχειρίζετο, διεχλεύαζόν πως αὐτὸν ὡς περὶ τὰ λίαν παλαιὰ καὶ ὑπεράττικα δῆθεν ἐπτοημένον. Καὶ τοῦτο δ' ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Λουκιανοῦ δῆλον γίνεται, ὅτι τὴν αὐτὴν κατάληξιν τὸ ἑνικὸν δεύτερον πρόσωπον τοῦ μέσου μέλλοντος εἶχε καὶ τὸ ἑνικὸν τρίτον τοῦ ἐνεργητικοῦ. Ἀλλ' ἀκριβὴς περὶ τούτου λόγος θὰ γείνῃ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Ὁ μέλλων τεθνήξω εὕρηται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Δίωνος τοῦ Κασσίου, συγγραφέως ἀφυοῦς καὶ ἀπειροκάλου, οὐδεμίαν συμμετρίαν οὐδ' ἁρμονίαν περὶ τὴν γλῶσσαν φυλάττοντος, ἀλλ' ὅτε μὲν ἐν τοῖς παμπαλαίοις καὶ ἀττικωτάτοις ἀναστρεφομένου ὅτε δ' ἐν τοῖς νεωτάτοις καὶ κοινοτάτοις κυλιομένου.

ΝΛ', ιγ', 3: εἴ πως πίστιν ἐκ τούτων μὴ τεθνήξειν λαβοῦσα ἧττόν τε τηρηθείη κτέ. (Ἡ γραφὴ τεθνήσειν εἶνε πλημμελεστάτη). ΝΗ', ς', 5: ἔς τε τὸν Τιβέριον ὡς καὶ τεθνήξοντα ἢ καὶ ἤξοντα ὑποπτεύοντες. ΝΗ', κζ', 5: καὶ τὴν ὥραν ἐν ᾗ τεθνήξοι εἶπεν (Πρβ. καὶ ΟΗ', λβ', 4). Ἴδε καὶ Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 371 Βερν. »Ἐπέσειεν: Ἐπανετείνετο. Τοῖς δ' ἐπέσειε φόβον, ὡς αὐτίκα τεθνήξοντος" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ τεθνήξαντος). Καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου σχολίοις Ὀλυμπ. Β', 61 (σελ. 69 Βοικκ.) λέγεται »Τελευτάσομεν: Τεθνήξομεν". Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Γ', σελ. 328 Σμιδ. ὁ κῶδιξ φέρει »Πεφήσεαι: ... τεθνήξεις".

Τὴν τοῦ τεθνήξω παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρῆσιν παρετήρησεν ὁ Δαβήσιος *Miscell. Crit.* σελ. 93 κέξ. Ἀκριβέστερον δὲ τὰ κατ' αὐτὴν ἐξήτασεν ὁ Ἐλμσλήϊος Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 56 κέξ. (Πρβ. καὶ Κίδδιον παρὰ Δαβησίῳ ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 152 ἐκδ. β'). Ἴδε καὶ Ἑρμαννὸν Ἀριστοφ. Νεφέλ. σελ. 197 ἐκδ. β'. Δινδόρφιον Θησ. Στεφ. Τόμ. Δ', σελ. 392 Πκρ. καὶ Κόβητον *Orat. de Art. Interpr.* σελ. 46. *Var. Lect.* σελ. 316 καὶ *Nov. Lect.* σελ. 264 καὶ σελ. 775. Ὁ Τεϋφέλιος Ἀριστοφ. Νεφέλ. σελ. 178 δοξάζει ὅτι ἀμφότεροι εἱ τύποι, ὅ τε τεθνήξω δηλονότι καὶ ὁ τεθνήξομαι, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν χρήσει ἦσαν, οὕτως ὥστ' ἐπεκράτησεν ἔπειτα ὁ μέσος. Συγκατατίθεται δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἄλβ. Μυλλῆρος Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 108. Ἡμῖν δὲν φαίνεται πολλῷ κρείττω ἐνταῦθα ὁ Τεϋφέλιος Φρονῶν ἢ ἐν σελ. 60, ἔνθα νομίζει ὅτι οὐ μόνον τὸ σκώψομαι ἀλλὰ καὶ τὸ σκώψω ὁ Ἀριστοφάνης μετεχειρίσθη.

Τὸν μέλλοντα τεθνήξομαι βλέπει τις συχνότατα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. Ἐκ τῶν πλείστων παραδειγμάτων, ἅτινα πρόχειρα ἡμῖν ὑπάρχουσιν, ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς. Βάβρ. ΚΖ', 7 »ὥστε τεθνήξῃ βλάπτουσα μᾶλλον ἢπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς". Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ. ς', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 196 Ἰακβ.) »πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος" (Πρβ. καὶ § 4, σελ. 197. Ἐν § 5, σελ. 198 ἀναγινώσκεται τὸ σύνθετον προτεθνήξεται[1]).

---

[1]) Ὡς λέγεται προτέθνηκα, οὐχὶ προαποτέθνηκα· οὕτω καὶ προτεθνήξομαι, οὐχὶ προαποτεθνήξομαι. Τοῦ ῥήματος θνήσκω ὁ παρακείμενος δὲν λαμβάνει παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὴν πρόθεσιν ἀπό. Ὅθεν οὔτ' ἀποτέθνηκα παρ' αὐτοῖς εὑρί-

»εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου"). Ζ', § 1 (σελ. 199) »ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τε-

---

σκεται εἰ μὴ ἅπαξ ἢ δὶς οὔτε προαποτέθνηκα οὔτε συναποτέθνηκα, ἀλλὰ τέθνηκα καὶ προτέθνηκα καὶ συντέθνηκα (Ηρβ. καὶ ἐντέθνηκα). Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου. Καὶ τὸ ῥηματικὸν δ' ἐπίθετον θνητὸς ὅλως τὴν μετὰ τῆς ἀπὸ σύνθεσιν ἀποστρέφεται (Ηρβ. καὶ τὰ νεωτερικὰ θνησείδιον καὶ θνησιμαῖον. Ἴδε Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Λ', σελ. 1721 καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Δ', σελ. 390 Παρ. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον κενέβρειον. Ἴδε Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 227. Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 165 καὶ Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Λ', σελ. 333. Παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ εὕρηται καὶ θνησιμαῖα Παιδαγ. Β', α', 17, σελ. 175 Ποττ. »πάλιν κεκώλυκε τούτων τὰ θνησιμαῖα τά τε εἰδωλόθυτα τά τε ἀποπεπνιγμένα". Καὶ τὸ θνησιμαῖον καὶ τὸ θνησίμαιον εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος. Ἀλλ' ἧττον ἡμῖν τὸ πρῶτον ἐπίμεμπτον φαίνεται ἅτε κατ' ἀναλογίαν τινὰ πεπλασμένον. Θνητός - εὐθνήσιμος - θνησιμαῖος. Ἂν ἀντὶ τοῦ θνητὸς ὑπῆρχε καὶ θνηκτός, τότε θὰ εἶχε καλῶς καὶ τὸ θνησίμαιον ἀντὶ τοῦ θνησιμαῖον. Θνητάδιος ἀναφέρεται παρ' Ἡρῳδιανῷ περὶ Μον. Λέξ. σελ. 18, 8, περὶ οὗ σφόδρα ἀμφιβάλλομεν ἂν ὑγιῶς ἔχῃ. Ηρβ. Λοβέκκιον Προλεγ. σελ. 352). Παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται ἅπαξ τὸ ἀποτεθνηῶτος καὶ ἅπαξ τὸ ἀπετέθνασαν. Ἰλ. Χ, 432 »σεῦ ἀποτεθνηῶτος". Ὀδ. Μ, 395 »βόες δ' ἀπετέθνασαν ἤδη" (Ηρβ. Λέρσιον *Quaest. Epic.* σελ. 329). Καὶ οἱ μεταγενέστεροι δὲ σπανιώτατα τῆς συνήθους χρήσεως ἀφίστανται. Πλούταρχ. Περικλ. Ζ', 2 »ἐπεὶ δ' Ἀριστείδης μὲν ἀπετεθνήκει κτέ." (Ηρβ. Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 29 καὶ σελ. 265). Ἠθικ. σελ. 215, 5 Διδ. »ἀλλὰ μὴν ὡρᾶϊος ὢν ἐκεῖνος ἀποτέθνηκεν". σελ. 627, 48 »πόσοι βόες τοῦ γείτονος ἀποτεθνήκασιν". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Β', 25 »οὐθέτερον αὐτῷ τῶν μερῶν ἀποτέθνηκεν". Δ', 18 »λεοντοφόνου φαγὼν ὁ λέων ἀποτέθνηκεν". Μάρκ. Ἀντων. Δ', 48 »πόσοι μὲν ἰατροὶ ἀποτεθνήκασι", Ζ', 46 »ὡς ἀποτεθνηκότα δεῖ κτέ.". Χαρίτων Δ', 3 »δόξας ἀποτεθνηκέναι". Δικαίως ἐπιτιμᾷ τῷ Ἰακωψίῳ ὁ Κόβητος *Comment. Philol.* Λ', σελ. 21 προτείναντι *Lection. Stobens.* σελ. 2 νὰ γραφῇ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀριστοφάνους παρὰ Στοβαίῳ Ἀνθολ. ΡΚΛ', 18 »οὔτ' ἂν ἀποτεθνεῶτες ἐστεφανωμένοι προὐκείμεθ' οὐδ' ἂν κρᾶτα κατακεχρισμένοι" ἀντὶ τοῦ »οὐ γὰρ ἂν ποτε οὕτως ἐστεφανωμένοι προὐκείμεθ' οὐδ' ἂν κατακεκριμένοι" (Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 127 »οὐδὲ βακκάρει κεχριμένοι". Ἴδε καὶ Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 147). Ηρβ. καὶ Μελλῆρον Ξενοφ. Συμποσ. σελ. 59. Ἐν τῇ πλαστῇ ἐπιστολῇ τῇ προτεταγμένῃ τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον ῥητορικῆς τοῦ

θνήξεσθαι". Χάρων. § 17 (Τόμ. Α', σελ. 299) »ὡς ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται" (Πρβ. καὶ § 8, σελ. 289). Ἁλιεῖ § 10 (Τόμ. Α', σελ. 345) »εἰ οὗτος τεθνήξεται μηδὲ τὸ παράπαν ὕδατος μεταλαβών". περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 31 (Τόμ. Α', σελ. 427) »ὥστ' ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας". Διὶ Ἐλεγχ. § 12 (Τόμ. Β', σελ. 465) »ὑπὸ αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται". Φιλοψευδ. § 25 (Τόμ. Γ', σελ. 209) »καθῆστο ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα" καὶ »ἀπήγγελλον δὲ ἅπασιν ὡς τεθνήξεται Δημύλος". περὶ τῆς Περεγρίν. Τελευτ. § 25 (Τόμ. Γ', σελ. 430) »εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός" (Πρβ. καὶ Τυραννοκτ. § 6 καὶ § 18 καὶ Λούκ. ἢ Ὄν. § 55, Τόμ. Β', σελ. 118. σελ. 126 καὶ σελ. 457). Πλούτ. Καίσ. ΛΔ', 3 »καὶ λαβὼν τὸ δοθὲν ἔπιεν ὡς τεθνηξόμενος". Βρούτ. ΚΘ', 4 »πότερον βιώσονται μετ' ἐλευθερίας ἢ τεθνήξονται". Γάλβ. ΚΓ', 4 »ἀλλὰ τεθνήξεται πρότερος". Ἠθικ. σελ. 1054, 31 Διδ. »ὡς αὐτίκα μάλα τεθνηξόμενος". σελ. 1055, 11 »καὶ περὶ ἐκείνῳ τεθνηξόμενοι". σελ. 1055, 23 »πολλοὺς μὲν ἔφη τεθνηξομένους" (Πρβ. καὶ Ἀποσπ. Τόμ. Ε', σελ. 49, 19). σελ. 1324, 16 »καὶ τεθνήξεται μὴ παυσόμενος". Ἀποσπ. Τόμ. Ε', σελ. 8, 6 »καὶ μὴ τεθνήξεσθαι τὸ παράπαν ὑπὸ τῆς ἀρρωστίας ἐκείνης". Ἀπολλόδ. Βιβλ. Β', ε', 4 »ἀντιδόντος δὲ Διὶ Προμηθέως τὸν ἀντ' αὐτοῦ τεθνηξόμενον ἀθάνατον". Γ', β', 1 »ὁ θεὸς ἔφη ὑπὸ ἑνὸς τῶν παίδων τεθνήξεσθαι". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Β', 46 »καὶ φυλάσσει τεθνηξόμενον". Δ', 1 »τεθνήξεται δὲ μᾶλλον παισόμενος". Ε', 29 »οἶδε γὰρ ὅτι τεθνήξεται τούτων τινὸς ἐμφαγών". ΙΑ', 34 »καὶ ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι ἦν". Ποικ. Ἱστορ. Ζ', 18 »ὅτι

Ψευδαριστοτέλους Τόμ. Α', σελ. 412, 50 Διδ. ἀναγινώσκεται »ὥσπερ γὰρ ὑπὲρ τέκνων, τούτων τῶν λόγων ὑπεραποτεθνήκασιν". Ἀλλ' ὀρθῶς ὁ Σπέγγελος ἐξέδωκεν ἐκ δύο ἀντιγράφων ὑπεραποθνήσκουσιν (Ἀναξιμέν. Ῥητορ. σελ. 97 ἐκδ. β'). Παρ' Ἀριστοτέλει Ἠθικ. Νικομ. Τόμ. Β', σελ. 24, 50 Διδ. λέγεται ἀποθανετέον. Ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀποθανατέον καὶ ἀποθνητέον. Μόνον τὸ ἀποθνητέον φαίνεται ὅτι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν τῆς γλώσσης ἀναλογίαν. Νομίζομεν δ' ὅτι ὤφειλεν ὁ Ἀριστοτέλης νὰ εἴπῃ θνητέον ἄνευ τῆς προθέσεως. Παρ' Ὠριγένει εὑρίσκεται ἀποθανητέον Τόμ. Α', σελ. 761, β' »ἀποθανητέον πρὶν πεισθῆναι δαίμοσι". Πρβ. καὶ σελ. 791, α'.

θᾶττον τεθνήξεται ἀνὴρ Αἰγύπτιος στρεβλούμενος ἢ τἀληθὲς ὁμολογήσει". IB', 29 »δειπνοῦσι δ' ὡς αὔριον τεθνηξόμενοι" (Πρβ. καὶ 'Απόσπ. παρὰ Σουΐδᾳ Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 419 Βερν.). Φιλόστρ. 'Απολλων. Ζ', λα', 5 (σελ. 311) »οὐ τεθνεῶτι, ἔφη, τεθνηξομένῳ δέ". 'Ιώσηπ. 'Αρχαιολ. Β', γ', 3 »τεθνήξεσθαι παρὰ τοῖς ξένοις" (Πρβ. καὶ Β', ς', 9 δἰς). Δ', η', 48 »ἐμφανίζειν τὸ ἐπ' αὐτῷ τεθνηξομένῳ πάθος". Ε', ι', 4 »καὶ τοὺς 'Ηλεὶ δὲ παῖδας ἡμέρᾳ μιᾷ τεθνηξομένους" (Πρβ. καὶ Ε', ζ', 10). ς', ι', 1 »ὡς ἐν τοῖς κινδύνοις τεθνηξόμενον". Ζ', ζ', 3 »τεθνήξεσθαι δὲ καὶ τὸν παῖδά σοι παραχρῆμα τὸν ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον" (Πρβ. καὶ Ζ', ια', 2 δἰς). Η', α', 4 »ἀλλ' αὐτοῦ τεθνήξεσθαι μᾶλλον" (Πρβ. καὶ Η', ιε', 4 δἰς). Θ', β', 1 »γίνωσκε ὅτι τεθνήξῃ" (Πρβ. καὶ Θ', δ', 6 καὶ ε', 2). Γ', ια', 2 »ὃν σήμερον τεθνήξεσθαι προειπὼν κτέ.". ΙΖ', ς', 5 »τεθνήξεσθαι μὲν οὐ πόρρω ἔλεγεν". ΙΗ', ε', 3 »τεθνήξεσθαι γὰρ τῶν ἡγεμόνων ἢ τὸν πολεμεῖν κελεύσαντα κτέ." (Πρβ. καὶ ΙΗ', η', 3). ΙΘ', α', 15 »φανερός τε ἦν οὐκ ἀπραγμόνως τεθνηξόμενος" (Πρβ. καὶ Βί. 22. 'Ιουδ. Πολ. Α', κς', 2. κθ', 4. Γ', η', 4. 5. 7. Ε', γ', 4. ι', 2 Μακκαβ. 8. 11. 12). 'Αρριαν. 'Επικτ. Διατρ. Α', α', 32 »εἶτα τότε τεθνήξομαι". 'Αππιαν. Συριακ. 11 »καὶ οἰόμενον ἐν Λιβύῃ τεθνήξεσθαι". Ἐμφυλ. Β', 153 »ἔμελλε δ' ἐπανελθὼν αὐτίκα ἐν αὐτῇ τεθνήξεσθαι". Διογέν. Λαέρτ. Β', 13 »καθείρχθη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τεθνηξόμενος". Γ', 121 »καὶ ὑπὲρ φίλου ποτὲ τεθνήξεσθαι". 'Αρτεμίδ. 'Ονειροκρ. Α', 55 »ἀμφότεροι τεθνήξονται" (Πρβ. καὶ Α', 47. 50 δἰς. 51. 56. 67. 76. 79 δἰς). Β', 29 »ἐὰν δὲ λειφθῶσι, τεθνήξονται". Γ', 46 »ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, τεθνήξεται" (Πρβ. καὶ Γ', 13 δἰς). Δ', 55 »εἰ δὲ ὀλίγα, τεθνήξεται (Πρβ. καὶ Δ', 85). 'Ερμογέν. παρὰ Σπεγγέλ. Τόμ. Β', σελ. 198 »καὶ πάντες τεθνήξονται" (Πρβ. καὶ σελ. 145). 'Αχιλλ. Τάτ. Δ', 1 »οὐ γὰρ τεθνήξῃ". Λόγγ. Ποιμεν. Α', 29 »ἐγὼ μέν, εἶπε, Χλόη, τεθνήξομαι μετ' ὀλίγον" (Πρβ. καὶ Δ', 29). Ξενοφ. 'Εφεσ. Α', 5 »ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι" (Πρβ. καὶ Β', 1. 8). 'Ηλιόδ. Αἰθιοπ. Α', 13 »τὸν ἐν δίκῃ μὲν ἀλλὰ πρὸ ὥρας τεθνηξόμενον" (Πρβ. καὶ Η', 8. 14). Ἄλλα παραδείγματα θὰ καταλεχθῶσιν ἀλλαχοῦ [1]). Ἐν τῷ τοῦ Στοβαίου 'Αν-

[1]) Ἄν τις τῶν νεωτέρων νομίζῃ ὅτι τὴν αὐτὴν τὸ τεθνήξομαι

θολογίῳ Ζ', 56 ἱστορεῖται ὅτι, μὴ ἀποδεξαμένου τοῦ Σωκράτους τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσίου γραφεῖσαν καὶ κομισθεῖσαν αὐτῷ ἀπολογίαν, »Τεθνήξῃ τοίνυν", ἔφη ὁ Λυσίας, »εἰ μὴ οὕτως ἀπολογήσῃ". Ὁ δὲ »εἰ γάρ", ἔφη, »καὶ μὴ νῦν, πάντως τεθνήξομαι". Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦτο εἶνε ἐκ τῆς κατεψευσμένης ἱστορίας (Ἴδε Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 669 καὶ Διndόρφιον Ξενοφ. Ἀπομν. σελ. XXII). Καὶ ἂν ὡμολογεῖτο δ' ὅτι ἀληθῶς τοιοῦτος διάλογος ἐγένετο, τίς θὰ ἐπίστευεν ἀδιστάκτως ὅτι αἱ παρὰ τῷ Στοβαίῳ λέξεις εἶνε αὐταὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Λυσίου καὶ τοῦ Σωκράτους ῥηθεῖσαι; Ταὐτὰ ταῦτα λέγομεν καὶ περὶ τοῦ »Ἐξελθὼν δ' ἐπὶ πόλεμον (Βρασίδας) ἔγραψε τοῖς ἐφόροις: Ἄσσα δήλωμαι πράξω... ἢ τεθναξοῦμαι" (Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 268, 44 Διδ. Πρβ. Ἀρήνσιον Διακλ. Δωρ. σελ. 290) καὶ περὶ τοῦ »Λάκων γάρ εἰμι ἄνωθεν καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν τῶν τελῶν: μαχέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνάξονται" (Σουΐδ. Τόμ. Λ', Μερ. α', σελ. 601 Βερν. Πρβ. Συνέσ. Ἐπιστ. 113).

Καὶ ἄλλος μετ' ὀλίγον μέλλων παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁμοιότατος τῷ τεθνήξω ὑπάρχει ὁμοιότατα παρὰ τοῖς νεωτέροις παθών, ὁ ἐκ τοῦ ἕστηκα δηλονότι γενόμενος ἑστήξω, ὃν ὁ παρακμάζων ἑλληνισμὸς εἰς ἑστήξομαι μετεσχημάτισεν. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 634 »ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν". Θουκυδ. Γ', 37 »εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι". Γ', 102 »πᾶν τὸ ἠπειρωτικὸν Λακεδαιμονίοις ξύμμαχον καθεστήξει". Πλάτ. Συμποσ. σ. 220, δ' »ἅμα δ' ἐφύλαττον αὐτὸν εἰ καὶ τὴν νύκτα ἑστήξοι". περὶ Πολιτ. Θ', σ. 587, β' »πλεῖστον δή, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει". Ξενοφ. Ἀναβ. Β', δ', 5 »καὶ ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει" (Φέρεται καὶ γραφὴ ἀποστήσῃ. Πρβ. Κυννῆρον Ἀναβ. σελ. 158). Δημοσθ. πρὸς Λεπτίν. § 37, σ. 468 »αὗται γὰρ οὐ-

---

δύναμιν ἔχει καὶ τὸ τεθνηκὼς ἔσομαι, ὑπομιμνήσκομεν αὐτὸν τοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ Φωκίων. ΚΒ', 3 »Οὐκοῦν, εἶπεν, εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς" (Πρβ. καὶ Ἠθικ. σελ. 226, 32 Διδ.), ἔνθα οὐχ ἧττον ἀνάρμοστον τὸ τεθνήξεται εἶνε ἢ τὸ ἀποθανεῖται. Μόνον τὸ ἔσται τεθνηκὼς παριστᾷ καθαρῶς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διαμονὴν τοῦ θανάτου, ὃν ἀστείως ὁ Ἄμφις (παρ' Ἀθην. Η', σ. 336, γ') ἀθάνατον ἐκάλεσεν·

ἀθάνατος ὁ θάνατός ἐστιν, ἂν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ.

τωσὶ τοῖς βουλομένοις κατὰ τῆς πόλεως βλασφημεῖν τεκμήριον ὡς ἀληθῆ λέγουσιν ἑστήξουσιν" (Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 93, 17 »Ἑστήξουσι: Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου"). Ηρβ. καὶ Ὁμηρ. Ἐπιγρ. ΙΕ', 14 »εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν" καὶ Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 15 »ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις" [1]) (Ὁ Μεινέκιος εἴκασε »στηρίξειν δέ τε τοῖχον κτέ.". Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἔκδοσιν τοῦ Καλλιμάχου σελ. 12 καὶ σελ. 136). Καὶ παρ' Ἀριστείδῃ παραδείγματα τοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου ἱκανὰ εὕρηνται καὶ παρὰ Φιλοστράτῳ οὐκ ὀλίγα. Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 119 Δινδ. »προσθήσω δ' ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν προγόνων καθεστήξει". σελ. 515 »καί σοι συμπαρεστήξομεν ἡμεῖς". σελ. 566 »καὶ σύνδεσμος, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, τῆς ἀρχῆς καθεστήξει". σελ. 612 »ἐκ μέσου τὸ λοιπὸν ἀμφοτέροις ἑστήξειν". σελ. 673 »εἰ μὴ μέχρι παντὸς τοῖσδε συνεστήξομεν". σελ. 813 »ἀλλ' ἑστήξει καὶ μενεῖ σῶν". Τόμ. Β', σελ. 627 »καὶ κατὰ παντὸς εἰσέπειθ' ἑστήξοντες δημοσίᾳ τοῦ χρόνου". Φιλόστρ. Ἀπολλων. Δ', 8 (σελ. 146) »εὖ κείσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δ' ἑστήξει" (Ηρβ. καὶ Δ', 21, σελ. 159). Ε', 34 (σελ. 217) »παντᾳχοῦ δ' ἑστήξεις χαλκοῦς". ς', 19 (σελ. 256) »οἱ δὲ θεοὶ παρὰ πολὺ τῆς αὐτῶν δόξης ἑστήξουσιν". Ζ', 13 (σελ. 291) »τρόπαιον μέν, οἶμαι, κατὰ Φιλοσοφίας ἑστήξει". Βί. Σοφιϛ. Β', 11 (σελ. 592) »καὶ τὸ ἀγχοῦ βασιλέως ἑστήξειν". Ἡρωϊκ. Α', 2 (σελ. 661) »ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν ὥσπερ γε-

---

[1]) Σχολ. παρ' Ἑρνέστῳ Καλλιμ. Τόμ. Α', σελ. 42 »Ἑστήξειν: Ἀπὸ τοῦ ἵστημι παρακείμενος ἕστηκα. Ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑστήξειν" (Ηρβ. Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 1469. Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Β', σελ. 248 καὶ Βλομφεῖλδεν Καλλιμ. σελ. 88). Ἀσώπ. Εἰσαγ. εἰς τὴν Ἑλλην. Σύντ. σελ. 498, § 20 »Δύο μόνον Μετ' ὀλίγον μέλλοντες φωνῆς ω ἀναφέρονται εἰς τὴν Ελληνικὴν γλῶσσαν, τεθνήξω καὶ ἑστήξω· ἀλλὰ καὶ τούτους δέχονται οἱ νεώτεροι ὡς πρώτους Μέλλοντας τῶν νέων θεμάτων τεθνήκω καὶ ἑστήκω (ἴδε Γραμμ. Θειρσχ. σελ. 515)". σελ. 527, § 79 »Ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούσωσι, τεθνήκωσι (Θουκ. Η', 74) = Ἵνα μείνωσιν εὐθὺς φονευμένοι [Θαυμασιωτάτη ἐξήγησις!]· τοῦτο δὲ δυνατὸν νὰ παραχθῇ καὶ ἐκ τοῦ νέου ψευδοθέματος τεθνήκω, ὡς καὶ ὁ Μετ' ὀλίγον μέλλων αὐτοῦ τεθνήξω". Λῆρι καὶ Φλήναφοι!

γραμμέναι". Εἰκόσ. Β', 13 (σελ. 830) »καὶ ἄσυλοι ἑστήξουσι τῷ Ποσειδῶνι" (Πρβ. καὶ Ἐπιξ. σελ. 558 Διδ. »ὅτι οὐκ ἀεὶ ἑστήξει"). Μέλλων περιεστήξω ἀναφέρεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου σελ. 417, 3 »Περιεστήξει: περισταθήσεται" (Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 313 Σμιδ. καὶ Σουΐδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 207 Βερν.). Ἐν σελ. 21, 16 ἀναγινώσκεται »Ἑστῆξι: τὸ μέλλον λέγουσι καὶ ἔστηξε καὶ τὰ ὅμοια οὕτως". Ὁ Δοβραῖος *Advers.* Τόμ. Α', σελ. 591 εἴκασεν »Ἑστήξει (ἢ ἑστήξῃ)... καὶ ἑστήξεται". Ἡμεῖς συγκατατιθέμεθα τῷ Ναβήρῳ γράφοντι (Φωτ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 216) »Ἑστήξει: τὸ μέλλον λέγουσι καὶ ἑστήξεις καὶ τὰ ὅμοια οὕτως". Ἡ τοῦ ἑστήξομαι χρῆσις ἄρχεται ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν χρόνων. Ἀριστοτ. μετὰ τὰ Φυσικ. Π', γ', 4 (Τόμ. Β', σελ. 566, 8 Διδ.) »ἀεὶ γὰρ τό τε ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ καθήμενον καθεδεῖται" (Παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει πρώτῳ εὕρηται καὶ τὸ λήσομαι ἀντὶ τοῦ λήσω). Ἡγήσιππ. παρ' Ἀθην. Ζ', σ. 290, δ' »ὁ δὲ πρωϊὸν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν ἑστήξετ' ἀχανής". Λουκιαν. Εἰκόσ. § 14 (Τόμ. Β', σελ. 341 Ἰακβ.) »παρεστήξῃ [Κάλλιον παρεστήξει] γὰρ εὖ οἶδα κεκηλημένος". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Α', 36 »τὸ δὲ ὡς πεπηγὸς ἑστήξεται". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΙ', ς', 7 »καὶ ἑκατοντάρχου ἐφεστηξομένου τε ἐκείνοις καὶ συνδέτου ἐσομένου". Σώπατρ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Μς', 51 »ὃς κατὰ πᾶσαν τύχην καὶ πραγμάτων μετάστασιν ἀσφαλῶς ἑστήξεται". Μάρκ. Ἀντων. Γ', 36 »ᾧ ἀποθνήσκοντι οὐ παρεστήξονταί τινες" (Πρβ. Β', 14: τεθνηξόμενος. Γ', 10: τεθνηξομένων. Δ', 6 καὶ Ζ', 22: τεθνήξεσθε. Δ', 37 καὶ 47: τεθνήξῃ). Ὀνήσανδρ. Στρατηγ. ΚΑ', σελ. 81 Κορ. »ἄπρακτοι μηδὲν δρῶντες ἑστήξονται" (Πρβ. καὶ ΛΒ', σελ. 103: τεθνήξονται. ΛΓ', σελ. 107: τεθνήξεται), κτλ. Ἴδε καὶ Ἐπιγρ. Ῥοσέττ. 39 (σελ. 4 Διδ.) »ἢ παρεστήξεται ὁ κυριώτατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ" (Ἴδε τὰς τοῦ Λετρουνίου σημειώσεις σελ. 29). Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ ἀναγινώσκεται »Ἑστήξεται: σταθήσεται" (Τόμ. Β', σελ. 207 Σμιδ.). Παρατηρητέον δ' ὅτι, ὡς τὸ τεθνήξω ἐνίοτε παρὰ τοῖς παλαιοῖς μεταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τεθνήξομαι, οὕτω καὶ τὸ ἑστήξω εἰς ἑστήξομαι. Παρ' Εὐριπίδῃ Ἰφιγ. Αὐλ. 675 ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ »εἶσει σύ· χερνίβων γὰρ ἑστήξεις πέλας" φέρουσι τἀντίγραφα ἑστήξει ἢ ἑστήξῃ. Ἐν τῇ Κύρου Παιδείᾳ τοῦ Ξενοφῶντος ς', β', 17 ἡ γραφὴ τῶν ἀντιγράφων εἶνε »ἃ οὐχ οὕτως ἑστήξεται ὥσπερ

πρόσθεν κτέ.". Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἔγραψεν ὁ Ξενοφῶν ἀναντιλέκτως ἑστήξει καὶ ἐν τῷ Κυνηγετικῷ Γ', 9, ἔνθα τὸ αὐτὸ σφάλμα ὑπάρχει ("Ιδε Ἑλμσλήϊον Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 57. Λ. Δινδόρφιον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. σελ. 289 καὶ Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 264 καὶ σελ. 775). Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκ. Βυζαντίου γίνεται μὲν μνεία τοῦ δοκίμου ἑστήξω, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ τεθνήξω, ἀλλὰ μόνου τοῦ τεθνήξομαι. Σελ. 535 »Ἑστήξω καὶ Ἑστήξομαι, μσ. μέλλ. ἀνμλ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἑστήκω, τοῦ ὁπ. σώζεται μόνον τὸ Στήνω) τοῦ "Ιστημι" (Τὸ στήνω φαίνεται ὅτι εἶνε τυπογραφικὸν σφάλμα ἀντὶ τοῦ στήκω, περὶ οὗ θὰ γείνῃ ἀλλαχοῦ λόγος). σελ. 607 »Θνήσκω [θείνω], Μ. θανοῦμαι ἢ τεθνήξομαι". σελ. 1394 »Τεθνήξομαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Θνήσκω" [1]).

---

[1]) Περὶ τῶν ἄλλων μετ' ὀλίγον μελλόντων τῶν ἐξ ἐνεργητικῶν παρακειμένων σχηματισθέντων θὰ γραφῶσι τὰ δέοντα ἐν οἰκειοτέρῳ τόπῳ. Τοῦτο μόνον ἐνταῦθα ἂς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ παρ' Ἀριστείδῃ κείμενον καταλελήψεται (Τόμ. Β', σελ. 677 Δινδ.), ὡς ἐκ παρακειμένου καταλέληφα (!), δὲν εἶνε ὀρθόν. Ἡ ῥῆσις τοῦ Ἀριστείδου ἔχει οὕτως· »Οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐστῶσιν ὡς εἰπεῖν ἓθ' ἑξομεν ὀφθαλμοῖς καθορᾶν οὓς διὰ τῆς ὧν δεδώκαμεν ἀφαιρέσεως ἀτιμάσομεν, ἀλλὰ τῆς "Αιδου κυνῆς ἡμῖν δεήσει φανέντων, τούς τ' ἐπιγιγνομένους ἡμῶν καταλελήψεται τοὔνειδος, καὶ ὡς ἀγνωμονούντων παῖδας ἐκτρέψονται καὶ μισήσουσι πάντες". Γραπτέον ἴσως »τοῖς τ' ἐπιγιγνομένοις ἡμῶν (ἢ ἡμῖν) καταλελείψεται τοὔνειδος", τουτέστι: καὶ οἱ ἐπιγιγνόμενοι κληρονομήσουσι τοῦ ὀνείδους. Αἱ καταλήξεις τῶν καλουμένων πτωτικῶν οὕτω συχνῶς πρὸς ἀλλήλας ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συγχέονται, ὥστ' ἐφ' ἡμῖν ὅλως κεῖται νὰ μεταβάλλωμεν αὐτὰς ἑκάστοτε, ἐὰν ἀναγκαῖον τοῦτο πρὸς ἐπανόρθωσιν ἡμαρτημένου χωρίου φαίνηται. Πόσον δὲ καταγέλαστοι ἐνίοτε ἐκ τῶν παραλλαγῶν τῶν καταλήξεων γραφαὶ προέρχονται ἀρκούντως δεικνύουσι τὰ ἑξῆς. Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τοῦ Ἀριστείδου (Τόμ. Α', σελ. 193 Δινδ.) ἀναγινώσκεται »καὶ αὖ τῶν ἐπιφανῶν τε καὶ πολλῶν ὡς ἀλλήλοις ὡμίλουν", ἐν δὲ τοῖς σχολίοις (Τόμ. Γ', σελ. 115, 12) λέγεται »Ὡς ἀλλήλοις ὡμίλουν: Τὰ πάντα σχεδὸν τῶν βιβλίων ἀλλήλους ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶ σόλοικον κατὰ σύνταξιν, καί μοι δοκεῖ σφάλμα εἶναι τῶν ἀντιγράφων· εὕρηται γὰρ ἔν τινι βιβλίῳ παλαιῷ καὶ τοῖς πᾶσιν εὖ ἔχοντα (Γρ. ἔχοντι) ἀλλήλοις ὡμίλουν· καὶ ἔστι τοῦτο ἀληθές". Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (σελ. 225) ὑπάρχει »καὶ μάλα ἵλεῳ τῇ τῆς θεοῦ χρῶνται διανοίᾳ", ἐν δὲ τοῖς σχολίοις (σελ. 174, 23) γράφεται »Τῆς τοῦ θεοῦ χρῶνται διανοίας: Τὸ χρῶμαι ἐνταῦθα γενικῇ"! (Ἀλλαχοῦ διδασκόμεθα ὅτι καὶ χρῆσθαί

Οὐ μόνον δὲ τὸ ἀδόκιμον τεθνήξομαι ἐν τῇ χρηστῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ εὑρίσκεται ἀλλὰ καὶ τὸ βαρβαρώτατον καὶ βδελυρώτατον θνήξω. Τόμ. Α', σελ. 6 »Πείσθητι ὅτι θνήξεις". Ἡ ῥῆσις αὕτη μόλις θὰ ἥρμοζε νὰ κεῖται ἐν χρηστομαθείᾳ πρὸς διδαχὴν τῆς βυζαντιακῆς τῶν ἐσχάτων καὶ κακοδαιμονεστάτων γλώσσης συντεταγμένη. Ἐν Αἰσωπ. Μύθ. ΡΛΔ' παρὰ Φουρίᾳ σελ. 59 ἀναγινώσκεται »μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ ὁ τάλας θνήξω". Ἐν τῷ πίνακι τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ σελ. 139 λέγεται »Θνήσκω. Fab. CXXXIV. μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ ὁ τάλας θνήξω. De hac futuri forma Etym. p. 231, 38: τὰ γὰρ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα μέλλοντα οὐκ ἔχει, πλὴν τοῦ θνήσκω θνήξω, ἀλύσκω ἀλύξω, κτέ.". Τὸ θνήξω ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ δὲν εἶνε μέλλων ἀλλ' ἀόριστος ὑποτακτικός. Μέσος μέλλων θνήξομαι εὕρηται ἐν ἐπιγράμματι Λεωνίδου τοῦ Ἀλεξανδρέως 35 (Τόμ. Β', σελ. 181 Ἀνθολ. Ἰακωψ.) »ὡς γὰρ ἀριστεὺς θνήξομ' ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον" (Πρβ. καὶ Βολκμαννὸν *de Oracul. Sibyll.* σελ. 21). Τὸ παρὰ Πολυαίνῳ Ε', β', 22 (σελ. 182, 21 Τεύβν.) »καὶ συντόμως ἐπανελθὼν θνήξομαι" πρέπει ἴσως νὰ μετατραπῇ εἰς τεθνήξομαι. Ιρβ. Ε', 15 (σελ. 195, 11): »Ἐγώ τοι", ἔφη, »καὶ πρεσβεύων (? πρεσβεύσων) παρὰ τῆς πόλεως ἥκω καὶ τεθνηξόμενος".

Ἐκ τοῦ μέλλοντος τεθνήξομαι μεταβαίνομεν εἰς τὸν ἀόριστον ἔπτην, ὅστις δὲν εἶνε μέν, ὡς ἐκεῖνος, παράσημος, ἄχρηστος ὅμως

τι ἐπί τινος λέγεται! σελ. 411, 22 »Τοῦτο χρῶμαι: Τὸ τοῦτο χρῶμαι τινὲς ἀγνοοῦντες ἐνταῦθα μέγα γράφουσι. Τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ὥσπερ γάρ φαμεν ἐπὶ ἐμαυτῷ χρήσομαι, οὕτω καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ δεῖνος χρήσομαι". Γρ. τί ἐμαυτῷ χρήσομαι καὶ τί ἐπὶ τοῦ δεῖνος χρήσομαι. Ιρβ. καὶ σελ 413, 19 »Ἄλλο τι χρήσασθαι τοιοῦτον: Τὸ χρῶμαι αἰτιατικῇ". σελ. 514, 26 »Εἶθ' ὃν οἱ χρώμενοι: Τὸ χρῶμαι μετὰ αἰτιατικῆς". Καταφανὴς ἐκ τῶν κομψῶν τούτων διδαγμάτων ἡ τῶν γραμματικῶν ἀσυνεσία ἢ μᾶλλον βλακεία γίνεται). Νομίζομεν δ' ὅτι καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου χωρίον »Κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, οἵπερ καὶ πάρος ταὐτὰ ἐγίνωσκον, καλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι καὶ ἅπασι ἀνθρώποισι" (Θ', 2) ἐνὸς μόνου ὀνόματος ἢ λήγουσα παραφθαρεῖσα οὕτως ἀσύντακτον καὶ ἀλλόκοτον κατέστησεν. Ἀντὶ τοῦ καλεπὰ ἔγραψεν ἴσως ὁ Ἡρόδοτος καλεπούς, »καλεποὺς εἶναι περιγίνεσθαι καὶ ἅπασι ἀνθρώποισι". Ιρβ. Ἰλιάδ. Φ, 482 »καλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ", κτλ.

τοῖς Ἀττικοῖς λογογράφοις. Παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς ἐκ τῶν παλαιῶν εὑρίσκει τις αὐτὸν κείμενον, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς ὀλιγάκις. Ἡσίοδ. Ἔργ. 98 »οὐδὲ θύραζε ἐξέπτη"[1]). Ἐμπεδοκλ. παρὰ Στείν. σελ. 38, 65 »ἡ δὲ πάλιν διαφυομένων ὀρεφθεῖσα διέπτη" (Πρβ. καὶ σελ. 29, 5 »ὠκύμοροι καπνοῖο δίκην ἀρθέντες ἀπέπταν"). Αἰσχύλ. Προμ. 115 »τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;" (Πρβ. καὶ 555). Ἱκέτ. 782 »ἀμπτᾶσα δ' ὡσεὶ κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλολυμάν". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 113 »ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν ὑπερέπτα". 1307 »αἰαῖ αἰαῖ, ἀνέπταν Φόβῳ". Εὐριπ. Μηδ. 440 »αἰθερία δ' ἀνέπτα". Ἴων. 796 »ἂν ὑγρὸν ἀμπταλήν" (Πρβ. Βίων. Α', 58 »πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη". Βάβρ. ΙΒ', 6 »καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν". Ρ', 1 »λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει κοινωνὸς εἶναι". Ψευδανακρ. Κ', 3 »καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη". Ἀνθολ. Παλατ. Ε', 152 »πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος". Ε', 212 »ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε". ς', 259 »ἔπτη δ' ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους". Η', 159 »καὶ νῦν κοῦφος ἄνω Μαξέντιος ἔνθεν ἀνέπτην". Βατραχομυομ. 211 »ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη". 215 »ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη", κτλ.). Παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 865 ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐκδιδομένου »πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι κτέ." ὀρθῶς νῦν ἀναγινώσκεται ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀντιγράφου προσέπτανθ' (Κατὰ Κόβητον γραπτέον προσέπτονθ'). Τοῦ ἀορίστου ἔπτην οὐ μόνον οἱ πεζογράφοι ἀλλὰ καὶ οἱ κωμῳδοποιοὶ ἀπείχοντο. Καὶ οἱ τραγικοὶ δ' ἐν μόνοις, ὡς φαίνεται, τοῖς χοροῖς χρῆσιν αὐτοῦ ἐποιοῦντο. Ἡ οὐδένεια τῶν ἀντιγραφέων λίαν ἐπίδηλος γίνεται ἐν τῇ τοῦ Ξενοφῶντος Ἀναβά-

---

[1]) Τὸ παρ' Ὁμήρῳ καταπτήτην ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ πεπτηώς (Πρβ. ἔτλην - τετληώς). Ἰλ. Θ, 136 »τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν" (»Ὃ ἐστι κατεπτηξάτην" Εὐστάθ. σελ. 703, 25. Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 432 Σμιδ. »Καταπτήτην: ἔπτηξαν, ἐφοβήθησαν, δυϊκῶς". Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Ῥηματ. σελ. 107). Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Ζηνόδοτος ἔπλασεν ἀόριστον ἀνέπτην ἀντὶ τοῦ ἀνεπέτασα ἐκ τοῦ ἀναπετάννυμι. Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 351 (σελ. 30 Βεκκ.) »Χεῖρας ὀρεγνύς: Ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χεῖρας ἀναπτάς". Καίτοι δ' οὐδὲ τριχὸς ἀξία ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε, ἔτυχεν ὅμως ἀποδοχῆς παρά τισι (Ἴδε Δυντζῆρον Ζηνοδ. σελ. 130. Πρβ. καὶ Μουλλάχιον Ἀποσπ. Ἑλλ. Φιλοσ. σελ. 116).

σει Λ', ε', 3, ἔνθα πλὴν τοῦ »πολὺ γὰρ ἀπέσπα φεύγουσα" (ἢ ἀποφεύγουσα) γράφεται καὶ »ἀπέπτα φεύγουσα" (ἢ ἀποφεύγουσα)! Ὁ Βουτμαννὸς εἴκασεν ἀπεσπᾶτο, ὅπερ καὶ ἄλλοι παρέλαβον. Μοῖρις σελ. 206 »Καταπτάμενος ἀττικῶς, καταπτὰς ἑλληνικῶς". Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 211, 4 Ῥισχ. »Καταπτάμενος, οὐ καταπτάς" (Ἀλλὰ σελ. 188, 15 »Πέτομαι, οὐχ ἵπταμαι. Ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη"). Ἡ χρῆσις τοῦ ἔπτην ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εἶνε συνήθης τοῖς μεταγενεστέροις. Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Θ', η', 2 (Τόμ. Γ', σελ. 180, 2 Δινδ.) »μετὰ δὲ ταῦτα ἀναπτᾶσα αὐτὴ ἀνακαλεῖται πάλιν". Θ', 10 (σελ. 181, 25) »καταπτᾶσαι ἡσυχάζουσιν". Θ', λβ', 6 (σελ. 188, 45) »ἀλλὰ συχνὸν ἀποπτάς"[1]). Πλούτ. Σύλλ. Ζ', 10 »στρουθὸς εἰσέπτη

---

[1]) Ἐπίμεμπτος μὲν καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἀορίστου ἔπτην εἶνε, πολλῷ δ' ἴσως ἐπιμεμπτοτέρα ἡ τοῦ ὀνόματος χθαμαλοπτήτης, ὅπερ ὑπ' αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, τοῦ Ἀριστοτέλους κατὰ ψευδῆ τινα ἀναλογίαν ἐσχηματίσθη. Περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Θ', λς', 1 (Τόμ. Γ', σελ. 190, 6 Διδ.) »οὗτοι εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται". Ὡς ὁ κακῶς πετόμενος ὀνομάζεται παρ' αὐτῷ κακοπέτης (Ἔνθ. ἀνωτ. Θ', 15, σελ. 184, 17 »κακοπέτης δὲ καὶ χρόαν ἔχει μοχθηράν"), οὕτω, νομίζομεν, ὤφειλε καὶ ὁ χθαμαλῶς πετόμενος νὰ ἔχῃ ὄνομα χθαμαλοπέτης (Πρβ. καὶ ὑψιπέτης, ὠκυπέτης, κτλ., περὶ ὧν ἀλλαχοῦ). Ἀλλ' ἐκ τοῦ πτῆσις ἴσως (καὶ πτητικὸς) πλανηθεὶς ὁ Ἀριστοτέλης ὑπέλαβεν ὅτι ἠδύνατο νὰ πλασθῇ καὶ ὄνομα πτήτης-χθαμαλοπτήτης. Τὰ ἐκ τοῦ πέτεσθαι παράγωγα ἔχουσιν ὡς ἐξῆς. Πτῆσις ἀναλογοῦν πρὸς τὸ πτήσομαι (Πρβ. καὶ πτητικὸς = δεινὸς πέτεσθαι, εὖ πεφυκὼς εἰς πτῆσιν ἢ ἐλαφρός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βαρὺν ἢ ἐπίγειον. Ἀριστοτ. ἔνθ. ἀνωτ. Θ', η', 1, σελ. 179, 39 »οἱ δὲ βαρεῖς τῶν ὀρνίθων οὐ ποιοῦνται νεοττιάς· οὐ συμφέρει γὰρ μὴ πτητικοῖς οὖσι". Πρβ. καὶ Θ', μθ', 5, σελ. 207, 40. Η', ιβ', 5, σελ. 157, 30. Β', ιβ', 5, σελ. 27, 45. περὶ Πορ. Ζῴ. Γ', Τόμ. Γ', σελ. 512, 5 καὶ 8 καὶ Θεόφρας. παρ' Ἀθην. Θ', σ. 387, β'. Τὸ σύνθετον εὐπτησία εὕρηται παρ' Ἀρτεμιδώρῳ Ὀνειροκρ. Ε', 69, σελ. 267, 17 Ἔρχ. »καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ εὐπτησίᾳ". Τοῦ δ' εὐδετέρου πτῆμα χρῆσις ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδα Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 524 Βερν. »Πτῆμα: Πτῆσις οἰωνῶν. Περιφερὲς δὲ ἦν τὸ πτῆμα τῶν οἰωνῶν". Πότημα ἐκ τοῦ ποτῶμαι εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Εὐμεν. 280 »ἀπτέροις ποτήμασιν", ἀνθ' οὗ κοινῶς γράφεται

πάντων ὀρώντων τέττιγα φέρων τῷ στόματι". Νικ. Ιθ', 6 »τῷ Γυλίππῳ φανέντι καθάπερ γλαυκὶ πολλοὶ προσέπτησαν ἑτοίμως στρατευόμενοι". Ἰθικ. σελ. 377, 49 Διδ. »ἀετὸς καταπτὰς τὸ Ἀμφιάρεω ἐβάστασε δόρυ εἰς ὕψος". σελ. 386, 36 »ἀετὸς καταπτὰς ἥρπασε τὸ ξίφος" (Πρβ. καὶ σελ. 386, 45). σελ. 390, 43 »Μακεδονίαν μὲν ἑλαφρὰ διέπτη". σελ. 559, 50 »οὐ πρῴην ὄρνις τις εἰσπτᾶσα ταὐτὸ τοῦτο ἐποίησεν;". σελ. 985, 9 »αἰφνίδιον ἐξέπτη καὶ προέφθασεν". σελ. 1185, 50 »εὐδίως δὲ ἀποπτᾶσαν". σελ. 1200, 17 »ἢ συναισθανόμενον ἐκπτῆναι

πωτήμασιν). Πετήσιμος ἀνάλογοῦν πρὸς τὸ πετήσομαι (Ἀριστοφ. Εἰρ. 77 »ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών". 1126 »οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;". Πρβ. καὶ χρησμὸν παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστείδου Τόμ. Γ', σελ. 341 Δινδ. »αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι πετήσεται ἅμματα πάντα". Λουκιαν. Ἐπιτολ. Κρον. Γ', § 35, Τόμ. Γ', σελ. 483 Ἰακβ. »παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται". Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 306), ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ συνθέτῳ ἐκπετήσιμος (Ἀριστοφ. Ὄρν. 1355 »ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδέας τρέφων" = ἱκανοὺς ἐκπέτεσθαι. Πρβ. καὶ Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Β', 43 »εἶτα ἤδη παγέντας καὶ ἐκπετησίμους γεγενημένους παραλαβόντες ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπάγουσιν". Εὐστάθ. σελ. 1799, 64 »Πετεηνὰ δὲ τὰ πτῆναι δυνάμενα καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκπετήσιμα". Ἀστειότατα δ' ὁ κωμικὸς καὶ τὰς ἀκμαζούσας παρθένους, αἷς καιρὸς ἤδη γαμεῖσθαι καὶ τὴν πατρῴαν καταλείπειν οἰκίαν, ἐκπετησίμους ἐκάλεσεν.

Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν· εἰσὶ δὲ
ἤδη πρὸς ἄνδρας ἐκπετήσιμοι σχεδόν.

Παρὰ Πολυδεύκει Β', 18. Ἐπίθετον πτήσιμος μετεχειρίσθη ὁ Ἰουλιανὸς Ἐπιστ. 15', σελ. 385, δ'). Πετεινὸς καὶ πτηνός (ἐπικ. πετεηνός. Πρβ. καὶ ποτηνός, ποτανός) = πετόμενος, οὗ τὸ ἐναντίον ἀπτὴν = οὐ πετόμενος ἢ οὔπω πετόμενος (Πλάτ. Πολιτ. σ. 276, α' »πεζοῖς τε καὶ ἀπτῆσι" = ἀπτέροις. Ἰλ. Ι, 323 »ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κτέ." = οὔπω φύσασι πτεράς. Εὐστάθ. σελ. 755, 51 »Ἀπτὴν δὲ γίνεται παρὰ τὸ πτῶ πτήσω πτὴν καὶ ἀπτήν, ὥσπερ παρὰ τὸ ἔχω ἀεχὴν καὶ συναιρέσει ἀχὴν ὁ πτωχός, ὁ μηδὲν ἔχων". Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 133, 38. Ἴδε Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 266). Τὸ ἁπλοῦν πτὴν ἐγεννήθη ἐν ταῖς κεφαλαῖς τῶν γραμματικῶν. Ἠρεθθαρμένη εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου »Ἀναπτησιοκέρως: ὁ ἰκτῖνος" (Πρβ. Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 337).

τὸν τροχίλον". Δίων Χρυσόσ. Λόγ. ΛΓ', Τόμ. Β', σελ. 24 Ῥεισκ. »ὁ Περσεὺς οὐκ ἂν ὄντως ὑπερπτῆναι δοκεῖ τὴν πόλιν;". Λουκιαν. Προμηθ. § 4 (Τόμ. Α', σελ. 80 Ἰακβ.) »ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ". Θεῶν Διαλ. Ε', § 2 (σελ. 100) »Τὸ δὲ Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης". ΙΘ', § 1 (σελ. 130) »παρέπτην πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα". Κ', § 14 (σελ. 141) »ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος". Ἀληθ. Ἱστορ. Α', § 28 (Τόμ. Β', σελ. 69) »ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν". Ἀλεξ. ἢ Ψευδομ. § 30 (σελ. 188) »εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι". Εἰκόσ. § 21 (σελ. 345) »οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν". Ὀν. ἢ Ἀλεκτρ. § 23 (Τόμ. Γ', σελ. 26) »ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν". περὶ Πένθ. § 3 (σελ. 165) »καὶ ὅλως οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων". Ῥητ. Διδ. § 7 (σελ. 176) »ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν". Ἱλοί. ἢ Εὐχ. § 45 (σελ. 372) »ὅσα ὑπερέπτης". Ἑταιρ. Διαλ. Θ', § 4 (σελ. 399) »ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα". Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 50 (σελ. 574) »ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν ἀπέπτη" (Ιρβ. καὶ Ἔρωτ. § 2, Τόμ. Α', σελ. 291 »κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσι". § 25, σελ. 308 »ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ περαπτᾶσα κτέ.". Χαρίδημ. § 7, Τόμ. Γ', σελ. 628 »εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης". Ἐν τῷ Δὶ κατηγορουμένῳ § 8, Τόμ. Γ', σελ. 70 ἀναγινώσκεται »καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο [Γρ. κατάπτοιο] πάλιν", ἀνθ' οὗ ταντίγραφα φέρουσι καὶ καταπτῇς καὶ καταπτῇ. Ἡ ὑποτακτικὴ φαίνεται ἡμῖν προκριτωτέρα). Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 506. Στράβων Δ', σ. 198 »τοὺς δ' ὄρνεις ἐπιπτάντας τὰ μὲν ἐσθίειν τὰ δὲ σκορπίζειν". Διονύσ. Ἁλικαρν. Ἀρχ. Ῥωμ. Γ', 47 »καταπτὰς ἀετὸς ἅφνω καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κείμενον ἁρπάσας ἄνω πάλιν ἀνέπτη". Ἀππιαν. Μιθριδ. 66 »ταχὺ διέπτη". Ἐμφυλ. Β', 68 »σέλας ἐξ οὐρανοῦ διαπτάν". Δ', 19 »ἐς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ κόρακες ἐσπτάντες ἔκλαζον". Δ', 86 »διέπτησαν ἀδεῶς" (Ιρβ. καὶ Δ', 101: καταπτάντες καὶ: ἀπέπτησαν). Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Α', 58 »οὐκ ἔστιν αὐτοῖς τὴν ὀπίσω οὐκέτι ἐκπτῆναι" καὶ »ἀναπτῆναι μὲν σπεύδοντες". Β', 4 »τὰ δὲ ἐξέπτη καὶ εἶδε τὸ φῶς". Γ', 16 »θαρρῶν ἤδη τῆς ἀσχολίας τῆς ματαίας ἀπαλλάττει τὸν ὀρνιθοθήρην ἀνακτάς". ΙΓ', 1 »ἡνίκα ἀροῦντι

τῷ Γορδίῳ ἐπιπτὰς κτέ.". ΙΖ', 37 »ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετός". Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ', 31 »εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατέπτη" (Πρβ. καὶ ΙΓ', 35). Φιλόστρ. Ἀπολλων. Δ', κε', 5 (σελ. 165) »καὶ διέπτη τῶν ὀφθαλμῶν ἅπαντα". Ε', ιγ', 2 (σελ. 198) »διέπτη δ' ἡ τύχη ταῦτα ἑνὶ ἔτει". Ἡρωϊκ. Κ', 22 (σελ. 739) »οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τοῦ παραπτῆναι αὐτὸν πράττοις". Εἰκόσ. Α', ς', 4 (σελ. 771) »ὁ μὲν ἥρηκε τὸν ἀντίπαλον περιπτὰς αὐτῷ κατὰ τῶν νώτων". Β', ιζ', 12 (σελ. 839) »ἐπειδὰν οὖν ἐπὶ δαῖτα ἀποπτῶσιν" (Πρβ. καὶ Ἐπις. ΚΗ', 1, σελ. 327 Διδ. »οὐδ' ἡ Ἀνδρομέδα τὸν πρὸς αὐτὴν καταπτάντα". ΚΘ', σελ. 328 »ἀμέλει πρὶν ἔρωτα ἐς γῆν καταπτῆναι"). Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. ΙΔ', 2 (σελ. 884) »μή πῃ λάθῃ τις ἐκπτᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα". Ἀπολλόδ. Βιβλ. Α', θ', 21 »Ἅρπυιαι δ' ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπτᾶσαι τὴν τροφὴν ἥρπαζον". Ἀλκίφρ. Ἐπις. Β', α', 5 »δῆλός ἐστιν ἔρως, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι". Γ', νθ', 3 »ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετόν" (Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 67 κέξ.). Ἀθήν. Θ', σ. 386, ς' »καὶ αἰφνίδιον αὐτοῖς ἐπιπτάντος ἐνδς τῶν ὀρνίθων ἀγρίου τὴν ὄψιν". Θ', σ. 395, α' »μιᾶς προπεταισθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς καὶ εἰς τὸν νεὼν εἰσπτάσης, παρακύπτουσι καὶ αἱ λοιπαί". ΙΔ', σ. 656, γ' »περδίκων ἀναπτάντων καὶ ποιησάντων φόφον". Διογέν. Λαέρτ. Γ', 5 »ὃν καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσαντα ἀναπτῆναι ἤδη κλάγξαντα". Δ', 32 »εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι". Ἀχιλλ. Τάτ. Β', 7 »καί τις ἐξαίφνης μέλιττά ποθεν ἐπιπτᾶσα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα" καὶ »κύκλῳ μου τὸ πρόσωπον περιέπτη" (Πρβ. καὶ Β', 12. 21. 22). Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. Α', 18 »εἰ μή τις ὕπνος ἐπιπτὰς ἔπαυσε τῶν δακρύων". Δ', 14 »καὶ ἀθρόον καταπτάντα". Χαρίτων Π', 2 »οὐ δήπου γ' ἀναπτῆναι δυνάμεθα" (Πρβ. καὶ Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Γ', 1. ς', 18. ΙΑ', 5. 14: ἀπέπτη. Γ', 7 δίς. Π', 8: ἐξέπτη. Ζ', 17: ἀποπτᾶσα. Γ', 11: ἀπέπτης. Νικήτ. Εὐγεν. Β', 134: καταπτάς. Θ', 62: ἐκπτάς). Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Β', 68 (σελ. 159 Ἐρχ.) »τὸ δὲ δοκεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτῆναι δούλοις μὲν κτέ." καὶ (σελ. 160) »ἀεὶ δὲ ἀγαθὸν ἀναπτάντα πάλιν καταπτῆναι". Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. Α', 25 »ἐπιπτάντα δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐλθεῖν αὐτοῦ" καὶ »καταπτὰς δ' ὁ ὄρνις ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐκαθέζετο". Γ', 4

»πέρδικος ἐπιπτάντος ἡμέρου". Θέων Προγυμν. παρὰ Σπεγγ. Τόμ. Β', σελ. 95, 13 »ἐξέπτησαν ἐξ Αἰγύπτου". Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. ΙΒ', 2 »εἶδον ὄρνιν ἐξ ἀέρος καταπτάντα νηχόμενον". ΛΙΙ', 5 »ἀναπτᾶσαν εὐθὺ τοῦ αἰθέρος" ('Εν λόγῳ Ις', 2 ὑπάρχει τὸ ἐν τῇ τοῦ 'Ραγκαβῆ χρηστομαθείᾳ ἀναγινωσκόμενον »Πυθαγόρας δὲ ὁ Σάμιος πρῶτος ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὅτι αὐτῷ τὸ μὲν σῶμα τεθνήξεται, ἡ δὲ ψυχὴ ἀναπτᾶσα οἰχήσεται ἀθανὴς [1]) καὶ ἀγήρως"), κτλ. κτλ.

---

[1]) Τὸ ἐπίθετον ἀθανὴς εἶνε μοχθηρόν. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἀθάνατος (= οὐ θνητός), ὡς εὐθάνατος, δυσθάνατος, ἀωροθάνατος (Βεκκ. 'Ανέκδ. σελ. 24, 22 »'Αωροθάνατος: 'Ο πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή"). Ιρβ. καὶ αὐτοθάνατος (= αὐτόχειρ), ἑτοιμοθάνατος (Στράβ. ΙΕ', σελ. 713 »διὸ τῇ ἀσκήσει πλείστῃ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἑτοιμοθάνατον"), ταχυθάνατος (παθητικῶς καὶ ἐνεργητικῶς. 'Ιπποκράτ. σελ. 948, ζ' »ἔνιοι ταχυθάνατοι τούτων". Ιρβ. καὶ σελ. 1246, γ'. σελ. 393, 18 »καὶ διὰ τοῦτο ταχυθάνατον εἶναι νενόμιστκι", τὸ μελίκρητον δηλονότι. Ιρβ. καὶ σελ. 830, β'. 'Ενεργητικὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ εὐθυθάνατος. Πλούτ. 'Αντων. Οϛ', 5 »ἦν δὲ οὐκ εὐθυθάνατος ἡ πληγή". Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ Πλούταρχος πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ὁμηρικοῦ ῥιγεδανὴ μεταχειρίζεται τὸ κακοθάνατος ἐν τῷ Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν ϛ', σελ. 26, 37 Διδ. »'Εκεῖνο μὲν γὰρ Φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδές, ὅτι ῥιγεδανὴ κακοθάνατός ἐστιν, εἰδέναι· δάνον γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι". 'Ετυμολογία ὑπερκαταγέλαστος. Πολλῷ κρεῖττον ἔχουσι τὰ ἐν τῷ ὀγδόῳ βιβλίῳ τῶν Συμποσιακῶν Προβλημάτων ἀναγινωσκόμενα Γ', γ', 11, σελ. 897, 29 »Διὸ χαριέντως Ὅμηρος εἴωθε διερούς βροτούς καλεῖν· καὶ τὸ μὲν χαίρειν ἀλίνεσθαι, ῥιγεδανὸν δὲ καὶ κρυερὸν τὸ λυπηρὸν καὶ τὸ φοβερόν". Ιρβ. καὶ Εὐστάθ. σελ. 1187, 1). Τὸ ἀθανὴς ἐσχηματίσθη ἴσως κατὰ τὸ ἡμιθανής, ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὑρίσκεται ἡμιθνής (Ιρβ. ἀνδροθνής Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 814: ἀνδροθνῆτας, λιμοθνής Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 1274, νεοθνής Πλάτ. περὶ Νόμ. Θ', σ. 865, δ'. Τίμαιος Πλάτ. Λεξ. σελ. 185 'Ρουγκ. »Νεοθνής: ὁ νεωστὶ τεθνεώς", ἀνθ' οὗ ὁ Σουΐδας Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 956 Βερν. »Νεοθανής: νεωστὶ τεθνεώς". 'Αντὶ τοῦ ἀνδροθνῆτας ὁ μὲν Βλομφεῖλδος εἴκασεν ἀνδροκμῆτας, ὁ δὲ Καρστὴν ἀνδροδμῆτας. Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἔκδοσιν τοῦ 'Αγαμέμνονος σελ. 219 κἑξ. Χειμοθνὴς κεῖται ἐν τῷ Λεξιφάνει τοῦ Λουκιανοῦ § 14, Τόμ. Β', σελ. 230 'Ιακβ. »καὶ γὰρ χειμοθνής εἰμι"). Κατ'

Καὶ παρὰ Ψευδαρχύτᾳ ἀναγινώσκεται »οἷον ἀνθρώπῳ τὸ ἀναπτᾶναι ἀδύνατον" (Ἀποσπ. Ἑλλ. Φιλοσ. Μουλλ. σελ. 573). Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 180 Σμιδ. »Ἀναπτήτω: ἀναπετασθήτω" (Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 392, 12. Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 361 Βερν.). σελ. 254 »Ἀποπταίη: πετασθῇ, ἀπέλθῃ" (Πρβ. καὶ Σουΐδ. ἔνθ. ἀν. σελ. 640). σελ. 496 »Διαπτάντος: πετασθέντος" (Πρβ. Σοφ. Σολομ. Ε', 11, Τόμ. Β', σελ. 257 Διδ. »ἢ ὡς ὀρνέου διιπτάντος ἀέρα οὐθὲν εὑρίσκεται τεκμήριον πορείας". Γρ. διαπτάντος). Τόμ. Γ', σελ. 404 »Πτῆναι: ταχέως ἐνεχθῆναι". Ἐν Τόμ. Α', σελ. 266 φέρεται »Ἀπτάν: ἀναχωρήσιον". Μὴ γραπτέον »Ἀποπτάν: ἀναχωρῆσαν";

Ἐκ τοῦ ἀορίστου τούτου κατ' ἀνακολογίαν τοῦ ἔστην-ἵσταμαι

ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἡμιθανὴς ἔπλασεν ὁ Χρυσόστομος τὸ ὁλοθανής. Ὅμοια τούτοις εἶνε τὸ δυσθανὴς ἀντὶ τοῦ δυσθάνατος καὶ τὸ ἐπιθανὴς ἀντὶ τοῦ ἐπιθάνατος. Πρβ. τὸ παρ' Ὁμήρῳ δισθανής (Ὀδ. Μ, 22 »δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι". Εὐστάθ. σελ. 1706, 7 »Δοκεῖ δὲ πρὸς μίμησιν τῆς συνθέσεως τοῦ ὁμηρικοῦ δισθανοῦς εἰρῆσθαι δυσθανὴς παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ βιαιοθάνατος". Ἴδε Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 583) καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ ἀρτιθανής (Ἀλκ. 600 »τᾶς φίλας κλάων ἀλόχου νέκυν ἐν δώμασιν ἀρτιθανῆ"). Κατὰ τὸ δισθανὴς εἶπεν ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς τρισθανής (Ἀνθολ. Παλατ. Η', 170 »τρισθανέες, πρῶτον μὲν ἐμίξατε σώματ' ἀνάγνων ἀθλοφόροις". Σχολ. »ὦ τρισκατάρατοι καὶ τρισθάνατοι, κτέ."). Παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῶν μεταγενεστέρων εὕρηται καὶ βιοθανὴς (Ἴδε Βοισσονάδην Ἀνεκδ. Τόμ. Ε', σελ. 23) καὶ βιοθάνατος (Θεοφάν. σελ. 674, 15. σελ. 683, 12 Βόνν. Χρονικ. σελ. 627, 20 Βόνν.). Τὸ βιαιοθάνατος ἴδε παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Πινδάρου Ἰσθμ. Δ', 104, σελ. 537 Βοικκ. κλπ. Νεωτερικώτατα εἶνε καὶ τὸ πρωτόθνητος καὶ θνητάθνητος. Μόνον τὸ θνητὸς (καὶ ἐπικ. καταθνητός) γινώσκουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Ἡμίθνητος ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρονι ὡς ἐπίθετον τῶν Διοσκούρων στίχ. 511 »τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λαπερσίοις" (Τὸ ἐν τῇ Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκῃ Γ', ς', 8 »ἡμιθνήτου δὲ αὐτοῦ κειμένου" διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Εὐνίου Ἀπολλοδ. Τόμ. Α', σελ. 289 μεταβληθὲν ἐξ ἀντιγράφων εἰς ἡμιθνῆτος). Παρ' Αἰσχύλῳ ὑπάρχει καὶ ἐπίθετον εὐθνήσιμος Ἀγαμ. 1293:

ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορρυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ μεταγενέστερος ἐνεστὼς ἵπταμαι, ὃν εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῇ τοῦ ἡμετέρου Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ.

Τόμ. Α', σελ. 22 »Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι". σελ. 58 »ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος". Τόμ. Β', σελ. 75 »καὶ τὸ ἔνια ἐξίπτασθαι τῶν ῥημάτων αὐτόματα".

Οἱ γνησίως καὶ καθαρῶς ἑλληνίζοντες ἔλεγον πέτομαι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἐπετόμην ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ. Φρύνιχ. σελ. 325 Λοβ. »Ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἄπαξ που εἴη κείμενον ἢ δίς. Πέτεσθαι δὲ λέγε". Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 188, 11 Ῥισχ. »Πέτομαι, οὐχ ἵπταμαι. Ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη". Λουκιαν. Λεξιφάν. § 25 (Τόμ. Β', σελ. 256 Ἰακβ.) »καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ ἵπτατο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς". Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 7 (Τόμ. Γ', σελ. 603) »ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν". Παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐκ ὀλίγα παραδείγματα τοῦ ἵπταμαι καὶ ἱπτάμην εὑρίσκονται. Λουκιαν. Θεῶν Διαλ. Κ', § 5 (Τόμ. Α', σελ. 135 Ἰακβ.) »ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι". § 6 (σελ. 136) »συμπαριπτάμην αὐτῷ καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν". Κατάπλ. ἢ Τυράνν. § 2 (Τόμ. Α', σελ. 578) »καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτανται καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων" (Ηρβ. καὶ Ἔρωτ. § 6, Τόμ. Β', σελ. 295 »κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διιπτάμεθα". Ἴδε καὶ Κόβητον. *Var. Lect.* σελ. 306). Πλούτ. Νομ. Π', 6 »καὶ καταγαγὼν ὑπεριπτάμενον". Τιμολ. Κς', 4 »ὁ δὲ ἵπτατο κεκλαγγὼς μέγα καὶ θαρραλέον". Κλεομέν. ΛΘ', 1 »ὥστε μηδὲν ὄρνεον ἐφίπτασθαι σαρκοφάγον". Ἠθικ. σελ. 65, 41 Διδ. »αὐτὸς φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον". σελ. 809, 17 »ἥκιστα δὲ τοῖς ὑπὸ λεπτότητος καὶ ὠκύτητος τοιαύτης, ὥσπερ ὁ κερκυνός, διιπταμένοις". σελ. 1134, 28 »περιπολοῦντα καὶ διιπτάμενον". σελ. 1280, 8 »καθάπερ ἀστραπῆς διιπταμένης". Αἰλιαν. παρὰ Σουϊδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 505 Βερν. »οἱ δὲ κόρακες περιιπτάμενοι ἄνω καὶ κάτω κτέ.". Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκόσ. Γ', 2 (σελ. 874) »εἶδωλα δὲ ὑπεριπτάμενα σφῶν ὀλοφύρεται κτέ.". Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', κδ', 6 »εἷς ἔξεστιν ἵπτασθαι ὅπου θέλουσι". Ἀπολλόδ. Βιβλιοθ. Α', ζ', 1 »καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος κτέ.". Α', θ', 21 »ἐξ

οὐρανοῦ καθιπτάμεναι". Λ', θ', 22 »τῆς δὲ ἱπταμένης τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν". Β', ε', 6 »μετὰ δέους ἀνίπταντο". Δίων Κάσσ. Νϛ', μβ', 3 (Τόμ. Γ', σελ. 232 Δινδ.) »καὶ ἡ μὲν ἀνηλίσκετο, ἀετὸς δέ τις ἐξ αὐτῆς ἀφεθεὶς ἀνίπτατο ὡς καὶ δὴ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναφέρων" (Ἀλλὰ ΟΔ', ε', 5, Τόμ. Δ', σελ. 256 »γενομένου δὲ τούτου, ἀετός τις ἐξ αὐτῆς ἀνέπτατο". Ηρβ. ΟΗ', λζ', 5, Τόμ Δ', σελ. 338 »περιστερά τις ἐπὶ εἰκόνα Σεουήρου . . . ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀνακειμένην ἐπέπτατο". ΝΗ', ε', 7, Τόμ. Γ', σελ. 271 »κόρακες δὲ δὴ περιπτάμενοι καὶ περικρώξαντες αὐτὸν ἀπέπταντο ἀθρόοι πρὸς τὸ οἴκημα". Ἀλλὰ Ν', η', 2, Τόμ. Β', σελ. 392 »ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς ἄλλους πάντας ὡς εἰπεῖν τοὺς ἀγιωτάτους ἐπέπτετο"). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Α', ι', 3 »οἰωνῶν ἐφιπταμένων ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἵματος". Γ', α', 5 »ἐφίπτανται τὴν μεταξὺ θάλασσαν ὑπερελθόν". Ἰουδ. Πολ. Γ', ζ', 20 »διίπτατο τὸ πῦρ ἐπινοίας τάχιον". Ἀππιαν. Ἰβηρ. 71 »ὀξέως, οἷα δὴ λῃστήρια, μεθιπταμένους δυσεργὲς ἡγούμενος εἶναι καταλαβεῖν". Λιβυκ. 100 »ἐφίπτατο ἐξ ἀφανοῦς". Ἐμφυλ. Δ', 83 »περιθέοντός τε καὶ μεθιπταμένου" καὶ »ἐπεφαίνετο ἄφνω καὶ ἀφιπτάμενος ἠνώχλει". Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. Α', 25 »καὶ πειρώμενον ἐφίπτασθαι". Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Β', 20 (σελ. 112, 8 Ἐρχ.) »ἱπτάμενον δὲ ἡσυχῇ καὶ ἀτάραχον ἰδεῖν ὁμοίως ἀγαθὸν ἀνδρί". Β', 68 (σελ. 158, 19) »ἵπτασθαι δοκεῖν" καὶ (σελ. 158, 25) »ἵπτασθαι πτερὰ ἔχοντα" καὶ (σελ. 158, 27) »οἱ ἱπτάμενοι ὄρνιθες" καὶ (σελ. 159, 4) »ὥσπερ γὰρ τὰ ἱπτάμενα" καὶ (σελ. 159, 6) »δοκεῖν ἵπτασθαι" καὶ (σελ. 159, 8) »τὸ περὶ τοὺς κεράμους ἵπτασθαι" καὶ (σελ. 159, 16) »ἵπτασθαι μετὰ ὀρνέων" καὶ (σελ. 160, 8) »ἵπτασθαι οὐκ ἀγαθόν" καὶ (σελ. 161, 4) »εὔλυτος γὰρ ὁ ἱπτάμενος" καὶ (σελ. 161, 6) »ἐοίκασι γὰρ οἱ τυφλοὶ τοῖς ἱπταμένοις" καὶ (σελ. 161, 8) »καθεζόμενον ἵπτασθαι". Δ', σελ. 200, 22 »ἵπτασθαι δὲ δόξει κτέ.". Δ', 47 (σελ. 229, 16) »ἀφίπτασθαι Αἰγύπτου ἐκεῖσε". Ε', 69 (σελ. 267, 16) »ἵπτασθαι πλησίον τῶν κεράμων". Ε', 70 (σελ. 268, 1) »ἔδοξέ τις ἵπτασθαι". Ἀχιλλ. Τάτ. Α', 12 »οἰστρηθεὶς τῷ φόβῳ δι' ἀέρος ἵπτατο". Β', 5 »ἵπταμαι καὶ τοξεύω καὶ φλέγω". Β', 12 »ὁ γὰρ ὄρνις ἔτυχεν ἱπτάμενος ἐκεῖ". Β', 18 »ὄρνιθος δίκην ἀφίπτανται". Β', 22 »περιιπτάμενος ἅμα καὶ τῷ

βόμβῳ καταυλῶν" καὶ »ὁ δὲ κώνωψ περιπτάμενος αὐτοῦ τὴν κόμην" (Ηρβ. καὶ Γ', 2 καὶ 25: ἵπτατται. ς', 10 δίς: ἐξίπτανται). Ἡλιόδ. Λίθιοπ. Ε', 1 »μονονοὺ διιπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο". Ι', 28 »τοῖς τε νώτοις ἐφίπτανται". Μάξ. Τύρ. Λόγ. Β', 4 »καὶ ἀνίπτασθαι ἀμήχανον". ς', 6 »καὶ πᾶσαν γῆν ὀξέως ὑπεριπτάμενον". ΙΒ', 3 »οὐ πρότερον ἀνίπτανται". ΚΒ', 6 »πάντα δὲ ἀέρα διιπταμένη". Κς', 6 »καὶ ἀνίπτασθαι ἀδύνατοι". Εὐνάπ. σελ. 456, 41 Διδ. »ἄρτι διίπτασθαι τοῦ σώματος μέλλουσαν". Ἰμέρ. Ἐκλ. ΙΔ', 4 »καὶ δὴ εἰς οὐρανὸν ἀηδόνες ἀπὸ γῆς ἵπτανται". Λόγ. ΙΔ', 10 »αὖθις κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἀφίπτασθαι". ΙΔ', 37 »κατὰ τοὺς ἀττικοὺς λειμῶνας ἱπτάμεναι". Λισώπ. Μῦθ. 140 Ἀλμ. »ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιὰ παριπτάμενον". 149 »ἐπειδὴ περιίπτατο". 397 »ἀλλ' ἐγὼ ἄστρων ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ" (Ηρβ. καὶ 397, β'), κτλ. κτλ. Μόσχ. Α', 16 »καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπτανται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως". Γ', 45 »ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις" (Καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ΚΓ', 59 ἀντὶ τοῦ »λαϊνέας δὲ ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα" ἔγραψεν ὁ Ἴγτιος ἵπτατ', ὅπερ καὶ ἄλλοι παρέλαβον). Βάβρ. ΞΕ', 4 »ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κρώζω". Νόνν. Διονυσ. Ε', 187 »ὧν τάχα φαίης ἱπταμένων πτερύγων ἀνεμώδεα δοῦπον ἀκούειν". Ε', 245 »ἐφιπταμένη δὲ κορύμβοις χείλεσιν ἀκροτάτοισιν ἀμέλγεται ἄκρον ἐέρσης". Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 536 »διὰ γὰρ βέλος ὥστε θάλασσαν ἵπτανται". Ε', 193 »τὰ δ' ἀνίπτανται οὐδὲ ἑμίμνει". Μανέθ. Γ', 443 »ἱπταμένους γυίοις ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσιν". Ἀνθολ. Παλατ. Ε', 212 »μὴ καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν κτέ.". Π', 123 »Ἑλλάδα καὐσονίην μοῦσαν ἐφιπτάμενος". Θεόδ. Πρόδρ. Θ', 158 »ὑπὲρ κορυφῆς ἀφανῶς ἱπταμένη", κτλ. (Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 568 Σμιδ. »ἵπτανται: πέτεται". σελ. 588 »Καθίπτανται: ἐπάνω πέτεται". Τόμ. Γ', σελ. 389 »Προσίπτανται: προσπέτεται"). Ηρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυν. σελ. 325 κἑξ. Τὰ παλαιότατα τοῦ ἵπταμαι παραδείγματα εἶνε τὰ ἑξῆς. Θεόφρας. περὶ Φυτ. Αἰτ. Β', β', 5 (Τόμ. Β', σελ. 63 Τεῦβν.) »ζητοῦντες δὲ τὴν ὁμοίαν τροφὴν ἐκπέτονται καὶ προσίπτανται τοῖς ἐπὶ τῆς συκῆς ἐρινοῖς". Κλείταρχ. παρὰ Δημητρ. περὶ Ἑρμην. 304 (Ῥητ. Ἑλλ. Σπεγγ. Τόμ. Γ', σελ. 328) »κατανέμεται μὲν τὴν ὀρεινήν, εἰσίπτανται δὲ εἰς τὰς κοίλας ὀρῦς" (Ηρβ. Κ. Μυλλήρου

Script. Rer. Alex. Magn. σελ. 78). Καλλίξεν. Ῥόδ. παρ' Ἀθην. Ε', σ. 200, γ' »περιστεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδόν". Καὶ παρ' Ἀριστοτέλει φέρεται ἐν τῇ περὶ τὰ ζῷα ἱστορίᾳ »σχεδὸν γὰρ περὶ Πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν τοῖς ὑφόρμοις πρῶτον ὅσον περιιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον ἀφανίζεται εὐθύς" (Ε', θ', 4, Τόμ. Γ', σελ. 82, 8 Διδ.). Ἀλλ' ὁ ἐνεστὼς εἶνε, νομίζομεν, ἀνάρμοστος ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, καὶ πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀόριστον περιπταμένη (Πρβ. Η', ιβ', 2, σελ. 156, 46 »ὅταν ὑπερπτῶνται τὸ ὄρος". Ἀντὶ τοῦ ὑπερπτῶνται γραπτέον ὑπέρπτωνται. Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 265 καὶ σελ. 306) [1]). Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ Ἰφιγ. Αὐλ. 796 »ὡς ἔτυχεν Λήδα [Μουσγράβιος »ὥς σ' ἔτεκεν Λήδα"] ὄρνιθ' ἱπταμένῳ" διώρθωσεν ὁ Μάρκλανδος μεταβαλὼν εἰς »ὄρνιθι πταμένῳ". Ἐν ἀποσπάσματι αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πολυΐδου ἀναγινώσκεται:

Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς ἐς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπὼν ἦθή τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'. Οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ἀλλ' ὀρθῶς ὁ Ματθίας ἔγραψεν ἔπτατο (Εὐριπ. Τόμ. Θ', σελ. 509. Πρβ. Πόρσωνα Εὐριπ. Μηδ. 1, σελ. 14 Λειψ.). Εὐκολωτάτη τοῖς ἀντιγραφεῦσιν ἡ τοῦ ἔπτατο εἰς ἵπτατο παραφθορὰ ἦτο. Τὸ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 944 »ἐξέπτατ' οἴκων" γράφεται παρὰ Σέξτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ πρὸς Μαθημ. ΙΑ', 54 »ἐξίπτατ' οἴκων", τοῦ δ' ἐκ τῶν Ὀρνίθων τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 56 »ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν" φέρεται παρὰ Σουΐδᾳ Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 314 Βερν. γραφὴ »ἀνιπτάμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν" (ἐν ᾧ Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 999 ἐτηρήθη ἡ γνησία ἀνεπτόμεσθ'). Ἴδε Πόρ-

---

[1]) Παρ' Ἀθηναίῳ Θ', σ. 389, α' κἑξ. λέγεται »Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου τάδε: .... ὅταν δὲ γνῷ (ὁ πέρδιξ) ὅτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς κυλινδεῖται παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθήσεσθαι, ἐξαπατᾷ τε, ἕως ἂν ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί· εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται". Ἀλλὰ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο εἶνε πάντως ἐκ νόθου συγγράμματος τοῦ Ἀριστοτέλους (Πρβ. Βαλεντ. Ῥώσην Ἀριστοτ. Ψευδεπιγρ. σελ. 287).

σωνα ἔνθ. ἀνωτ. ποιούμενον λόγον καὶ περὶ τοῦ ἐν τοῖς νόθοις τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας στίχοις »ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο" (στίχ. 1608). Γελοῖον εἶνε τὸ παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Δ', σελ. 204 Σμιδ. »Ὑπερέπτατο: ὑπερίπτατο, ὑπερέδραμεν, ὑπερεπήδησεν" (? Ὑπέρπτατο: ὑπερέπτατο, κτέ.).

Καὶ ἀόριστος ἐπετάσθην ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος χρηστομαθείᾳ εὑρίσκεται κατὰ τὴν πλημμελῆ τῶν νεωτέρων χρῆσιν κείμενος, καθ' ἣν ὡς ἰσοδύναμος τῷ ἐπτόμην παραλαμβάνεται. Τόμ. Ε', σελ. 224:

Ἔρως πότ' [Γρ. ποτ'] ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλισσαν [Ταὐτίγραφα ἔχουσι μέλιτταν]
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
Τὸν δάκτυλον. πατάξας [Ταὐτίγραφα παταχθείς]
Τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μῆτερ [Ταὐτίγραφα μᾶτερ], κτέ.

Πρβ. Νικήτ. Εὐγενειαν. Δ', 313:

Κοιμωμένην μέλιτταν ἐν ῥόδοις πάλαι
τῆς ποντογεννοῦς Ἀφροδίτης παῖς Ἔρως
οὐκ εἶδεν· ἐτρώθη δὲ δακτύλῳ μέσῳ
καὶ στυφελιχθεὶς ἐπτερύξατο τρέχων
πρὸς τὴν τεκοῦσαν, Μῆτερ, οἴχομαι, λέγων, κτέ.

Ἴδε Μελόρνιον Ἀνακρεοντ. σελ. 29. Ἐπί τίνος οἱ ἔνδοξοι τὸ ἐπετάσθην σημασίας μετεχειρίζοντο οὐδεὶς ὑπάρχει ἴσως ὁ μὴ γινώσκων. Πετάννυμαι (ποιητ. πίτνημαι. Πρβ. σκεδάννυμαι-σκίδνημαι), ἐπετάσθην, πεπέτασμαι (παρὰ τοῖς μὴ Ἀττικοῖς) καὶ πέπταμαι σημαίνει παρ' αὐτοῖς ἁπλοῦμαι (ἐξαπλοῦμαι, ἀνοίγομαι), ἡπλώθην (ἐξηπλώθην, ἀνεῴχθην), ἧπλωμαι (ἐξήπλωμαι, ἀνέῳγμαι). »Αἱ δὲ (πύλαι δηλ.) πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος" εἶπεν ὁ ποιητὴς (Ἰλ. Φ, 538) καὶ »πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα" (τὰ θύρετρα δηλ. Ὀδ. Φ, 50) καὶ »ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται" (Ἰλ. Ε, 195. Πρβ. καὶ Ρ, 371. Ὀδ. Ζ, 45) καὶ »πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσάκε λαοὶ ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες" (Ἰλ. Φ, 531. Πρβ. καὶ Μ, 122), καθάπερ ὁ Πίνδαρος »ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκανται θύραι" (Νεμ. Θ', 2 Βερκ. Πρβ. καὶ Ἡρόδ. Η', 60. Θ', 9 καὶ ἄλλ.). Τίς δ' ἀγνοεῖ τὸν παρ' Ἡροδότῳ χρησμὸν (Α', 62):

Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,
θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός;

Τὰ πρῶτα τοῦ ἐπετάσθην ἀντὶ τοῦ ἐπτόμην παραδείγματα ἀπαντῶσι παρ' Ἀριστοτέλει. Περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Θ', μ', 5 (Τόμ. Γ', σελ. 195, 53 Διδ.) »διατρίβουσι δ' οἱ κηφῆνες τὰ μὲν πολλὰ ἔνδον· ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν". Θ', μ', 7 (σελ. 196, 17) »καὶ οὐ θιγγάνει ἄλλου γε, ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ"[1]). Ἴδε καὶ Λουκιαν. Ῥητ.

---

[1]) Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἐνεστὼς πέταμαι ἐν τοῖς τοῦ Ἀριστοτέλους ἀντὶ τοῦ πέτομαι ἀναγινώσκεται. Περὶ Ζῴ. Μορ. Δ', 14 (Τόμ. Γ', σελ. 503, 57 Διδ.) »ὡς δ' οὐκ ὢν ὄρνις οὔτε πέταται μετεωριζόμενος, κτέ.". περὶ Πορ. Ζῴ. Θ' (Τόμ. Γ', σελ. 311, 23) »καὶ τὰ πετόμενα δὲ καὶ τὰ νέοντα τὰ μὲν τὰς πτέρυγας εὐθύνοντα καὶ κάμπτοντα πέταται κτέ.". Ι' (σελ. 312, 10) »ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐροπυγίου πέταντται τοὺς πόδας ἀποτείνοντα". περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Ε', κβ', 7 (Τόμ. Γ', σελ. 97, 46) »τὸν ὑμένα περιρρήξας ἐκπέταται". Ε', λβ', 3 (σελ. 102, 50) »ἐκπέταται τοῦτο ἐγκαταλιπὼν ὁ ψήν". Θ', μ', 10 (σελ. 197, 7) »ἃ πτερούμενα ἐκπέταται" (Ἐν ᾧ Ε', ιθ', 4, σελ. 93, 41 »περιρρήγνυται τὸ κέλυφος, καὶ ἐκπέτεται ἐξ αὐτῶν πτερωτὰ ζῷα". Ηρβ. καὶ Π', 16, σελ. 161, 8: ἐκπετόμενοι). Θ', α', 3 (σελ. 173, 13) »τῆς δ' ἡμέρας καὶ τὰ ἄλλα ὀρνίθια τὴν γλαῦκα περιπέταται, ὃ καλεῖται θαυμάζειν, καὶ προσπετόμενα τίλλουσι". Θ', 43 (σελ. 203, 16) »λίχνον δ' ὂν καὶ πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόλαυσιν κατὰ μόνας προσπέταται". Ηρβ. καὶ Θεόφρας. περὶ Φυτ. Ἱστορ. Ζ', ιγ', 3 (Τόμ. Α', σελ. 198 Τεῦβν.) »εἶθ', ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐξηθῇ, διεσθίον ἐκπέταται". περὶ Φυτ. Αἰτ. Α', ε', 4 (Τόμ. Β', σελ. 8) »ὅπερ ἐκπέταται, διαχασκόντων τῶν σφαιρίων". Οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σελ. 916, 25 Διδ. »διαπόντιος πέταται". σελ. 1178, 6 »οὐδ' ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες". σελ. 1183, 46 »πέτανται γάρ, ὅταν ᾖ πνεῦμα κτέ." καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις. Λουκιαν. Ψευδολογ. § 29 (Τόμ. Γ', σελ. 300 Ἰακβ). »ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν καὶ τὸ ἀνηνεμία καὶ τὸ πέταμαι καὶ τὸ ἐκχύνειν καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ". Μοῖρις σελ. 311 »Πέτομαι ἐν τῷ ο καὶ πέτεται ἀττικῶς, πέταμαι ἐν τῷ α καὶ πέτατται ἑλληνικῶς". Θωμ. Μάγ. σελ. 277, 5 Ῥισχ. »Πέταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων [εἶπεν] ἀλλὰ πέτομαι" (Ηρβ. Πειρσῶνα Μοίρ. σελ. 311 κἑξ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 306 κἑξ.).

Διδασκ. § 6 (Τόμ. Γ', σελ. 175 'Ιακβ.) »οὐδέν σε κωλύσει ἤδη ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδὲ ὅλης ἡμέρας ὑπερπεταστόεντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Λίγυπτον". Διόδ. Σικελ. Δ', να', 4 (Τόμ. Α', σελ. 225, 49 Διδ.) »ἀπεφαίνετο γὰρ ἐπὶ δρακόντων ὀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν δι' ἀέρος ὑπερπεταστόῃναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Η', 22 »καὶ ἀναπεταστοὺς ἐπὶ τοῦ τέγους ἑαυτὸν ἐκάθισεν". Ἀθήν. Θ', σ. 395, α' »μιᾶς προπεταστοείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς". Σοφ. Μανασσ. Ζ', 49 »κἂν πεταστῇς εἰς οὐρανόν", κτλ. (Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 180 Σμιδ. »Ἀναπτομένας: ἀναπεταστοείσας". Τόμ. Γ', σελ. 402 »Πταμένη: πεταστοεῖσα, διελθοῦσα". Οὕτω καὶ »Ἐκπτήσονται: ἐκπεταστοήσονται" Τόμ. Β', σελ. 51). Οἱ ἔσχατοι τῶν μεταγενεστέρων ἔλεγον καὶ ἐπέτασα ἀντὶ τοῦ ἐπτόμην· ἔτι δὲ καὶ πετάω-ῶ ἀντὶ τοῦ πέτομαι[1]). Εὐ-

[1]) Παρὰ Λουκιανῷ εὑρίσκεται ἀναπετῶ ἀντὶ τοῦ ἀναπετάννυμι ἐν τῷ Περὶ τοῦ μὴ Ῥᾳδ. Πιστ. τῇ Διαβ. § 21 (Τόμ. Γ', σελ. 278 'Ιακβ.) »τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι κτέ." ('Εν ᾧ § 30, σελ. 282 »καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταννύειν". Πρβ. καὶ Δί. Τραγῳδ. § 33, Τόμ. Β', σελ. 499 »καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ". Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 324). Τὸ πετῶ ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐπέτασα καθ' ὃν τρόπον τὸ κρεμῶ ἐκ τοῦ ἐκρέμασα. Ἐκ τοῦ ἐπέτασα ἔπλασαν οἱ μεταγενέστεροι καὶ ἐνεστῶτα πετάζω, καθάπερ σκεδάζω ἐκ τοῦ ἐσκέδασα. Ἰὼβ Κς', 9 »ὁ κρατῶν πρόσωπον θρόνου, ἐκπετάζων ἐπ' αὐτὸν νέφος αὐτοῦ" (Πρβ. Κς', 7 »ἐκτείνων βορέαν ἐπ' οὐδέν, κρεμάζων γῆν ἐπὶ οὐδενός" ἀντὶ τοῦ κρεμαννύς). Ἀρεταῖ. σελ. 195 Ἑρμερ. »ἠδὲ ἐπιπετάζειν τῷ χωρίῳ". Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 326 Σμιδ. »Πετάζει: ἁπλοῖ, σκεπάζει" καὶ »Πετάσειεν: ἁπλώσειεν, κουφίσειεν, ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ πετάζω" ('Εν Τόμ. Δ', σελ. 40 λέγεται »Σκεδάζει: σκορπίζει, ἀθετεῖ, ταράττει, ἐγχέει, καταργεῖ". Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 362 καὶ *Nov. Lect.* σελ. 251 κελεύοντα νὰ γραφῇ συγχεῖ ἀντὶ τοῦ ἐγχέει. Πρβ. καὶ Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 67 καὶ Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Β', σελ. 160. Ὁ Κοραῆς ἔγραψεν ἐν τῷ Στρατηγικῷ τοῦ Ὀνησάνδρου ΜΒ', 3, σελ. 135. 175 »ὡς καλὸν παλαιστὴν προδεικνύειν μὲν καὶ σκεδάζειν εἰς πολλὰ μέρη δεῖ κτέ." ἀντὶ τοῦ σκευάζειν, ἀνθ' οὗ φέρεται καὶ σκιάζειν. Δὲν φαίνεται ἔλλογος ἡ γραφὴ τοῦ Κοραῆ). Εὐστάθ. σελ. 605, 8 »Θέμα δὲ τοῦ πετάσας ἢ τὸ πετῶ κοινότερον ἢ ἐκ τοῦ πέτω παράγωγον πετάζω, οὗ καὶ

στάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Δ', 21 »πρὸς ἣν κατεπέτασα". Γεωπον. ΙΕ', β', 37 »καὶ ὅταν ἐκπετάσωσιν ἀνοιγομέναις ταῖς θυρίσιν". Αἰσώπ. Μῦθ. ΡΛΓ' παρὰ Φουρίᾳ σελ. 81 »ἐπεθύμησε καὶ αὐτὴ πετάσαι". ΤΝΒ', σελ. 143 »ἰκτῖνος ὅφιν ἄνω πετάσας φέρει". ΡΙΘ', σελ. 52 »ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν δωμάτων". ΥΙΗ', σελ. 169 »προσπετάσας τοῖς ποσὶν ἦρε τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελλον" (Πρβ. καὶ ΚΓ', σελ. 13 »ὁ δὲ πεταθεὶς καὶ λαγὼν ἁρπάσας κτέ.". Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 581 κέξ.). Θεόδ. Πρόδρ. Δ', 129 »στρουθοὶ νεογνοὶ καὶ πτέρυξιν ἠρμένοι ὑπερπετῶντες τὴν κάραν τοῦ σατράπου". Παρὰ τῷ Σοφῷ Μανασσῇ ἀναγινώσκεται Β', 90:

Κἂν Ἄτλαντος νιφόεντας ὑπερπηδήσῃ πάγους,
κἂν τοῖς βυθίοις ἐγκρυβῇ τοῦ Τρίτωνος θαλάμοις,
κἂν ὑποδὺς ὠκεανὸν ὑπόβρυχα μιμνάζῃ,
κἂν πτερωθεὶς ὡς ἀετὸς Λιβύην ὑπερπέτῃ
καὶ τὰ παρακαυκάσια καὶ τὰ Γαδείρων πέρα.

ἔγνωσται ἡ χρῆσις". σελ. 1538, 57 »Τοῦ δὲ δυνάσθη ὁ ἐνεστὼς δυνάζω ἄχρηστος μὲν πάντως, ποιητικώτερος δέ [Τί τοῦτο σημαίνει, πολυμαθέστατε ἐπίσκοπε, τὸ »ἄχρηστος μὲν πάντως, ποιητικώτερος δέ"?], γενόμενος ἐκ τοῦ δύνω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δύνημι, οὗ παθητικὸν τὸ δύναμαι, οὗ ὄνομα δύναμις. Καθὰ καὶ ἐκ τοῦ πέτω ἢ πετῶ τὸ πετάζω, ὅθεν ὁ πέτασος, καὶ τὸ πέτημι, ἐξ οὗ τὸ πέταντται. Πάντως δὲ τῆς ἐκ τοῦ δυνάζειν συστοιχίας εἰσὶ καὶ ὁ δυνάστης καὶ τὸ δυναστεύειν καὶ ἡ δυναστεία" (Νοῦ μὲν αὐχμὸς, λέξεως δ' ἐπομβρία). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 666, 31 »Πέτασαν: Ἀπὸ τοῦ πετάζω πετάσω ἐπέτασα καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. Ἱστία λευκὰ πέτασσαν [Ἰλ. Α, 480]. Τοῦτο ἀπὸ τοῦ πέτω βαρυτόνου· πετῶ γὰρ οὐχ εὕρηται". Πρβ. καὶ σελ. 125, 6 »Ἀποπτάμενος: Ἔστι πέτω καὶ συγκοπῇ πτῶ πτᾷς καὶ πτῆμι, τὸ παθητικὸν πτάμαι πτάμενος καὶ ἀποπτάμενος. Ἐκ δὲ τοῦ πετῶ γίνεται ποτῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀμφεποτᾶτο [Ἰλ. Β, 315], καὶ πετάζω, ἐξ οὗ τὸ ἐπετάσθη, καὶ πεταννύω πετάννυμι" (Λῆροι καὶ φλήναφοι). Κακῶς ὁ Εἰμσθίους *Die Wiederherst. d. Dram. d. Aeschyl.* σελ. 401 προτείνει νὰ γραφῇ ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στίχ. 577 »ἐξαμπετάζων ὄνομα Πολυνείκους δίχα" ἀντὶ τοῦ »ἐξυπτιάζων ὄνομα Πολυνείκους βίαν". Ἀστειότατον τῇ ἀληθείᾳ εἶνε νὰ παριστᾶται ὁ Αἰσχύλος μεταχειριζόμενος τύπον μετὰ πολλὰς γενεὰς αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἡμιβαρβάροις μεταγενεστέροις κατὰ ψευδῆ ἀναλογίαν ἀναβλαστήσαντα.

Ἐν τῷ Γεωπονικῷ ΙΒ', β', 33 ἀναγινώσκεται »τήν τε οἰκείαν χροιὰν λαμβανούσας καὶ περικαθεζομένας καὶ προσπετωμένας". Καὶ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις φέρουσιν ἐνίοτε ταὐτίγραφα πετώμενος προσπετώμενος κτλ. ἀντὶ τοῦ πετόμενος προσπετόμενος κτλ. Ἐν τοῖς μετὰ τὰ Φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους Γ', ε', 10 (Τόμ. Β', σελ. 510, 1 Διδ.) »τὸ γὰρ τὰ πετόμενα διώκειν τὸ ζητεῖν ἂν εἴη τὴν ἀλήθειαν" ὑπάρχει καὶ γραφὴ πετώμενα. Παρὰ Στράβωνι Ις', δ', § 11 ἔχουσι ταὐτίγραφα καὶ »πετᾶσθαι μὲν οὐ δυνάμενοι" ἀντὶ τοῦ πέτεσθαι, καθάπερ ἐν § 12 »ὑπερπετώμεναι γὰρ τὸν καπνὸν σκοτοῦνται καὶ πίπτουσι" ἀντὶ τοῦ ὑπερπετόμεναι. Ὁ Κοραῆς προὔκρινε τὴν γραφὴν »ὑπερπεταθεισῶν γὰρ τὸν καπνόν, εἶτα σκοτουμένων καὶ πιπτουσῶν" (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 581. Γραμμ. Μεγ. Βουτμ. Τόμ. Β', σελ. 271 κέξ. Στρούβιον *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 67 καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 307). Παρ' Ἡροδότῳ Γ', 111 ἓν τῶν ἀντιγράφων φέρει »τὰς δὲ ὄρνιθας καταπετεωμένας κτέ." (Ἴδε Βρεδόβιον Διαλ. Ἡροδ. σελ. 355 καὶ Βαΐριον Ἡροδ. Τόμ. Β', σελ. 218 ἐκδ. β'). Ἐν τῷ Θ' τῶν Ἀνακρεοντείων στίχ. 2 ἀναγινώσκεται »Ἐρασμίη πέλεια, πόθεν πόθεν πέτασαι", ὅπερ ὁ Βρούγκιος μετέβαλεν εἰς πετᾶσαι (κατὰ τὸ ἀκροᾶσαι, καυχᾶσαι, ἐπαφᾶσαι, κτλ.), ἐγκρίναντος καὶ τοῦ Μελορνίου Ἀνακρ. σελ. 70 καὶ τοῦ Βερκίου Ποιητ. Λυρ. σελ. 814 ἐκδ. β' (Πρβ. ΚΘ', 17 »τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται"). Ἄλλοι γράφουσι πέτασσαι (Ὅμοιον τούτῳ εἶνε τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἔρασσαι Α', 79 »τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦγαθέ, τόσσον ἔρασσαι;". Τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων φέρουσιν ἔρασαι. Ὁ Βρούγκιος ἔγραψε καὶ ἐνταῦθα ἐρᾶσαι. Ἴδε Μεινέκιον Θεοκρίτ. σελ. 190 καὶ σελ. 212 ἐκδ. γ'). Πρβ. στίχ. 21 »τί γάρ με δεῖ πέτασθαι;". Β', 6 »τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι". Πίνδαρ. Πυθ. Η', 90 Βερκ. »ἐξ ἐλπίδος πέτανται ὑποπτέροις ἀνορέαις". Νεμ. ς', 50 »πέτανται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν" (Πρβ. καὶ Βοίκκιον Πινδάρ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 668 καὶ σελ. 669. Ἴδε Ἀρήνσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 351). Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτ. Ἠθικ. σελ. 914, 10 Διδ. »ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον πέτανται". Ἐπίγρ. παρὰ Βερκίῳ Ποιητ. Λυρ. σελ. 496 ἐκδ. β' »ἡμῖν δ' οὐ πέτανται τοῦτο τὸ παιδάριον" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ πέτεται). Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 546 »ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέτανται", κτλ. Εὐστάθ.

σελ. 1216, 36 »Ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὡς ἀνδρὶ αὐλητῇ θεὸς νόον οὐκ ἐνέφυσεν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται. Καὶ ὅρα τὸ φυσῆν προενεχθὲν κατὰ τὸ πεινῆν, ἀγαπῆν καὶ τὰ ὅμοια. Ἔτι δὲ ὅρα καὶ τὸ ἐκπέταται προενεχθὲν ἀπὸ τοῦ πέτημι συζυγοῦντος τῷ ἵστημι". Πρβ. Ἀθήν. Π', σ. 337, ε' »Λόγος γὰρ παλαιὸς ὡς ὅτι

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται".

Ἄλλοτε περὶ τοῦ πέταμαι πλείονα.

Παρατηρήσεως ἄξιον εἶνε καὶ τὸ ἐν τῇ 42 σελίδι τοῦ Α' τόμου τῆς Ῥαγκαβείου χρηστομαθείας εὑρισκόμενον »οὐκ ἐπὶ μήκιστον ἐκτείνουσι τὴν πτῆσιν ἐκ τῆς νομῆς, ἀλλὰ περιποτῶνται τοῖς σμήνεσι". Ὁ Ῥαγκαβῆς γράφει τὴν ἐξῆς εἰς τὸ περιποτῶνται σημείωσιν· »Ποιητικώτερον ἀντὶ Περιΐπτανται [Κάλλιον περιπέτονται]. Προτιμᾷ δὲ συνήθως τὰ τοιαῦτα ὁ συγγραφεὺς οὗτος". Ὁ χαρίεις δηλονότι Αἰλιανός, συγγραφεὺς εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἄκριτος καὶ ἀπειρόκαλος καὶ κακόζηλος καὶ ψυχρολόγος, ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ποιητικώτερον ἢ μᾶλλον τὸ ὅλως ποιητικὸν περιποτᾶσθαι μεταχειρίζεται. περὶ Ζῴ. Β', 2 »καὶ δεῦρο καὶ ἐκεῖσε περιποτᾶσθαι". Πρβ. καὶ Β', 39 »ὁ αἰετὸς ἡσυχός ἐστι καὶ ἐπιποτᾶται παραφυλάττων". Πορφύρ. Ἄντρ. Νυμφ. 10 »οὕστινας εἰδέναι χρὴ τὰς ψυχὰς ἐπιποτωμένας τῷ ὑγρῷ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας" (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 581 καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 307).

Ἂς ἴδωμεν νῦν τί διδάσκει ἡμᾶς ὁ λεξικογράφος Βυζάντιος ἀνὴρ πρόφαντος σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐών. Λεξ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσ. σελ. 629 »Ἵπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἔπτην καὶ μσ. Ἐπτάμην κτλ.). Πετῶ" καὶ »Ἵπτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἵπτασο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵπταμαι". σελ. 1071 »Πέτομαι [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. πετήσομαι καὶ (συχνότ.) πτήσομαι (πρκ. Πέπτηκα, ἀόρ. Ἐπτάμην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Πτᾶσθαι καὶ Πτέσθαι) = Ἵπταμαι, πετῶ· (ἐν γέν.) κινοῦμαι (φέρομαι) μὲ ὁρμὴν, (κοιν.) πετηοῦμαι [Γρ. πετιοῦμαι]. »Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι [Γρ. πέτεσθαι]," Στρβ. (Θ', γ', 8)." Τίς τῶν Ἀττικῶν εἶπεν ἵπτω; Ποῦ κεῖται ὁ παρακείμενος πέπτηκα; Πῶς ἐμηκύνθη τὸ α τοῦ πτάσθαι; Ἀλλὰ καὶ ἀποδράναι ἀντὶ τοῦ ἀποδρᾶναι παρὰ τῷ Βυζαντίῳ γράφεται καὶ ἄγμα ἀντὶ τοῦ ἆγμα καὶ τρύπα ἀντὶ τοῦ τρῦπα, κτλ. κτλ. Περὶ τοῦ πτᾶσθαι ἴδε τὰ ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς

Πόρσωνος ἐν Μηδείᾳ (σελ. 13 κέξ. Λειψ.) γεγραμμένα, ὅστις περὶ τῆς τῶν τόνων ἐπιστήμης πρὸς τοὺς νέους λόγον ποιούμενος καὶ τοὺς ὀλιγωροῦντας καὶ καταφρονοῦντας αὐτῆς ἀστείως διαχλευάζων ἐπιφέρει ἐν τέλει τὸ τοῦ Συνεσίου »Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν". Περὶ τοῦ ἐπτόμην καὶ ἐπτάμην θὰ διαλάβωμεν ἄλλοτε μετ' ἀκριβείας.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι ἀναγινώσκεται »Σχολαστικὸς νοσοῦντα ἐπισκεπτόμενος, ἠρώτα περὶ τῆς ὑγιείας· ὁ δὲ οὐκ ἠδύνατο ἀποκριθῆναι. Ὀργισθεὶς οὖν, Ἐλπίζω, ἔφη, κἀμὲ νοσήσειν, καὶ ἐλθόντι σοι, μὴ ἀποκρινεῖσθαι". Πρβ. καὶ σελ. 85 »Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί".

Οὔτε τὸ ἐπισκεπτόμενος ἔχει καλῶς ἀντὶ τοῦ ἐπισκοπῶν ἢ ἐπισκοπούμενος (Πρβ. σελ. 38 »Ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος, καὶ ἤρετο, τί πράττοι; κτέ.") οὔτε τὸ ἀποκριθῆναι καὶ ἀποκριθεὶς ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι καὶ ἀποκρινάμενος.

Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον μὲν σκέψομαι καὶ ἐσκεψάμην καὶ ἔσκεμμαι (ἐνεργ. καὶ παθ.), ὅθεν σκέμμα, σκέψις, σκεπτέον (διασκεπτέον, κτλ., ἐπισκεπτέος), ἄσκεπτος (ἀπερίσκεπτος, ἀσκέπτως, ἀπερισκέπτως, ἀνεπισκέπτως, ἀξιόσκεπτος. Πρβ. καὶ τὸ παρὰ Τίμωνι σκεπτοσύνη)· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ σκέπτομαι καὶ ἐσκεπτόμην μετεχειρίζοντο πάντοτε τὸ σκοπῶ καὶ ἐσκόπουν ἢ σκοποῦμαι καὶ ἐσκοπούμην[1]). Πλάτ. Εὐθυδ. σ. 283, γ'

---

[1]) Πλάτ. Λάχ. σ. 185, δ' »Δεῖ ἄρα καὶ τὸν σύμβουλον σκοπεῖν, ἆρα τεχνικός ἐστιν εἰς ἐκείνου θεραπείαν, οὗ ἕνεκα σκοπούμενοι σκοποῦμεν" (Πρβ. καὶ Ἱππ. Μείζ. σ. 293, ε' »Σκοπώμεθα μή πη ἄρ' ἐξαπατώμεθα. — Ἀλλὰ χρὴ σκοπεῖν"). Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', β', 20 »Ὁ δὲ Ξενοφῶν καὶ οἱ λοχαγοὶ ἐσκόπουν εἰ οἷόν τ' εἴη τὴν ἄκραν λαβεῖν .... Σκοπουμένοις δὲ αὐτοῖς ἔδοξε παντάπασιν ἀνάλωτον εἶναι τὸ χωρίον". Πρβ. καὶ Ἀπομν. Β', α', 22 »κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν; ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται" (Ἀντὶ τοῦ ἐπισκοπεῖν ἔγραψεν ὁ Πλουγέρσιος περισκοπεῖν. Ἴδε

»Σκόπει μήν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅπως μὴ ἔξαρνος ἔσει ἃ νῦν λέγεις. — Ἔσκεμμαι, ἦν δ' ἐγώ". Χαρμίδ. σ. 158, δ' »Καί μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ ἂν εἴη σκεπτέον εἴτε κέκτησαι εἴτε μὴ ὃ πυνθάνομαι, ἵνα μήτε σὺ ἀναγκάζῃ λέγειν ἃ μὴ βούλει μήτ' αὖ ἐγὼ ἀσκέπτως ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν τρέπωμαι. Εἰ οὖν σοι φίλον, ἐθέλω σκοπεῖν μετὰ σοῦ· εἰ δὲ μή, ἐᾶν. — Ἀλλὰ πάντων μάλιστα, ἔφη, φίλον· ὥστε τούτου γ' ἕνεκα ὅπῃ αὐτὸς οἴει βέλτιον σκέψεσθαι, ταύτῃ σκόπει". σ. 165, γ' »Σκεψάμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν εἴθ' ὁμολογῶ εἴτε μή. Ἀλλ' ἐπίσχες ἕως ἂν σκέψωμαι. — Σκόπει δή, ἦ δ' ὅς. — Καὶ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, σκοπῶ". σ. 167, β' »Ἀλλὰ χρή, ἔφη, σκοπεῖν. — Ἴθι δή, ἔφην ἐγώ, ὦ Κριτία, σκέψαι". Λάχ. σ. 185, β' »Πῶς οὖν, ὃ ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον, ἐσκοποῦμεν ἄν, εἰ ἐβουλόμεθα σκέψασθαι τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατος;". περὶ Πολιτ. Β', σ. 369, α' »Ἔπειτα οὕτως ἐπισκεψώμεθα καὶ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέᾳ ἐπισκοποῦντες". σ. 369, β' »Σκοπεῖτε οὖν. — Ἔσκεπται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος". Λ', σ. 542, α' »Ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἕνι τις πονηρία, καὶ δεῖ ἑκάστῃ τέχνῃ ἄλλης τέχνης, ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται, καὶ τῇ σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύτης;". Γοργ. σ. 476, α' »Μετὰ τοῦτο δὲ περὶ οὗ τὸ δεύτερον ἠμφεσβητήσαμεν σκεψώμεθα, τὸ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην ἆρα μέγιστον τῶν κακῶν ἐστιν, ὡς σὺ ᾤου, ἢ μεῖζον τὸ μὴ διδόναι, ὡς αὖ ἐγὼ ᾠμην; Σκοπώμεθα δὲ τῇδε". Δημοσθέν. πρὸς Λεπτίν. § 54, σ. 475 »Εἶτα ταῦτα νῦν εἰ χρὴ κύρι' εἶναι σκοποῦμεν; Ἀλλ' ὁ λόγος πρῶτον αἰσχρὸς τοῖς σκοπουμένοις, εἴ τις ἀκούσειεν ὡς Ἀθη-

---

Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 692. Πρὸς τὸ »κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν" παραβλητέον τὸ τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχ. § 132 »ὑπτιάζων καὶ κατασκοπούμενος ἑαυτόν"). Οὕτω λέγεται ἀνασκοπῶ καὶ ἀνασκοποῦμαι, διασκοπῶ καὶ διασκοποῦμαι, κτλ. Φλυαρεῖ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἀποφαινόμενος ὅτι τὸ ἀποσκοποῦμαι εἶνε κάλλιον ἢ τὸ ἀποσκοπῶ (σελ. 7, 15 Ῥισχ.). Τοὐναντίον ἡ τῶν παλαιῶν χρῆσις εἶνε ὑπὲρ τοῦ ἀποσκοπῶ. Παρατηρητέον δ' ὅτι καὶ ἐξιχνοσκοπῶ λέγεται καὶ ἐξιχνοσκοποῦμαι παρὰ Σοφοκλεῖ Τραχ. 271 »ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν". Αἴ. 997 »διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος". Ἀλλὰ περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἄλλοτε μετ' ἀκριβείας.

ναῖοι σκοποῦσιν εἰ χρὴ τοὺς εὐεργέτας ἐᾶν τὰ δοθέντ' ἔχειν. Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκεν". Ξενοφ. Ἀπομν. Β', α', 1 »Βούλει σκοπῶμεν κτέ.;" καὶ 10 »Βούλει οὖν καὶ τοῦτο σκεψώμεθα;". Οἰκον. Γ', 10 »Ἐπισκέψασθαι δὲ καὶ σιτοποιόν, παραστῆναι δὲ καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ, περιελθεῖν δ' ἐπισκοπουμένην κτέ." (Πρβ. Β', 17 »Καὶ ἔδοξέ μοι ἄξιον εἶναι ἐπισκέψεως ὅ τι εἴη τοῦτο. Καὶ εὗρον ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα". Η', 15 »Θαυμάσας δέ, ἔφη, τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἠρόμην τί πράττοι. Ὁ δ' εἶπεν· Ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, κτέ.". Πλάτ. Κρίτ. σ. 48, δ'-ε' »Σκοπῶμεν, ὦγαθέ, κοινῇ .... Ὅρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν", κτλ.). Περὶ τοῦ ἐπισκοπεῖν λέγει ὁ Πολυδεύκης Γ', 108 »Ἐπὶ δὲ νοσοῦντος ἐπισκοπεῖν φησὶ Ξενοφῶν". Ἴδε Ξενοφ. Οἰκον. ΙΕ', 9 »ὅμοιος ἄν μοι δοκῶ τῷ περιιόντι ἰατρῷ καὶ ἐπισκοποῦντι τοὺς κάμνοντας". Κύρ. Παιδ. Η', β', 25 »καὶ ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει καὶ παρεῖχε πάντα, ὅτου ἔδει". Τοῦ ἐπισκοπεῖσθαι χρῆσις εὑρίσκεται ἐν τῷ κατὰ Νεκίρας λόγῳ § 56 (Δημοσθ. σ. 1364) »ἐβάδιζον γὰρ πρὸς αὐτόν, ὡς ἠσθένει καὶ ἔρημος ἦν τοῦ θεραπεύσοντος τὸ νόσημα, τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρουσαι καὶ ἐπισκοπούμεναι" καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Φιλήμονος παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ρ', 5 :

πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν
τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Τὸ σκέπτομαι-ἐσκεπτόμην εἶνε ἰωνικὸν καὶ ἐπικὸν ἀπαντῶν συχνάκις καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. Ἡρόδ. Γ', 37 »θήκας τε παλαιὰς ἀνοίγων καὶ σκεπτόμενος τοὺς νεκρούς", Δ', 196 »τοὺς δὲ Καρχηδονίους ἐκβάντας σκέπτεσθαι" (Ἐν Η', 143 ὁ κῶδιξ τοῦ Σαγκρόφτου ἀντὶ τοῦ »ἐλευθερίης γλιχόμενοι" φέρει »ἐλευθερίην σκεπτόμενοι", ὅπερ προϋκρινεν ὁ Βαλκενάριος). Ἰλ. Π, 361 »σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων", Ρ, 652 »σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφές, αἴ κεν ἴδηαι" (Πρβ. καὶ Θέογν. 1095 »σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον"). Καλλίμ. Ἐπιγρ. ΞΘ', 4 (Τόμ. Α', σελ. 331 Ἐρν.) »σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει". Ἀπολλών. Ἀργον. Γ', 825 »αἴγλην σκεπτομένη". Θεόκρ. ΚΕ', 234 »πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν σκεπτόμενος". Ἄρατ. Φαινομ. 75 »σκέπτεο πὰρ κεφαλὴν Ὀφιούχεον" (Πρβ. καὶ 96 & 157. Διοσημ. 100). Μανέθ. Α', 94 »σκέπτεο πὰρ

μέσσοιο διεκπερόωντ' ἐπὶ γοῦνα" (Ηρβ. καὶ 144. ς', 138. 222. 314). Βάβρ. ΡΓ', 14 »τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;". Νόνν. Διον. ΛΖ', 207 »σκέπτεό μοι καὶ σφίγγε κυβερνητῆρι χαλινῷ". Βατραχομυομ. 135 »σκεπτομένων δ' αὐτῶν". Νουμήν. Ἡρακλεώτ. παρ' Ἀθην. Ζ', σ. 304, ς' »κεῖνο δὲ δὴ σκέπτοιο". Μάξ. Φιλ. Καταρχ. 61 »σκέπτεσθαι κεραὴν ἑλικόδρομον" (Ηρβ. καὶ 530), κτλ. Πολύβ. Β', δ', 8 »τῶν δ' ἐκτὸς οὐδὲν περισκεπτομένη". Γ', ϛδ', 7 »κατεσκέπτετο καὶ προὐνοεῖτο περὶ τῆς χειμασίας". Δ', οζ', 4 »περὶ μὲν τούτων σκέπτεσθαι καὶ διαπορεῖν ἄλλος ἁρμόσει καιρός". Δίων Χρυσός. Λόγ. Κς', Τόμ. Α', σελ. 526 Ῥεισκ. »περὶ τῶν ἰδίων ἔργων ἀτεχνῶς σκέπτονται". ΟΕ', Τόμ. Β', σελ. 407 »τοὺς σκεπτομένους παραιτήσαιτ' ἄν". Πλούτ. Τίτ. Φλαμ. Γ', 2 »καὶ τὸν Πόπλιον ἀποπέμψας κατεσκέπτετο τοὺς τόπους". Νικ. Δ', 2 »προσεποιεῖτο μὲν ἀεὶ σκέπτεσθαι περὶ τῶν δημοσίων". Σερτωρ. ΙΖ', 3 »ἅμ' ἡμέρᾳ προσελάσας κατεσκέπτετο τὸν τόπον". Πομπ. ΜΘ', 2 »ἀλλ' οἰκουρῶν διετέλει καὶ σκεπτόμενος μετὰ τῶν φίλων". Ἀλεξ. ΙΒ', 1 »ἐγκύπτοντος δὲ τοῦ Θρᾳκὸς καὶ κατασκεπτομένου τὸν τόπον". Φωκ. Ε', 3 »Εἰπόντος δέ τινος τῶν φίλων Σκεπτομένῳ, Φωκίων, ἔοικας, Ναὶ μὰ τὸν Δία, φάναι, σκέπτομαι εἴ τι δύναμαι τοῦ λόγου ἀφελεῖν κτέ." (Ηρβ. καὶ Ἠθικ. σελ. 225, 51 Διδ.). Ἀντων. ΙΓ', 1 »καὶ τῶν φίλων τοὺς πιστοὺς καταλέγοντες ἐπὶ τὴν πρᾶξιν ἐσκέπτοντο περὶ Ἀντωνίου" (Ηρβ. καὶ Ἠθικ. σελ. 142, 29. σελ. 154, 21. σελ. 284, 30. σελ. 532, 52. σελ. 614, 7. σελ. 629, 16. σελ. 787, 20. σελ. 856, 12. σελ. 1033, 31 Διδ. Ἴδε καὶ Τόμ. Ε', σελ. 152, 48). Λουκιαν. Μεν. ἢ Νεκυομ. § 18 (Τόμ. Α', σελ. 278 Ἰακβ.) »ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν". Βί. Πράσ. § 27 (σελ. 337) »ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι". περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 37 (σελ. 431) »εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας". Ἑρμοτ. § 50 (σελ. 494) »ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν". Ἀλληθ. Ἱστορ. Β', § 10 (Τόμ. Β', σελ. 87) »ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο". § 18 (σελ. 92) »ἐπέχειν δὲ ἔτι καὶ διασκέπτεσθαι". Δημών. Βί. § 57 (σελ. 286) »Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κτέ.". Ἰκαρομεν. § 25 (Τόμ. Γ', σελ. 58) »ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πύρρων, ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο" (Ηρβ. καὶ

Μακροβ. § 2, σελ. 318). Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α′, β′, 12 »Φλώρῳ σκεπτομένῳ" (Πρβ. καὶ Α′, κ′, 18). Β′, β′, 10 »καὶ λοιπὸν σκέπτου καὶ τὴν φύσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ τὸν ἀντίδικον" (Πρβ. καὶ Β′, ια′, 24). Γ′, ζ′, 11 »ἐκεῖνο μόνον σκεπτώμεθα" (Πρβ. καὶ Δ′, α′, 152 δίς. 154. 136 δίς). Δί. Κάσσ. ΝΖ′, ια′, 7 »νοσοῦντάς τε ἐπεσκέπτετο". Ξ′, ιβ′, 1 »κάμνοντάς τε ἐπεσκέπτετο (Πρβ. καὶ ΞΘ′, ζ′, 4. ο′, 1. ΟΑ′, ια′, 3. λε′, 4. ΟΕ′, ιε′, 4). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ζ′, α′, 3 »αὐτούς τε κατεσκέπτετο καὶ τὸν Ἀβέννηρον" (Πρβ. καὶ Ζ′, η′, 1). Θ′, ιβ′, 2 »ἐπεσκέπτετο περὶ τούτων" (Πρβ. καὶ Θ′, δ′, 4). Ι′, ζ′, 6 »τί περὶ αὐτῶν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν βασιλέα σκέπτεσθαι" (Πρβ. καὶ ΙΑ′, η′, 5. Ἰουδ. Πολ. Α′, ς′, 5. ιγ′, 7. κγ′, 5. κε′, 2. κζ′, 3. λα′, 5. Β′, β′, 7. ις′, 4. ιη′, 4. Γ′, α′, 2, κτλ.). Ἀππιαν. Ἰβηρ. 13 »καὶ τὰς διόδους τῶν Ἀλπίων ὀρῶν κατεσκέπτετο" (Πρβ. καὶ Ἀννιβ. 48. 56. Καρχηδ. 107. Ἐμφυλ. Α′, 97. Β′, 118. 133. Γ′, 67. Ε′, 133). Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Α′, 26 »καὶ τοῖς τὰ οὐράνια διασκεπτομένοις" (Πρβ. Α′, 80. Β′, 8. 36). Γ′, 22 »νοσοῦντα δὲ εἴ τις ἐπισκέπτοιτο". Ἀχιλλ. Τάτ. Α′, 3 »κατ' ἐμαυτὸν δὲ πονηρὰ ἐσκεπτόμην". Χαρίτ. ς′, 6 »καὶ ὁ μὲν εὐνοῦχος ἐσκέπτετο". ς′, 7 »σκέπτου δὲ μὴ περὶ σεαυτῆς μόνης" (Πρβ. καὶ Ζ′, 3. Η′, 2. Ἴδε καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η′, σελ. 235). Διογ. Λαέρτ. Θ′, 70 »σκεπτικοὶ δ' ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι ἀεί". Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. ΙΖ′, 6 »ἐσκέπτετο τὰ ἴχνη τῶν ἐχόντων". Ἰμέρ. Ἐκλ. ΚΗ′, 3 »μετὰ τῶν ἔργων τὴν φύσιν σκέπτεσθαι ἄξιον". Ῥήτ. Ἕλλ. Σπεγγ. Τόμ. Α′, σελ. 325 »ὅτι δεῖ σκέπτεσθαι τὴν δύναμιν τῶν κεφαλαίων" (Πρβ. καὶ Τόμ. Γ′, σελ. 2. σελ. 380. σελ. 474. σελ. 493). Ψευδοφάλ. Ἐπιστ. Ε′, σελ. 30 Λεννεπ. »εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε" (Πρβ. καὶ Ν′, σελ. 168), κτλ. κτλ. Ἴδε καὶ Ἰακώβ. Ἐπιστ. Α′, 27 »ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν". Ἔξοδ. ΛΒ′, 34 »ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ ἐπισκέπτωμαι". Ψαλμ. Η′, 5 (Πρβ. καὶ πρὸς Ἑβρ. Β′, 6) »ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν", κτλ. Ἡσύχ. Τόμ. Α′, σελ. 498 Σμιδ. »Διασκέπτεται: διαλογίζεται". Τόμ. Β′, σελ. 167 »Ἐπισκέπτει: ἐπιβλέπει, ἐφορᾷ" (Μετατρεπτέον τὸ βάρβαρον Ἐπισκέπτει εἰς Ἐπισκέπτεται. Πρβ. Τόμ. Γ′, σελ. 44 »Λίσσει: παρακαλεῖ". Γραπτέον Λίσσεται. Ὁ Ῥουγκένιος Ἐπιστ. Κριτ. Β′, σελ. 6 προὔτεινε νὰ

μεταβληθῇ εἰς »Λίσσου: παρακάλει". Καὶ ἐπέσκεψαν φέρεται παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ κατὰ τὴν τοῦ Σμιδιτίου ἔκδοσιν Τόμ. Β', σελ. 143 »Ἐπέσκεψαν: ἐπέβλεψαν, ἐπεῖδον". Ἀλλ' ἐν τῇ ἀλβερτείῳ ἐκδόσει Τόμ. Α', σελ. 1329 γράφεται »Ἐπεσκέψαντο: κτέ.", οὐδόλως τοῦ ἐπέσκεψαν μνημονευομένου. Παρεφθαρμένον εἶνε τὸ ἐν Τόμ. Α', σελ. 301 »Ἀσπάζει: συμπεριπατεῖ". Πρβ. καὶ σελ. 305 »Ἀστιλάζει: συμπεριπατεῖ". Ἀποστροφῆς δ' ἄξιον φαίνεται τὸ »Ἀσπάζομαι: ἀσπάζω" σελ. 301. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας θὰ ἐξετασθῶσιν ἀλλαχοῦ. Τοῦτο μόνον ἐνταῦθα προστίθεμεν, ὅτι ἐν ταῖς Καταρχαῖς Μαξίμου τοῦ Φιλοσόφου εἰχ. 362 ἀναγινώσκεται »δὴ γὰρ ἄνεισιν αὐτόματος, σκέψει δὲ καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν πρηϋνέειν θυμὸν δυσπέμφελον οἷο ἄνακτος", ἀνθ' οὗ πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ »σκήψει δὲ καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν πρηϋνέει θυμὸν κτέ.").

Πλῆθος παραδειγμάτων δύναταί τις ἐκ τῶν Ἱπποκρατείων νὰ συλλέξῃ. Τόμ. Α', σελ. 128 Ἑρμερ. »σκέπτεσθαι δὲ χρὴ ὧδε ἐν τοῖσι ὀξέσι νοσήμασι" (Πρβ. καὶ σελ. 129. 134. 136. 148. 344. 378. 404. 561). Τόμ. Β', σελ. 26 »εἰ δέ τις σκέπτοιτο τὴν τῶν ὑγιαινόντων δίαιταν πρὸς τὴν τῶν καμνόντων" (Πρβ. καὶ σελ. 33. 203. 545. 552. 654. 676. 697. 725. 738. 852). Τόμ. Γ', σελ. 182 »σκεπτόμενον ἐς τὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον" (Πρβ. καὶ σελ. 218. 266. 375. 377. 379. 380. 391 δίς. 592. 408. 515. 605). Τόμ. Α', σελ. 145 »ἐπισκέπτεσθαι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὧδε" (Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 345. 360). Τόμ. Α', σελ. 52 »ὑποσκέπτεσθαι δὲ τούτοισι τὰς ἀποστάσιας" (Πρβ. καὶ σελ. 149. 152). Τόμ. Γ', σελ. 362 »ὥστε μὴ πάμπολλα δεῖ ὁρᾶσθαι ὑποσκεπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα" (Πρβ. καὶ σελ. 364. 378. 383. 387. Ἴδε Ἑρμερίνσιον Τόμ. Α', σελ. 134 καὶ σελ. 143. Ἐν Τόμ. Γ', σελ. 363 ἀντὶ τοῦ ὑποσκέπτεσθαι ἐξέδωκεν ὁ Λιτραῖος ἐξ ἑνὸς κώδικος ἐπισκέπτεσθαι, ὅπερ καὶ ὁ Ἑρμερίνσιος παρέλαβε). Τόμ. Β', σελ. 551 »χρὴ δὲ τὴν δίαιταν ἀποσκεπτόμενον τῆς ἀνθρώπου ἐς τὸ ὅλον σῶμα ποιέειν" (Ὑπάρχει καὶ γρ. ὑποσκεπτόμενον. Πρβ. καὶ σελ. 594. 696. 730).

Χρῆσις τοῦ σκέπτεσθαι εὕρηται καὶ παρ' Ἀριστοτέλει Ἠθικ. Νικομ. Β', β', 1 (Τόμ. Β', σελ. 15, 36 Διδ.) »οὐ γάρ, ἵν' εἰδῶμεν τί ἐστιν ἡ ἀρετή, σκεπτόμεθα, ἀλλ' ἵν' ἀγαθοὶ γενώμεθα" (Πρβ. καὶ Ψευδαριστοτέλ. Ἠθικ. Μεγ. Α', ιγ', 3, Τόμ. Β', σελ. 142, 4 »πρὸς τὸ ἐπισκέπτεσθαι εἰ ἔστιν ἑκούσιον". Φυσιο-

γνωμ. Α', Τόμ. Δ', σελ. 2, 24 »οὐκ ἂν εἴη καθ' ἕκαστον τῶν ζώων σκέπτεσθαι") καὶ παρὰ Μενάνδρῳ Ἀποσπ. 546 Μειν. »Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που [? πλοῦν] τεττάρων, σκεπτόμεθα ταναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας". 681 »ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας [Γρ.: τῶν πέλας] κατηγορεῖν, αὐτὸς τὰ σαυτοῦ πρῶτον [Μεινέκ.: πρῶτ'] ἐπισκέπτου κακά". Ἀλλ' οὔτε ὁ Ἀριστοτέλης οὔτε ὁ Μένανδρος εἶνε νομοθέται τοῦ ἀκριβοῦς ἀττικισμοῦ. Παρὰ Θουκυδίδῃ Η', 66 φέρεται μὲν ἐν ἅπασι τοῖς ἀντιγράφοις »Ἐβούλευον δὲ οὐδὲν ὅ τι μὴ τοῖς ξυνεστῶσι δοκοίη, ἀλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὐσκέπτετο". Ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ἀναντιλέκτως προὔσκεπτο (Πρβ. Πόπτον Θουκυδ. Μέρ. Β', Τόμ. δ', σελ. 585 καὶ Μέρ. Γ', Τόμ. δ', σελ. 751 ἐκδ. μεγ.), ἂν καὶ σφοδρῶς ἀντιλέγῃ ὁ Διδῶτος τὰ ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ προὐσκέπτετο γράφων Θουκυδ. Τόμ. Δ', σελ. 460 »Poppo écrit προὔσκεπτο, sans autorité de mss., par la raison, dit Goeller dans ses Notes, que d'après l'observation d'Elmsley, ad Eur. Heraclid. v. 148, les Attiques ne disent jamais σκέπτομαι, mais toujours σκοπῶ ou σκοποῦμαι. Nous n'avons pas cru devoir adopter cette correction fondée sur une simple conjecture. Lucien (*vit. auct.* p. 569) dit ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι; et nous lisons aussi dans Plutarque (*in Phocione*, § 5,) εἰπόντος δέ τινος τῶν Φίλων, σκεπτομένῳ, Φωκίων, ἔοικας· Ναὶ μὰ τὸν Δία (φάναι), σκέπτομαι, εἴ τι δύναμαι τοῦ λόγου ἀφελεῖν, ὃν μέλλω λέγειν πρὸς Ἀθηναίους. Malgré l'observation d'Elmsley, nous avons cru devoir conserver προὐσκέπτετο que donnent tous les manuscrits".

Οὗτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

Ὅτε τὰ σοφὰ ταῦτα καὶ δεξιὰ ὁ ἀστεῖος ἔγραφε Γαλάτης καταγελῶν πως τῆς τοῦ Ἐλμσληΐου καλλίστης παρατηρήσεως ἐνόμιζε πάντως, σεμνυνόμενος ἴσως καὶ ὀγκούμενος, ὅτι δι' ὁλοσχοίνου ἀβρόχου ἔμελλε ν' ἀπορράψῃ τῶν παλαιπώρων κριτικῶν τὰ στόματα ἐπισείων μάλιστα τὰ δύο ἐκεῖνα παραδειγμάτια, ἅπερ ἡ μεγάλη αὐτοῦ ὀξυδέρκεια ἀνεῦρε, τὸ λουκιάνειον δηλονότι καὶ τὸ πλουτάρχειον. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν παταία φαίνεται τοῦ ἀνδρὸς ἡ σπουδὴ Φιλοτιμουμένου τὴν παρὰ Θουκυδίδῃ χρῆσιν διὰ μαρτυρίων ν' ἀποδείξῃ ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Πλουτάρχου. Τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί; Ἔπειτα δὲ πᾶς, νομίζομεν, ὅστις ἔξιν

τινὰ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς λόγοις ἔχει παραυτίκα κατανοεῖ τὸ ἀπρόσφορον τοῦ παρατατικοῦ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ἔνθα ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ προδήλως τὸ προεσκεμμένα ἦν. Πρὸς δὲ τούτοις τίς δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν παθητικὴν τοῦ προὐσκέπτετο σημασίαν;[1]). Ἡ χρῆσις τοῦ προὔσκεπτο ἐπὶ πάθους οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον. Ὡς τὸ δεδέχθαι, τὸ κεκτῆσθαι, τὸ ἀπολελογῆσθαι καὶ ἄλλα, περὶ ὧν ἀλλαχοῦ, λαμβάνονται οὐ μόνον ἐνεργητικῶς ἀλλὰ καὶ παθητικῶς· οὕτω καὶ τὸ ἐσκέφθαι. Θουκυδ. Ζ', 62 »πάντα καὶ ἡμῖν νῦν ἐκ τῶν παρόντων μετὰ τῶν κυβερνητῶν ἐσκεμμένα ἡτοίμασται" (Πρβ. Δοβραῖον *Advers.* Τόμ. Α', σελ. 113). Πλάτ. περὶ Πολιτ. Β', σ. 369, β' »Σκοπεῖτε οὖν. — Ἔσκεπται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος" (Πρβ. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Δ', ζ', 16 »ἐμοὶ δ' ἔσκεπται περὶ πάντων"). Δ', σ. 435, δ' »Ἴσως μέντοι τῶν γε προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως" (Ἐν Γ', σ. 392, γ' κεῖται ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἐσκέψεται, »καὶ ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέψεται". Πρβ. Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 703 Δινδ. »καὶ οὕτω πρὸς ἄμφω καλῶς ὑμῖν ἐσκέψεται"). Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 8 »ἀκούσαντες ταῦτα οἱ ἔφοροι ἐσκεμμένα τε λέγειν ἡγήσαντο αὐτὸν καὶ ἐξεπλάγησαν" (Πρβ. καὶ Οἰκον. Θ', 2 καὶ αὐτόθ. Βρειτεμβάχιον σελ. 87). Δημοσθέν. πρὸς Λεπτίν. § 54, σ. 473 »πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκεν". κατὰ Μειδ. § 191, σ. 576 »Τάχα τοίνυν ἴσως καὶ τὰ τοιαῦτ' ἐρεῖ, ὡς ἐσκεμμένα (παθ.) καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω νῦν. Ἐγὼ δ' ἐσκέφθαι (ἐνεργ.) μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φημὶ καὶ οὐκ ἂν

---

[1]) Τὸ σκοποῦμαι (ἐπισκοποῦμαι) εὕρηται καὶ παθητικῶς ἐνίοτ' εἰλημμένον. Πλάτ. περὶ Νόμ. ς', σ. 772, δ' »σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων". σ. 776, β' »ἐπισκοποῦντάς τε ἅμα καὶ ἐπισκοπουμένους οἰκεῖν". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 13 »εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην". Πρβ. καὶ Πολύβ. Δ', λθ', 11 »διὰ τὸ μικρὸν ἔξω κεῖσθαι τῶν ἐπισκοπουμένων μερῶν τῆς οἰκουμένης". Λουκιαν. Δὶς Κατηγορ. § 11 (Τόμ. Γ', σελ. 74 Ἰακβ.) »διαταράξαντες γοῦν τοὺς λόγους καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον ξυγχέαντες ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις κτέ.", κτλ. Ἡσύχ. Τόμ. Δ', σελ. 48 Σμιδ. »Σκοπεῖσθαι: ὁρᾶσθαι". Ἴδε καὶ Τιμαρίων. 36 (Ἀναλ. Ἑλλισσεν. Τόμ. Δ', σελ. 79) »ἐν ὅσῳ δὲ τὰ τῆς δίκης πρότερον ἐσκοπεῖτο παρὰ τῶν δικαστῶν". 40 (σελ. 84) »ἡ μὲν ὅλη ἐπιφάνεια τῆς ψυχῆς ἐπιπολαίως κατασκοπουμένη λυθρώδης δοκεῖ τὸ χρῶμα".

ἀρνηθείην" (Ηρβ. καὶ Ἐρωτ. § 7, σ. 1403 »διὰ δὲ τῶν σωφρόνως καὶ καθαρῶς ζῆν αἱρουμένων οὐδὲ τὰ μετρίως ἐσκεμμένα διαμαρτάνεσθαι πέφυκεν"). Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ Γ', α', 5 (Τόμ. Β', σελ. 411, 24 Διδ.) »περὶ δὲ τούτων ἐπέσκεπται πρότερον ἐν τοῖς περὶ κινήσεως λόγοις". περὶ Γενέσ. καὶ Φθορ. Α', β', 17 (Τόμ. Β', σελ. 436, 9) »ἔσκεπται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν ἑτέροις". περὶ Ζῴ. Μορ. Δ', 11 (Τόμ. Γ', σελ. 297, 11) »ἐν τοῖς περὶ πορείας πρότερον ἐπέσκεπται κοινῇ περὶ πάντων". περὶ Ζῴ. Γενέσ. Α', 23 (Τόμ. Γ', σελ. 343, 46) »ἀλλὰ περὶ μὲν Φυτῶν ἐν ἑτέροις ἐπέσκεπται". περὶ Ζῴ. Κινήσ. Α' (Τόμ. Γ', σελ. 517, 4) »ἐπέσκεπται περὶ ἁπάντων ἐν ἑτέροις" (Ηρβ. καὶ Ἠθικ. Μεγ. Α', θ', 5, Τόμ. Β', σελ. 139, 32 »ὅ τι μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἀρετὴ ἐπέσκεπται"). Θεόφρας. περὶ Φυτ. Ἱστορ. Γ', ιδ', 1 (Τόμ. Α', σελ. 82 Τεϋβν.) »ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ὥραις οὐκ ἐπέσκεπται". Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 19 Ἑρμερ. »ὅπερ, εἰ μὴ ἦν ἰητρικὴ ὅλως, μηδ' ἐν αὐτῇ ἔσκεπτο, μηδ' εὕρητο μηδέν". Λογγῖν. περὶ Ὕψ. ΙΙΙ', 2 »εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογυίου κεκινῆσθαί τε καὶ κτέ.". ΚΒ', 2 »ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν ἀλλ' ἠναγκασμένα". Ἴδε καὶ Στράβ. Π', σ. 349. Λουκιαν. Ψευδολ. § 6, κτλ.

Τὸ σκέπτεσθαι φέρεται καὶ ἐν τῷ Λάχητι τοῦ Πλάτωνος σ. 185, β' »τί ποτ' ἐστὶ περὶ οὗ βουλευόμεθα καὶ σκεπτόμεθα" καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ Ἀλκιβιάδῃ σ. 140, α' »σύν τε δύο σκεπτομένω". Ἀλλ' ὁ μὲν δεύτερος Ἀλκιβιάδης δὲν εἶνε γνήσιον ἔργον τοῦ Πλάτωνος. Ἄλλως τε ἐν ῥήσει κατὰ μίμησιν τοῦ ὁμηρικοῦ »ξύν τε δύ' ἐρχομένω" (Ἰλ. Κ, 224) συγκειμένῃ ἡ χρῆσις ἐπικῆς λέξεως δὲν πρέπει νὰ νομίζηται θαυμασμοῦ ἀξία. Ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τοῦ Λάχητος φαίνεται ὅτι τὸ καὶ σκεπτόμεθα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ βουλευόμεθα ὑπὸ σχολαστικοῦ τινος προσγραφὲν μετετέθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ βιβλιογράφου εἰς τὸ ἔδαφος, καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ συνέβη. Ἂν ἀντὶ τοῦ σκεπτόμεθα ἔκειτο σκοπούμεθα, οὐδεμία τοιαύτη ὑποψία οὐδενὶ θὰ παρίστατο· διότι τίς τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀγνοεῖ συνήθειαν, οἵτινες πιστῶς τῇ Φύσει, τῷ μεγάλῳ τούτῳ διδασκάλῳ, ἀκολουθοῦντες πολλάκις δύο λέξεις τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν σημασίαν ἐχούσας συνάπτουσιν, ἵν' ἐμψυχότερον καὶ ἐναργέστερον καὶ ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον καταστήσωσιν ἢ ἄλλως ἁδρότερον καὶ πολυμερέστερον καὶ στρογγυλώτερον; Δημοσθέν. κατ' Ἀριστοκρ. § 1, σ. 621 »ἀλλ' εἴπερ ἄρ'

ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι καὶ σκοπῶ". πρὸς Λεπτίν. § 85, σ. 482 »οὐ σκέψεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ λογιεῖσθε κτέ.;" (§ 163, σ. 507 »σκέψασθε παρ' ἄλληλα καὶ λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς"). περὶ Παραπρεσβ. § 4, σ. 342 »εἰ σκέψαισθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ... καὶ λογίσαισθε". Ὀλυνθ. Α', § 21, σ. 15 »ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι τὰ πράγματα". Ἰσοκράτ. περὶ Ἀντιδόσ. § 169 »εἰσέπεσον εἰς τὸ λογίζεσθαι καὶ σκοπεῖν". Ἱπποκράτ. περὶ Ἀέρ. Ὑδ. Τόπ. ΙΖ', Τόμ. Α', σελ. 263 Ἐρμερ. »κατὰ ταῦτά τις ἐννοεύμενος καὶ σκοπούμενος προειδείη ἂν τὰ πλεῖστα τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ἀπὸ τῶν μεταβολέων" (Ἀπίθανον ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἱπποκράτης σκοπούμενος ἀντὶ τοῦ σκοπεύμενος ἢ σκοπεόμενος. Ἀλλὰ τὸ χρυσοῦν τοῦτο τοῦ πατρὸς τῆς ἰατρικῆς βιβλίον οὕτω τὰ νῦν διάκειται, ὥστ' ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ ἀναγινώσκεται »ἰητρικὴν ὅστις βούλεται ὀρθῶς ζητεῖν τάδε χρὴ σκοπέειν"), κτλ. Δὲν ὑπάρχει τόπος ἐνταῦθα νὰ πραγματευθῶμεν μετ' ἀκριβείας περὶ τῆς συνηθείας ταύτης τῶν Ἑλλήνων. Ἱκανὸν νομίζομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ καταστήσωμεν διὰ παραδειγμάτων φανερὸν πόσον συχνὴ ἡ τῶν δεήσεως σημαντικῶν ῥημάτων συνάφεια εἶνε μάλιστα παρὰ τοῖς ῥήτορσι πρὸς ἐπίτασιν τῆς παρακλήσεως ἢ πρὸς μείζονα κίνησιν τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος ἀποτείνεται. Πλάτ. Φαῖδ. σ. 114, β' »καλέσαντες δ' ἱκετεύουσι καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην". Ἀπολ. σ. 34, γ' »ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουῖ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος ἐδεήθη τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαστὰς μετὰ πολλῶν δακρύων" (Πρβ. καὶ Εὐθυδ. σ. 282, β' »δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι"). σ. 17, γ' »τοῦθ' ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι". Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθ. Φόν. § 25 »ἠντεβόλει δὲ καὶ ἱκέτευε". περὶ Τραύμ. § 20 »ἱκετεύω ὑμᾶς καὶ ἀντιβολῶ (κατ' Ἀνδοκ. § 55 »ἀντιβολήσει καὶ ἱκετεύσει ὑμᾶς"). κατ' Ἀλκιβ. Β', § 3 »ἀντιβολεῖν καὶ ἱκετεύειν τοὺς δικαστάς". κατὰ τῶν Σιτοπωλ. § 21 »οὐδ' ἂν ἀντιβολῶσιν ὑμᾶς καὶ ἱκετεύωσιν". κατὰ Διογείτ. § 11 »ἡ μήτηρ αὐτῶν ἠντεβόλει με καὶ ἱκέτευε" (Πρβ. καὶ κατ' Ἀλκιβ. Α', § 16 »ἐξαιτήσονται καὶ ἀντιβολήσουσιν"). Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 179 »ὑπὲρ ὧν ἐγὼ δέομαι καὶ ἱκετεύω πολλὴν πρόνοιαν ποιήσασθαι" (Πρβ. καὶ § 180 »παρακαλῶ δὲ καὶ ἱκετεύω σῶσαί με κτέ."). Δημοσθέν. κατὰ Μειδ. § 7, σ. 516 »δέομαι οὖν ὑμῶν ἁπάντων, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ ἱκετεύω πρῶτον μὲν κτέ.". κατὰ Διονυσοδ. § 4, σ. 1284 »ὑμῶν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὁμοίως ἁπάντων δεόμεθα καὶ

ἱκετεύομεν βοηθῆσαι ἡμῖν". κατὰ Θεοκρίν. § 3, σ. 1322 »δέομαι οὖν ὑμῶν ἁπάντων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἱκετεύω μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου" (Πρβ. καὶ περὶ τοῦ Στεφ. § 6, σ. 227 »ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου κτέ.". κατ' Ἀριστοκρ. § 19, σ. 626 »ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀξιῶ παρὰ πάντων ὑμῶν τυχεῖν". κατὰ Κόν. § 2, σ. 1256 »ἀξιῶ δὴ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν κτέ.") κτλ. Ἀξιομνημόνευτα εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς παραδείγματα, ἐν οἷς τρεῖς ἅμα τοιαῦται λέξεις κεῖνται ἱκετευτικώτατον τὸν λόγον ἀπεργαζόμεναι. Ἰσαῖ. περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρ. § 44 »ἐγὼ οὖν δέομαι ὑμῶν πάντων, ὦ ἄνδρες, καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἱκετεύω ἐλεῆσαί με". Λυσ. ὑπὲρ τῶν τοῦ Νικ. Ἀδελφ. § 27 »ἐγὼ μὲν οὖν καὶ δέομαι καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἱκετεύω". Ἀπολ. Δωροδ. § 21 »ἐγὼ δ' ὑμῶν δέομαι καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ". Δημοσθέν. κατ' Ἀφόβ. Α', § 68, σ. 835 »δέομαι οὖν ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ". κατὰ Στεφ. Α', § 1, σ. 1101 »δέομαι δὲ πάντων ὑμῶν καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ πρῶτον μὲν εὐνοϊκῶς ἀκοῦσαί μου" (Πρβ. καὶ § 85, σ. 1127). πρὸς Εὐβουλίδ. § 1, σ. 1299 »δέομαι δ' ἁπάντων ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ".

Καὶ ἀόριστος δ' ἐσκόπησα ἀντὶ τοῦ ἐσκεψάμην ἐν τῇ χρηστῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ ἀναγινώσκεται. Τόμ. Α', σελ. 75. »Σκόπησον, ἀγαπητὲ, τῆς σῆς καὶ ἐμῆς Φύσεως τὴν εὐτέλειαν". σελ. 244 »καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν".

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μόνος ὁ ἀόριστος ἐσκεψάμην (ἐπεσκεψάμην, κτλ.) [1]) ὑπῆρχεν ἐν χρήσει μετὰ τοῦ μέλλοντος σκέψομαι καὶ τοῦ παρακειμένου ἔσκεμμαι. Ὁ δὲ κομψὸς ἐσκόπησα ἐφάνη κατὰ τοὺς ἔπειτα χρόνους, καθ' οὓς πλεῖστα νόθα καὶ παράσημα τῇ ἑλληνικῇ Φωνῇ εἰσεκώμασαν, ἐκ τοῦ σκοπῶ πλασθεὶς

---

[1]) Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκ. Βυζαντίου, πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς γράμμασιν ἀνδρός, ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς· »Σκέπτομαι [σκήπτω ἢ σκέπω], Μ. σκέψομαι (πθ. πρκ. Ἔσκεμμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐσκέπην)" (σελ. 1270). Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐσκέπην εἶνε μοχθηρότατος καὶ τῶν μεταφραστῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄξιος. Ἀριθμ. Α', 19 »καὶ ἐπεσκέπησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Σινᾶ" (Πρβ. καὶ Α', 47). Δ', 38 »καὶ ἐπεσκέπησαν υἱοὶ Γεδσὼν κατὰ δήμους αὐτῶν" (Πρβ. καὶ Δ', 42. 48. 49, κτλ.). Β', 33 »οἱ δὲ Λευῖται οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν αὐτοῖς".

ὁμοίως τῷ ἐποίησα ἐκ τοῦ ποιῶ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματιζομένοις. Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 10 (Τόμ. Α', σελ. 410 Ἰακβ.) »Φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν" (Πρβ. καὶ § 3, σελ. 405: προεπισκόπησον). Ἑρμοτ. § 44 (σελ. 489) »ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον". § 59 (σελ. 500) »οὕτωσὶ δὲ ἐπισκοπήσωμεν". πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. § 7 (Τόμ. Β', σελ. 8) »καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν ἐπισκοπήσωμεν". περὶ τοῦ Οἴκ. § 1 (Τόμ. Γ', σελ. 303) »ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς καὶ θαυμάσας κτέ.". περὶ τῆς Περεγρίν. Τελευτ. § 44 (σελ. 437) »ταῦτα δέ μοι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν" (Πρβ. καὶ Ἀληθ. Ἱστορ. Α', § 32, Τόμ. Β', σελ. 72 »περισκοπήσασθαι τὰ πάντα βουλόμενος". Κοινῶς περισκέψασθαι. Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 318 καὶ σελ. 326). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ε', α', 26 »πρὸς δὲ τὸ συγγενὲς καὶ τὸ τάχα καὶ λόγοις ἂν σωφρονῆσαι σκοπήσαντας". Ις', β', 4 »τὸ δ' ἕτερον ἤδη σκοπήσωμεν" (Παρακείμενος προανεσκοπῆσθαι κεῖται ἐν ΙΖ', ε', 6 »οἱ πολλοὶ προανεσκοπημένοι" καὶ ἐν ΙΖ', ς', 3 »καὶ μηδὲν τοῦ ὀνήσαντος προανεσκοπημένοις". Πρβ. καὶ Θεόδ. Πρόδρ. Δ', 422 »γέγραπτο ταῦτα λίαν ἐσκοπημένως". Τὸ ὀρθὸν εἶνε ἐσκεμμένως, διεσκεμμένως, περιεσκεμμένως, προεσκεμμένως. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 143 Σμιδ. »Ἐπεσκεμμένως: συνετῶς". Παθητικὸς ἀόριστος σκοπηθῆναι εὕρηται παρὰ Τιμαρίωνι 39, Τόμ. Δ', σελ. 84 Ἀναλ. Ἑλλισσ. »σκοπηθήτω νῦν παρά τινων εὐόπτων ἀνδρῶν"). Δί. Κάσσ. ΜΘ', ιζ', 3 »παρήνεσέ σφισιν ἰδίᾳ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῆς σωτηρίας προσκοπῆσαι". ΝΒ', ιδ', 3 »ἀλλὰ τὰ γιγνόμενα ἐξ αὐτῶν προσκοπήσαντα κτέ.". Ος', ια', 1 »τοῦ τὴν ὥραν, ὥς φασιν, ἐπισκοπήσαντος". Ἀχιλλ. Τάτ. Ζ', 12 »ἔδοξεν οὖν αὐτῷ διασκοπήσαντι σὺν τοῖς παρέδροις αὐτοῦ". Ἡλιόδ. Αἰθ. Γ', 7 »ἤδη δὲ κἀκεῖνα σκόπησον, ὦ Χαρίκλεις". Η', 16 »ὃ δὴ καὶ σκοπήσαντες οἱ Πέρσαι κτέ.". Ι', 34 »τὰς ἄλλας ἐπισκόπησον". Εὐνάπ. Βί. Σοφιστ. σελ. 469, 24 Διδ. »εἶτα ἐπισκοπήσασα τῷ λόγῳ βραχύν τινα χρόνον". Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Δ', 3 »καὶ ὅλον κατασκοπήσας αὐτόν". ς', 13 »καί μοι διασκόπησον τὰ τοῦ πράγματος". Θεμίστ. σελ. 248, β' »καὶ ἐπισκοπήσαντες ἀκριβῶς κτέ.". (Πρβ. Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 231). Αἰσώπ. Μῦθ.

72 Ἀλμ. »ἀστρολόγος ἐξιὼν ἑκάστοτε ἑσπέρας ἔθος εἶχε τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι" (Πολλῷ εὐαρμοστότερος εἶνε ἐνταῦθα ὁ ἐνεστώς, καὶ μεταγραπτέον ἴσως ἐπισκοπεῖσθαι). Ψευδαριστοτ. περὶ Φυτ. Α′, 19 (Τόμ. Δ′, σελ. 29, 31 Διδ.) »ἐὰν ἐπιμελῶς σκοπήσωμεν τὰς βίβλους αὐτῶν". Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. Β′, 4 »οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν", κτλ. Βάβρ. Μύθ. ΡΗ′, 10 »πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον εἰ γάμου χρήζεις", κτλ. (Ἡσύχ. Τόμ. Γ′, σελ. 314 Σμιδ. »Περίστασο: κύκλευσον, σκόπησον, περίφευγε". Πρβ. Φώτ. Λεξ. σελ. 417, 25 »Περίστασο: ἀντιλαβοῦ, περισκόπησον". Ἴσως ἐνταῦθα σύγχυσις ὑπάρχει τοῦ »Παρίστασο: ἀντιλαβοῦ" καὶ τοῦ »Περίστασο: περισκόπησον". Γνωστὸν εἶνε ὅτι συχνάκις ἡ παρὰ καὶ ἡ περὶ εἰς ἀλλήλας μεταβάλλονται. Ἀλλ' ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Η′, σελ. 52 κελεύει νὰ γραφῇ »Περίστασο: ἀντὶ τοῦ εὐλαβοῦ". Περὶ τῆς σημασίας ταύτης τοῦ περίστασο πρβ. Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β′, σελ. 926).

Τοῦ μέλλοντος σκοπήσω παραδείγματα ἔστωσαν τὰ ἑξῆς. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α′, ια′, 38 »οὐδὲν ἄλλο ἐπισκοπήσομεν οὐδὲ ἐξετάσομεν". Γ′, κδ′, 51 »τὸν δὲ κατασκοπήσοντα ἐξιέναι". Ἡλιόδ. Αἰθ. Ε′, 4 »ἕως τὴν λίμνην διέπλευσαν ὅ τι ποτὲ τὸν λῃσταρχον ἔδρασαν οἱ πολέμιοι κατασκοπήσοντες". Ἑρμογέν. περὶ Εὑρέσ. Γ′, 10 παρὰ Σπεγγ. Τόμ. Β′, σελ. 223 »γενόμενος ἐν τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους οὕτω διασκοπήσεις" (Κακῶς ὁ Σπέγγελος ἐξέδωκεν ἐν Α′, 1, σελ. 182 »Εἰ μὲν οὖν τοῖς κατηγόροις πειθόμενοι τὴν γυναῖκα ταύτην παιδοκτόνον ὑπολήψαισθε [1]), οὐκ ὀρθῶς ποιήσετε. εἰ δὲ τὰ πεπραγμένα σκοπή-

---

[1]) Αἰσχρόν, νομίζομεν, εἶνε οὕτω μεγάλα σφάλματα νὰ γίνωνται ἐν νέαις μάλιστα ἐκδόσεσι. Πᾶς τις μὴ παντάπασιν ἰδιώτης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὢν παρευθὺς τὸ τερατῶδες τῶν τοιούτων τύπων αἰσθάνεται καὶ ἐναργῶς τὸ γνήσιον ἐν αὐτοῖς καθορᾷ, τὸ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως προελθόν. Μανία κακοδαιμονία τ' ἔτι μᾶλλον εἶνε νὰ παραλαμβάνωνται ἐκ τῶν ἀντιγράφων εἴτε συμφωνούντων εἴτε μὴ τοιαῦτ' εἰδεχθῆ καὶ ἀπόβλητα ἐκτρώματα, ἅτινα οὐδὲ μνείας ἴσως ἄξια πρέπει νὰ νομίζωνται. Πλεῖστα παραδείγματα πρόχειρα ἔχομεν, ἐν οἷς ταὐτίγραφα ἢ πάντα ἢ ἔνια πλημμελεῖς ἀορίστους ἀντὶ μελλόντων φέρουσιν· ἀλλ', ἵνα μὴ λίαν μακρολογήσωμεν, θὰ μνημονεύσωμεν μόνα τὰ ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Ἀριστείδου, ἱκανὰ ὄντα καὶ αὐτὰ τὴν τῶν βιβλιογρά-

σαιτε καὶ τοῦ τετελευτηκότος δίκαια ἐγκλήματα, κτέ." ἀντὶ τοῦ ὑπολήψεσθε καὶ σκοπήσετε). Βάβρ. ΡΓ', 8 »ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσήει". Θεόδ. Πρόδρ. Θ', 123 »σκοπήσομεν γοῦν εἰς νέωτα". Σκοπητέον ἀντὶ τοῦ σκεπτέον ἀναγινώσκεται παρὰ Σιμπλικίῳ Ἐξηγ. εἰς τὸ Ἐπικτ. Ἐγχειρ. σελ. 106,

---

φων ἀβελτερίαν νὰ δηλώσωσι. Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ. ΚΑ', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 241 Ἰακβ.) »ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί" (θαυμάσονται). Ἀληθ. Ἱστορ. Α', § 36 (Τόμ. Β', σελ. 75) »ὑμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα κτέ." (δυνησόμεθα). ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. § 12 (σελ. 351) »σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα" (μετακοσμήσεις-ἀφαιρήσεις. Πρβ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 716). § 18 (σελ. 356) »ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσηται καὶ ζηλωτὸν ἀποφάνῃ τὸν ἐπαινούμενον" (ὑπερθαυμάσεται-ἀποφανεῖ). Τοξ. ἢ Φιλ. § 32 (σελ. 387) »ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καθευδήσῃ καὶ ἧττον ἀνιάσηται" (καθευδήσει-ἀνιάσεται. Πρβ. καὶ Λουκ. ἢ "Ον. § 53, σελ. 453). Δὶς Κατηγορ. § 26 (Τόμ. Γ', σελ. 88) »ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ σκέψασθαι δέον" (πείσομαι). Ἀναχάρσ. §17 (σελ. 141) »καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς" (προσέξεις). περὶ τοῦ Οἴκ. § 5 (σελ. 506) »ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται" (ἐκπλαγήσονται). Συμπ. ἢ Λαπ. § 47 (σελ. 510) »καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς" (καθευδήσοντες. Πρβ. Κοραῆν Ἡλιοδ. Τόμ. Β', σελ. 13. — Τοὐναντίον ἐν τῷ Χάρωνι § 9, Τόμ. Α', σελ. 290 πλὴν τοῦ ἀορίστου ἀκούσωμεν φέρεται καὶ μέλλων ἀκούσομεν, »βούλει ἀκούσομεν αὐτῶν ὅ τι καὶ λέγουσι". Πρβ. καὶ Ἀποκηρυττ.᾽ § 26, Τόμ. Β', σελ. 148. Ἴδε τὰ ἐν τῷ Α' τεύχει γεγραμμένα σελ. 135. Ἐν τῷ Κατάπλῳ § 20, Τόμ. Α', σελ. 394 τὰ μὲν ἄλλα ἀντίγραφα ἔχουσιν »οὐδὲν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι", ἓν δὲ οἰμώξομαι. Γραπτέον »ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξαιμι"). Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 216 Δινδ. »οὐδὲν μᾶλλον τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα καθαιρήσῃ" (καθαιρήσει. Πρβ. καὶ σελ. 222). σελ. 395 »ἓν τοῦτο ἐσκέψαντο, ὅπως μηδεὶς τῶν αὐτῶν ἀπολαύσηται" (ἀπολαύσεται). σελ. 578 »ὡς ἡ αὐτὴ ἀπιοῦσα δύναμις τἀκεῖ κατασχήσῃ" (κατασχήσει). σελ. 718 »ὅπως μηδέποθ' αἱ πόλεις ἐν ταὐτῷ γενήσωνται" (γενήσονται. Πρβ. καὶ σελ. 256). Β', σελ. 105 »οὐδ' ὅπως τι πρὸς ἡδονὴν ἀκούσωνται παρεδίδου τόθ' ὁ καιρός" (ἀκούσονται. Ἐν Τόμ. Α', σελ. 571 πλὴν τοῦ ὀρθοῦ »καὶ τοὺς μὲν λόγους οὓς ἥδιστ' ἂν ἀκούσαιτ' οὐκ ἀγνοῶ" ἔχουσι τἀντίγραφα καὶ ἀκούσειτ' καὶ ἀκούσετε).

18 Διδ. »καὶ σκοπητέον τὴν λεγομένην ταύτην συγχώρησιν καὶ συγγνώμην". Περισκόπησις δὲ ἀντὶ τοῦ περίσκεψις παρ' Ἰωσήπῳ Ἀρχαιολ. ΙΖ', 0', 1 »ἐπὶ περισκοπήσει τῶν δοξάντων Καίσαρι". Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Δ', σελ. 49 Σμιδ. »Σκοπήσεις: σκέψεις" (?σκέψη).

Χρῆσις τοῦ ἀορίστου ἐσκόπησα εὑρίσκεται καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Πολυβίου παρὰ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ περὶ Θεμάτ. Λ', 2 (ἂν πιστῶς ὑπ' αὐτοῦ αἱ λέξεις τοῦ συγγραφέως ἐτηρήθησαν) »Οὗτος οὖν ὁ Πέρσης ἐπί τινος ὄρους ὑψηλοτάτου ἀναβὰς καὶ πᾶσαν τὴν γῆν περισκοπήσας, ὅσην ὀφθαλμὸς ἀνθρώπινος περιβλέπει κτέ." (Πολύβ. Τόμ. Β', σελ. 155, 10 Διδ.) καί, ὅπερ παράδοξον ἡμῖν φαίνεται, ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Θεοφράστου περὶ Σημ. Ὑδάτ. κτέ. Λ', 1 (Τόμ. Γ', σελ. 115 Τεϋβν.) »Σημεῖα ὑδάτων καὶ πνευμάτων καὶ χειμώνων καὶ εὐδιῶν ὧδε ἐγράψαμεν καθ' ὅσον ἦν ἐφικτὸν ἃ μὲν αὐτοὶ προσκοπήσαντες ἃ δὲ παρ' ἑτέρων οὐκ ἀδοκίμων λαβόντες" (Τοιοῦτον λόγον δύναταί τις ἴσως νὰ νομίσῃ ἀνάρμοστόν πως τῷ θεοφραστείῳ στόματι). Παρατηρητέον δ' ἐν παρόδῳ τὸ ἀνάττικον ἃ μὲν ἃ δὲ ἀντὶ τοῦ τὰ μὲν τὰ δέ. Οὕτω καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀνέμ. Ζ', 45 (Τόμ. Γ', σελ. 108) »ὅτι δὲ τοὺς καρποὺς οὓς μὲν φθείρει οὓς δὲ τρέφει, καθόλου μὲν ἐκεῖνο ἀληθὲς εἰπεῖν κτέ." ἀντὶ τοῦ »τοὺς μὲν φθείρει τοὺς δὲ τρέφει". Πρβ. καὶ Ἀπόσπ. ΠΘ', 3 (σελ. 186) »πᾶσα γὰρ φωνή ἐστιν ἧς μὲν ὀξυτέρα ἧς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἧς μὲν ἔλαττον τὸ πλῆθος ἧς δὲ πλεῖον". Καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀριστοτέλους οὐ μόνον τοῖς νόθοις ἀλλὰ καὶ τοῖς γνησίοις φαίνεται ἐνίοτε τὸ ὑποτακτικόν, ὡς λέγεται, ἄρθρον ἀντὶ τοῦ προτακτικοῦ κείμενον. Περὶ Κόσμ. Δ' (Τόμ. Γ', σελ. 633, 30 Διδ.) »τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται ἃ δὲ στηρίζεται". περὶ Χρωμ. ς', 54 (σελ. 654, 7) »οἷς μέν, καθάπερ εἴρηται, τῆς τροφῆς ἐν αὐτοῖς ὑπολειπούσης οἷς δὲ τοὐναντίον πλεοναζούσης" (Πρβ. καὶ Οἰκον. Β', α', 4, Τόμ. Λ', σελ. 659, 36 Διδ. »δευτέρα ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων γινομένη, οὗ μὲν χρυσίον οὗ δὲ ἀργύριον οὗ δὲ χαλκὸς οὗ δὲ ὁπόσα δύναται γίνεσθαι"). Ἠθικ. Νικομ. Β', η', 6 (Τόμ. Β', σελ. 22, 50) »πρὸς δὲ τὸ μέσον ἀντίκειται μᾶλλον ἐφ' ὧν μὲν ἡ ἔλλειψις ἐφ' ὧν δὲ ἡ ὑπερβολή". περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. ς', η', 2 (Τόμ. Γ', σελ. 111, 5) »οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς, καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια ἐπὶ δὲ θατέρῳ ὁ ἄρρην ἐπῳάζει". Πρβ. καὶ Φιλήμον. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ις', 1 »ὧν μὲν διὰ τύχην ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς

ἐσόμεθ' ἐστερημένοι" καὶ ΞΒ', 8 »πάντα δ', ἂν σκοπῇς, ὅλως ἑτέρων πέφυκεν ἥττον' ὧν δὲ μείζονα" (Οὕτως ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος ἐξ εἰκασίας τοῦ Δοβραίου *Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 287 ἀντὶ τοῦ »ἡττόνων δὲ μείζονα"). Ψευδομέν. Μονος. 428 »οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη". Καὶ παρὰ Δημάδῃ ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας § 12 ἀναγινώσκεται »ὧν μὲν γὰρ ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν ὁ περὶ Λεῦκτρα κίνδυνος" ἀντὶ τοῦ τῶν. Ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος εἶνε ὑποβολιμαῖος. Ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου τοῦ Δημοσθένους § 71, σ. 248 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »καὶ πόλεις ἑλληνίδας τὰς μὲν ἀναιρῶν εἰς τὰς δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων" (Περὶ τοῦ ἐν § 164, σ. 282 »ἐπειδὴ Φίλιππος ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ, κτέ." καὶ τοῦ ἐν § 182, σ. 289 »καὶ γὰρ ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδιζόμενος κατασκάπτει" οὐδὲν Φροντίζομεν ἄτ' ἐν ψηφίσμασι κειμένων, ἅπερ ὑπὸ νεωτέρων πλασθέντα εἰς τὸν λόγον παρενεβλήθησαν). Καὶ ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν § 11, σ. 1051 παραληπτέον τὴν γραφὴν »ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχει προλαβών, τῶν δὲ τὰ μέρη κομίζεται" ἀντὶ τῆς »ἀλλ' ἃ μὲν ἔχει κτέ." (Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Β', δ', 25 *φέρουσι* τἀντίγραφα οὐ μόνον τὸ ὀρθὸν »οὗτοι ἄν σοι, εἴ τινι ἐντυγχάνοιεν τῶν Ἀρμενίων, τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, κτέ." ἀλλὰ καὶ τὸ πλημμελὲς »οὓς μὲν ἂν κτέ."). Θωμ. Μάγ. σελ. 48, 10 Ῥισχ. »Ἃ μὲν ἃ δὲ μὴ εἴπῃς ἀλλὰ τινὰ μὲν τινὰ δέ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων· λέγει γὰρ ἐν τῷ Ῥητόρων διδάσκαλος [§ 15, Τόμ. Γ', σελ. 181 Ἰακβ.] ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν ἃ δὲ καὶ παραινῶν· καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι [§ 57, Τόμ. Λ', σελ. 72] διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς ᾧ δὲ μνᾶν ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον [Ηρβ. καὶ Ἰκαρομ. § 16, Τόμ. Γ', σελ. 51 »οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια καὶ ἐκκλησίαι"]. Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσολοικιστῇ [Γρ. Ψευδοσοφιστῇ ἢ Σολοικιστῇ] αὐτοῦ". Οὕτως ἔχει ὁ λόγος τοῦ Λουκιανοῦ ἐν τῷ Σολοικιστῇ § 1 (Τόμ. Γ', σελ. 598 κέξ.) »Μὰ τοὺς θεούς· ἐπεὶ σολοικίσας ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. Αὖθις δὲ σκόπει· οὐ γάρ σέ φημι δύνασθαι κατανοῆσαι, ἐπεὶ ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐκ οἶσθα" (Σχολ. Τόμ. Δ', σελ. 262 »Ἐχρῆν εἰπεῖν τὰ μέν, τὰ δέ"). Ἄλλοτε

πλεῖστα παραδείγματα ἔκ τε τοῦ Πολυβίου καὶ ἄλλων μεταγενεστέρων τῆς τοιαύτης τοῦ ὡς χρήσεως θὰ καταλεχθῶσιν, ἥτις, ὡς φαίνεται, παντελῶς τῷ ἡμετέρῳ Ῥαγκαβῇ ἄγνωστος εἶνε. Ἄλλως δὲν θὰ ἔγραφε περὶ τοῦ »τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἦν, ὃ δὲ τοῦ ῥεύματος κατεσύρετο" τὸ ἀνοητότατον σχόλιον »Ἐκεῖνο, ὅ" (Τόμ. Λ', σελ. 23).

Ἐπισκεπτέον ἤδη τὸν ἀόριστον ἀπεκρίθην καὶ τὰ προσήκοντα περὶ αὐτοῦ λεκτέον. Δὲν φαίνεται δ' ἀκριβοῦς πραγματείας ἀνάξιος. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἰδία. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶχε πάντοτε τὴν σημασίαν τοῦ ἀπεχωρίσθην ἢ τοιούτου τινός. Ἀμμών. σελ. 21 Βαλκ. »Ἀποκριθῆναι καὶ ἀποκρίνασθαι διαφέρει· ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι, ἀποκρίνασθαι δὲ τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι". Φρύνιχ. σελ. 108 Λοβ. »Ἀποκριθῆναι: Διττὸν ἁμάρτημα. Ἔδει γὰρ λέγειν ἀποκρίνασθαι καὶ εἰδέναι ὅτι τὸ διαχωρισθῆναι σημαίνει, ὥσπερ οὖν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ τὸ συγκριθῆναι εἰς ἓν καὶ ταὐτὸν ἐλθεῖν. Εἰδὼς οὖν τοῦτο ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν ἀποκρίνασθαι λέγε, ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι ἀποκριθῆναι". Θωμ. Μάγ. σελ. 24, 10 Ῥισχ. »Ἀποκρίνασθαι τὸ ἀπολογήσασθαι, ἀποκριθῆναι δὲ τὸ χωρισθῆναι· οὐ γὰρ εὕρηται ὅλως παρὰ ῥήτορσι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι". Σχολ. Θεοκρ. Η', 74 (σελ. 299 Ἀρηνσ.) »Οὐ μὴν ἀπεκρίθην αὐτῇ ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην· τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ". Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 429, 31 »Ἀποκριθῆναι: ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ τὸ λόγον δοῦναι ἐρωτώμενον .... Λέγεται μέντοι που ἀποκρίνεται καὶ τὸ ἀποχωρίζεται". Ἴδε καὶ σελ. 420, 26 »Ἀπεκρίθη: ἀφωρίσθη. Πλάτων, καὶ ἐν ἄλλοις Ἀττικοῖς" (Ηρβ. Σουΐδ. Τόμ. Λ', Μέρ. α', σελ. 541 Βερν.). Ἡσύχ. Τόμ. Λ', σελ. 249 Σμιδ. »Ἀποκριθῆναι: χωρισθῆναι". Ζωναρ. Λεξ. σελ. 285, 8 Τιτμ. »Ἀποκριθῆναι: διαζυγῆναι, διαχωρισθῆναι". Φλυκρεῖ ὁ Ἀνταττικιστὴς ἀποφαινόμενος »Ἀποκριθῆναι: οὐκ ἀποκρίνασθαι" (σελ. 77, 12). Οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων τὸ ἀποκριθῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι μετεχειρίσθη. Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀμμων. σελ. 7 (Ποιητ. Λυρ. Βερκ. σελ. 556 ἐκδ. β') »πίθηκος ἤρει θηρίων ἀποκριθεὶς μοῦνος ἀν' ἑσχατιήν". Ἡρόδ. Λ', 60 »ἐπεί γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τεῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ ἑλληνικόν". Θουκυδ.

Β', 49 »εἰ δέ τις καὶ προϋκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντ' ἀπεκρίθη" (Σχολ. σελ. 47 Διδ. »Ἀπεκρίθη: ἐχωρίσθη". Πρβ. Β', 51 »ὃ δὲ καὶ γένοιτο ἐς τοῦτο ἐτελεύτα". Ἴδε Φοήσιον Οἶκον. Ἱπποκρ. σελ. 47). Δ', 72 »οὐ μέντοι ἔν γε τῷ παντὶ ἔργῳ βεβαίως οὐδέτεροι τελευτήσαντες ἀπεκρίθησαν". Πλάτ. περὶ Νόμ. ΙΒ', σ. 961, β' »τοῖς τε ἄλλοις δὴ καὶ μάλιστ' αὐτῷ τῷ ἀποκριθέντι". Ἀριστοτέλ. περὶ Ζῴ. Γεν. Α', 18 (Τόμ. Γ', σελ. 554, 11 Διδ.) »σύντηγμα δὲ τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ Φύσιν ἀναλύσεως". Β', 2 (σελ. 356, 38) »ὅταν δ' αὖτη ἀποκριθῇ ἐνοῦσα δυνάμει πρότερον" καὶ (σελ. 356, 47) »ὅταν γὰρ ἀπ' ἀμφοῖν ἀποκριθῇ". Μετεωρολ. Δ', γ', 25 (Τόμ. Γ', σελ. 614, 7) »σήπεται δ' ἐν τῇ κάτω τὸ ἀποκριθέν". Θεόφρας. περὶ Φυτ. Αἰτ. ς', ιδ', 10 (Τόμ. Β', σελ. 257 Τεϋβν.) »ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ". περὶ Αἰσθήσ. Β', 8 (Τόμ. Γ', σελ. 3) »ἕως ἂν τοῖς μὲν ὑπὸ τοῦ ἔξωθεν φωτὸς ἀποκριθῇ τὸ ὕδωρ". Ἴδε καὶ Ἀποσπ. Ἑλλήν. Φιλοσ. Μουλλαχ. σελ. 130 »ταῦτα γὰρ ἀπεκρίθη ἑκατέρως ἑκάτερα". σελ. 248 »πρὶν δὲ ἀποκριθῆναι ταῦτα, πάντων ὁμοῦ ἐόντων οὐδὲ χροιὴ ἔνδηλος ἦν οὐδεμίη". Πρβ. καὶ Πλούτ. Λευκούλλ. Γ', 1 »κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἀποκριθεῖσα τῆς ἀγέλης μόνη διενήξατο πρὸς τὴν πόλιν". Ἠθικ. σελ. 496, 2 Διδ. »καὶ τῷ πεζῷ μάλιστα τοῦ μυθώδους ἀπεκρίθη τὸ ἀληθές". σελ. 505, 44 »τῶν ἡμιθέων εἰς ἥρωας ἀποκριθέντων". σελ. 772, 7 »οἷον ἦν ἐξ οὗ ἀπεκρίθη". σελ. 832, 35 »εἰς ἕνα τόπον τοῦ χολώδους ἀποκριθέντος". σελ. 1094, 41 »ἐξ οὗ τὸ περιληφθὲν [Γρ. περιλειφθὲν] ὑγρὸν ἀπεκρίθη". σελ. 1107, 29 »ὅταν μὲν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς μήτρας ὁ γόνος ἀποκριθῇ". σελ. 1156, 25 »ὅταν ὁ νοῦς ἀποκριθῇ τῆς ψυχῆς". Ἀποσπ. ἐκ τῶν Στρωματ. Ι', 1 (Τόμ. Ε', σελ. 17, 4) »ἐκ πρώτης φησὶ τῆς τῶν στοιχείων κράσεως ἀποκριθέντα τὸν ἀέρα περιχυθῆναι κύκλῳ". Στράβ. Δ', σ. 182 »ἐκ πετρῶν μεγάλων ῥήγματα συνεχῆ λαβουσῶν ἀποκριθῆναι". Λίλιαν. περὶ Ζῴ. Α', 5 »καὶ ἕνα ἀποκριθέντα πως περιελθόντες". Α', 10 »καὶ ἐς τὴν δορυφορίαν ἀπεκρίθησαν τὴν αὐτοῦ". Β', 26 »καὶ ἀπεκρίθη τῇδε τῇς ἑστίας". Ε', 11 »εἶτα μέντοι ἀμείβουσι τὰ ἔργα ἐκ περιόδου κάλλιστα δήπου ἀποκριθεῖσαι". Διογέν. Λαέρτ. Ζ', 148 »καὶ τοιαῦτα δρῶσα, ἀφ' οἵων ἀπεκρίθη". Ζ', 158 »τὸ εἶόν τε γεννᾶν τοιαῦτα, ἀφ' οἵου καὶ αὐτὸ ἀπεκρίθη". Ι', 74 »οὐδὲ ζῷα εἶναι ἀποκριθέντα ἀπὸ

τοῦ ἀπείρου''. Κτλ. (Ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν σχολίοις Λ, 284, σελ. 53, 23 Δινδ. ἀντὶ τοῦ »ἀλλ' ἀποκριθῆναι ὑπὸ τῆς μνηστευομένης τῶν γονέων αὐτὸς ἕκαστος ἠξίου'' γραπτέον »ἀλλὰ προκριθῆναι ὑπὸ τῆς μνηστευομένης τῶν γονέων κτέ.''). Οὐκ ὀλίγα παραδείγματα εὑρίσκει τις ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις. Τόμ. Α', σελ. 152 Ἔρμερ. »ὁκόταν δὲ ἀποκριθῇ ἤδη παῖς''. σελ. 586 »τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀποκριθέν''. Τόμ. Β', σελ. 34 »ὅταν δέ τι τούτων ἀποκριθῇ καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑωυτοῦ [Ἰων.: ἐπ' ἑωυτοῦ] γένηται''. σελ. 36 »ὅταν δ' ἀποκριθῇ χωρὶς ἑκάτερον''. σελ. 66 »καὶ οὕτως [Ἰων.: οὕτω] ἀπεκρίθη καὶ ἐπικατερρύη τὸ φλέγμα'' (Πρβ. καὶ σελ. 465. 481. 495. 521). Τόμ. Γ', σελ. 417 »Ἢν μὲν οὖν ἄρσενα [Ἰων.: ὦν ἔρσενα] τὰ ἀποκριθέντα ἀπ' ἀμφοτέρων τύχῃ.... Ἢν δὲ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἄρσεν ἀποκριθῇ.... Ἢν δὲ ἀπὸ μὲν τῆς γυναικὸς ἄρσεν ἀποκριθῇ.... Ἢν μὲν ἀπ' ἀμφοτέρων θῆλυ ἀποκριθῇ'' (Πρβ. καὶ σελ. 416. 418. 419 διϛ. 424. 459. 460. 479).

Καὶ παρ' Ὁμήρῳ χρῆσις τοῦ ἀορίστου τούτου ἅπαξ εὑρίσκεται ἔχοντος ν πρὸ τοῦ θ κατ' ἐπικὸν ἔθος, καθ' ὃ καὶ ἐκλίνθην λέγεται. Ἰλ. Ε, 12 »τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην'' (Σχολ. σελ. 145 Bekk. »Ἀποκρινθέντε: Ἀποχωρισθέντες, τοῦ οἰκείου πλήθους δηλονότι''. Εὐστάθ. σελ. 515, 15 »Οἵ, φησίν, ἀποκρινθέντες ἐναντίοι τῷ Διομήδει ὡρμήθησαν. Λέγει δὲ ἀποκρινθῆναι τὸ χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου· ἄλλως δὲ ἀποκρίνεσθαι τὸ ἀπολογεῖσθαι οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, ἀλλ' ὑποκρίνεσθαι λέγει αὐτό, καθὰ φανεῖται ἀλλαχοῦ [1]). Ποιητικώτερον δὲ τὸ ἀποκριν-

[1]) σελ. 687, 13 »Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν λέξιν τοῦ ἀποκρίνασθαι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φανεῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ ὑποκρίνασθαι κέχρηται. Φασὶ δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς δραματικοῖς ὑποκριτὴν οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ πρὸς τὸν χορὸν ἀποκρίνεσθαι. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἰωνικὴ οὖσα. Γίνονται δὲ καὶ ἄμφω αὗται αἱ λέξεις ἐκ τοῦ κρίνειν, ὅ ἐστι διαχωρίζειν· ἑαυτὸν γὰρ ἀποκρίνων ἢ ὑποκρίνων, ὅ ἐστι τῶν ἄλλων ἀποχωρίζων, καὶ ὁ κατὰ τὸν Ὅμηρον ὑποκρινόμενος, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἀποκρινόμενος, ἔτι δὲ καὶ ὁ κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον ὑποκρινόμενος καὶ ἐξ αὐτοῦ παρεγόμενος ὑποκριτὴς καλοῦσιν ἅπερ καλοῦσιν. Ἔστι δὲ ὑποκρινόμενος καὶ ὑποκριτὴς παρὰ τοῖς ὑστεροχρονίοις ῥήτορσιν ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων ἢ πράττων μηδὲ ἅπερ φρονεῖ, ὁποῖοι πρώτως καὶ μάλιστα οἱ τῆς θυμέλης, οἱ σκηνικοί''. σελ. 1437, 31 »Τὸ δὲ μνηστῆρες ὑπο-

θέντε μετὰ τοῦ ν· ἡ μὲν γὰρ κοινὴ φράσις ἀποκριθῆναι λέγει καὶ ἀποκριθέντε, ὥσπερ καὶ κλιθῆναι καὶ κλιθέντε, οἱ δὲ ποιηταὶ φυλάττουσι τὸ ν τοῦ θέματος ἐν τούτοις τῷ νόμῳ τῶν ἀμεταβόλων". Πρβ. Ἰλ. Ν, 129 »οἱ γὰρ ἄριστοι κριναθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον". Γ, 98 »Φρονέω δὲ διακριναθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας". Εὐστάθ. σελ. 388, 23 »Καὶ μετ' ὀλίγα [Γ, 102] ἄλλοι δὲ διακριναθεῖτε τάχιστα. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ν ὀρθότερον, εἰ καὶ ποιητικώτερον, ὡς καὶ τὸ κλινοθῆναι καὶ τὸ ἀνάκλιντρον, τὸ δὲ δίχα τοῦ ν κοινότερον καὶ ἀττικώτερον". Πρβ. καὶ σελ. 1917, 26 »Τὸ δὲ ἐκλίνθη εὕρηταί που ἐν τοῖς πρὸ τούτων καὶ δίχα τοῦ ν ἐν τῷ ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη [Ὀδ. Τ, 470], ἐπιτάξαντος τοῦ μέτρου ἐκεῖ τὴν τοῦ ν ἀπέλευσιν κατὰ κοινοτέραν γραφήν". Καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς κατὰ τὸν Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Λ', σελ. 427 ἔγραψεν »εὖτε δ' ἀποκρινθῶσι" στίχ. 345 Καρστ., οὐχὶ δὲ ἀποκριθέωσι, ὡς εἶκασεν ὁ Ῥισχέλιος παρὰ τῷ Στείνῳ Ἐμπεδ. σελ. 55 ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀποκριθῶσι. Πρβ. καὶ Μουλλάχιον Ἀποσπ. Ἑλλ. φιλ. σελ. 54. Καὶ παρ' Ὀππιανῷ Κυνηγ. Β', 51 κεῖται »ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἄλλης ταῦρος ἀποκρινθεὶς ἀγέλης." Τὸ ἐκλίνθην μετεχειρίσθησαν καὶ τῶν μεταγενεστέρων τινές. Πρβ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 37. Καὶ ἐν τῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ δὲ χρηστομαθείᾳ Τόμ.

κρίνονται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. Καὶ ὑποκριτής, φασίν, ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι ἀπηλλάττοντο [Η', 144 »οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι ἀπαλλάσσοντο"]. Δοκεῖ δὲ καὶ ἀττικὴ ἡ λέξις εἶναι· Φησὶ γοῦν Θουκυδίδης οὐδὲν ὑπεκρίνοντο" (Ζ', 44 »εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο"). Πλημμελῶς καὶ ἀλόγως ἔχει ἡ δοξασία ὅτι ἐναλλαγὴ προθέσεως ἐν τῷ ὑποκρίνεσθαι ὑπάρχει. Σχολ. Ἰλιάδ. Η, 407 (σελ. 213 Βεκκ.) »Ὑποκρίνονται: Ἡ διπλῆ ὅτι πρόθεσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται". Μ, 228 (σελ. 345) »Ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ὑποκρίναιτο ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναιτο". — Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 1471. Πόπτον Θουκυδ. Μέρ. Γ', Τόμ. δ', σελ. 487 ἐκδ. μεγ. Βρεδόβιον Διαλ. Ἡροδ. σελ. 36 κέξ. (Πρβ. καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Λ', σελ. 173 ἐκδ. β' καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 290). Κυννῆρον Ξενοφ. Ἀποσμν. σελ. 119 ἐκδ. β'. Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Β', σελ. 247. Ἀλβ. Μυλλῆρον Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 75 καὶ ἄλλ.

Λ', σελ. 28 ἀναγινώσκεται »Καὶ δὴ, παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, κατακλινθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν". Πολλῷ τούτου χεῖρον καὶ ὅλως τερατῶδες εἶνε τὸ ἐν Τόμ. Β', σελ. 64 »Ηὐξήνθη δ' ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἤδη τῷ Θεμιστοκλεῖ προσπολεμούντων"). Τῆς τοῦ ποιητοῦ ῥήσεως μνείαν ποιούμενος ὁ Σκ. Βυζάντιος ἐν τῷ λεξικῷ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης σελ. 154 γράφει ἀποκριθέντε ἀντὶ τοῦ ἀποκρινθέντε καὶ ἐναντίον ἀντὶ τοῦ ἐναντίω!

Τὸ ἀπεκρίθην ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην εἶνε ἀλεξανδρεωτικὸν ἀπαντῶν μάλιστα παρὰ Πολυβίῳ, ὅστις καὶ τὸ ὑπεκρίθην (συνυπεκρίθην) ἀντὶ τοῦ ὑπεκρινάμην ἐνίοτε μεταχειρίζεται, καθάπερ καὶ τὸ προσεποιήθην ἀντὶ τοῦ προσεποιησάμην. Μάχων παρ' Ἀθην. Η', σ. 349, δ' »τοῦτ' ἀποκρίθηναί Φασι τῷ Βηρισάδῃ". Γ', σ. 577, δ' »ἡ δὲ τοῦτ' ἀπεκρίθη" (Πρβ. καὶ σ. 582, δ'. Ἴδε Μεινέκιον Θεοκρ. σελ. 479 ἐκδ. γ'. Πρβ. καὶ Ἐπιγρ. παρὰ Βοικκίῳ 1195, Τόμ. Α', σελ. 594 »ἔδοξε τῇ πόλει ἀποκριθῆμεν τοῖς πρεσβευταῖς"). Πολύβ. Δ', λ', 7 »τοῖς δὲ παρὰ τῶν Αἰτωλῶν πρεσβευταῖς ἀπεκρίθησαν". Δ', λα', 1 »τοῖς παραγενομένοις πρὸς αὐτοὺς ἀπεκρίθησαν". ς', ιγ', 7 »καὶ ὡς δέον ἀποκριθῆναι". ΙΕ', ε', 2 »τοῖς μὲν παροῦσιν ἀπεκρίθη τἄλλα σκοπεῖν". Κ', β' »οἱ Βοιωτοὶ ἀπεκρίθησαν τοῖς πρεσβευταῖς". Κ', γ', 6 »ὁ δὲ βασιλεὺς τοῖς μὲν Ἠπειρώταις ἀπεκρίθη". ΚΑ', η', 11 »ἀπεκρίθη τοῖς περὶ τὸν Ἀντίοχον". ΚΑ', ια', 7 »ἔδοξε τῷ συνεδρίῳ τὸν στρατηγὸν ἀποκριθῆναι". ΚΒ', κδ', 7 »τοῖς δὲ Γαλάταις ἀπεκρίθη". ΚΔ', ι', 3 »ἡ σύγκλητος ἀπεκρίθη". ΚΔ', ι', 11 »διὸ τοῖς μὲν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἀπεκρίθησαν" (Πρβ. καὶ 13). ΚΕ', β', 8 »ἀπεκρίθη δὲ διότι πάλιν πέμψει πρεσβευτάς". ΚΕ', γ', 3 »ταῦτα δὲ τοῖς Φυγάσιν ἀποκριθέντες συνέθεντο τὴν πρὸς Μεσσηνίους στήλην". ΚΕ', ς', 8 »ἡ δὲ σύγκλητος διακούσασα Φιλανθρώπως ἀπεκρίθη". ΚΗ', α', 9 »τοῖς δὲ περὶ τὸν Μελέαγρον ἡ σύγκλητος ἀπεκρίθη". ΚΘ', ε', 5 »ἔδοξε γὰρ τοῖς Ῥοδίοις ἀποκριθῆναι Φιλανθρώπως ἀμφοτέροις τοῖς βασιλεῦσι". Λ', ιζ', 3 »εἰ μὲν τὸ δοκοῦν ἀποκριθεῖεν ἀκολουθοῦντες ταῖς ἰδίαις διαλήψεσιν .... εἰ δὲ δουλεύοντες τῇ τῶν ἐκτὸς Φαντασίᾳ Φιλανθρώπως ἀποκριθεῖεν". ΛΗ', β', 11 »ἀπεκρίθησαν Φιλανθρώπως τοῖς πρεσβευταῖς". ΛΗ', β', 12 »ταῦτα δ' ἀποκριθέντες ἐν τοῖς ἑξῆς ἦγον ἐπὶ τὴν πάλαι προκειμένην αὐτοῖς ἄγνοιαν τὸ παλαίπωρον ἔθνος" (Ε', κε', 7 »τότε μὲν ὑποκριθεὶς ὡς πεπεισμένος κτέ.". Γ', νβ', 6 »καὶ συνυπεκρίθη τίθεσθαι

φιλίαν πρὸς αὐτούς". Ε', κδ', 11 »καὶ συνυποκριθεὶς καὶ φήσας ἕτοιμος εἶναι διαλύεσθαι". Ε', μθ', 7 »ταχὺ δὲ συνυποκριθεὶς καὶ μεταπεσὼν Ἑρμείας κτέ.". Ε', ρβ', 6 »καὶ συνυποκριθεὶς ὡς ἐμβαλῶν εἰς τὴν Ἠλείαν". Πρβ. Χάρητ. παρ' Ἀθην. ΙΒ', σ. 538, ς' »ὑπεκρίθησαν δὲ τραγῳδοὶ μὲν Θεσσαλὸς καὶ Ἀθηνόδωρος καὶ Ἀριστόκριτος, κτέ.". Ἀθήν. ΙΔ', σ. 621, δ' »πολλάκις δὲ οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν". Ἴδε καὶ Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Δ', 46: ὑποκριθέντες. 114: ἀνθυποκριθῶμεν. Β' Μακκαβ. Ε', 25: ὑποκριθείς. Κτλ. Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται καὶ »Ὑποκριθῆναι: ἀποκριθῆναι" Τόμ. Δ', σελ. 214 Σμιδ.). Λουκιαν Δημών. Βί. § 26 (Τόμ. Β', σελ. 281 Ἰακβ.) »καὶ ὑπεραττίκως ἀποκριθέντι". Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 4 (Τόμ. Γ', σελ. 601) »τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀποκριθείη σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιών;" (Πρβ. Κόβητον *Orat. de Art. Interpr.* σελ. 46). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Θ', γ', 1 »ὁ δ' ὀμόσας τὸν θεὸν οὐκ ἂν ἀποκριθῆναι αὐτῷ". Διόδ. Σικελ. ΙΕ', μα', 2 »ὁ δὲ Φαρνάβαζος ἀπεκρίθη κτέ.". Ἀριστοφ. Λ', 27 (σελ. 121 Βοισσ.) »ἡ δὲ διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν ... ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη". Ἀνώνυμ. περὶ Σχημ. παρὰ Σπεγγ. Τόμ. Γ', σελ. 150 »ἀπεκρίθη αὐτῷ". Μῦθ. Αἰσ. 16, β' Ἀλμ. »ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἴλουρον ταῦτα". 196 »καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη", κτλ. Νικήτ. Εὐγεν. Β', 182 »καὶ διατείνας εὐθὺς ἀνταπεκρίθην". Δ', 266 »ἡ δὲ πρὸς αὐτὰ θᾶττον ἀνταπεκρίθη". ς', 128 »ὁ Χάγος ἀνταπεκρίθη" (Πρβ. καὶ 269). Π', 17 »ἀνταπεκρίθη πρὸς τὸν Χαρικλῆν ἡ Δράσιλλα παρθένος" (Πρβ. καὶ Μῦθ. Αἰσ. ΡΟΒ' παρὰ Φουρίᾳ σελ. 74 »ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν οὕτως ἀνταπεκρίθη". Τὸ ἀνταποκρίνομαι ἦτο ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς). Καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ πολλὴ χρῆσις τοῦ ἀπεκρίθην γίνεται. Καὶ παρὰ Ψευδοπλάτωνι δὲ Ἀλκιβ. Β', σ. 149, α' ἀναγινώσκεται »ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην". Κακῶς ὁ Κυννῆρος ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ Ξενοφῶντος Β', α', 22 (σελ. 135) προὐτίμησε τὴν γραφὴν »ἀπεκρίθη ὁ Κλέαρχος" ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις δῆθεν ἀντιγράφοις φερομένην (Ἴδε Στούρζιον Ξενοφ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 341. Μακεδ. καὶ Ἀλεξ. Διαλ. σελ. 148 κέξ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 108. Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Ε', Μέρ. α', σελ. 342 καὶ σελ. 388 ἐκδ. β'. Οὔϊνῆρον *Gramm. d. Neutest. Sprach.* σελ. 233 ἐκδ. ς'. Μουλλάχιον *Gramm. d.*

Griech. Vulgarspr. σελ. 220). Παρατηρητέον ἐν τέλει ὅτι ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνη σχολίοις (Σφηξ. στίχ. 1034, σελ. 158 Διδ.) φέρεται ἀπόσπασμα τοῦ Φερεκράτους ἔχον οὕτω· »Κἂν μὲν σιωπῶ, φέρεται, πίγεται καί φησι· Τί σιωπᾷς; Ἂν δὲ ἀποκριθῶ, Οἴμοι τάλας, φησί, χαράδρα κατελήλυθεν" (Πρβ. Μεινέκιον Ἀποστ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 275 ἐκδ. μεγ.). Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ διανοηθῇ τις, ἂν μὴ εἶνε Ῥαγκαβῆς ἢ Βερναρδάκης, ὅτι παρὰ ποιητῇ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἔκειτο λέξις ἐφ' ἧς σημασίας οἱ Ἀλεξανδρεῖς πρῶτοι ὁμολογουμένως αὐτὴν μετεχειρίσθησαν;

Ὡς δὲ τὰ τοῦ ἀορίστου οἱ μεταγενέστεροι ἐτάραξαν, οὕτω καὶ τὰ τοῦ μέλλοντος. Τί παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀποκριθήσομαι ἐσήμαινε φανερὸν μὲν καὶ ἄνευ παραδείγματος εἶνε, ἀλλ' οὐδὲν κωλύει νὰ παρατεθῇ τὸ πλατωνικὸν »ἀλλὰ μὴν ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα φαίνηται, δῆλον ὡς ἐγκρινοῦμεν αὐτά· μὴ ταύτῃ δὲ φαινόμενα ἔχειν ἀποκριθήσεται" (περὶ Νόμ. Ζ', σ. 820, δ'). Παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποκρινοῦμαι. Ἑρμογέν. περὶ Εὑρέσ. Δ', 6 (Ῥητ. Ἑλλ. Σπεγγ. Τόμ. Β', σελ. 250) »Δεῖ δὲ τὰς ἐρωτήσεις ἐναντίας ἀλλήλαις εἶναι, ὡς πάντως ἢ ταύτην ἢ ἐκείνην ἀποκριθησομένου τοῦ ἐχθροῦ .... Ἐρωτᾷς γὰρ ἢ ὡς οὐκ ἀποκριθησομένου τοῦ ἐχθροῦ κτέ.". Ματθ. Εὐαγγ. ΚΕ', 37 »τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες". ΚΕ', 44 »τότε ἀποκριθήσονται καὶ αὐτοὶ λέγοντες", ΚΕ', 45 »τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων". Ἀριθμ. ΚΒ', 8 »Καὶ ἀποκριθήσομαι ὑμῖν πράγματα ἃ ἂν λαλήσῃ κύριος πρός με", κτλ. Ἐν Γενέσ. ΜΑ', 16 κεῖται ἐπὶ παθητικῆς σημασίας· »Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰωσὴφ τῷ Φαραὼ εἶπεν· Ἄνευ τοῦ θεοῦ οὐκ ἀποκριθήσεται τὸ σωτήριον Φαραώ" [1]). Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 429, 13 (Πρβ. καὶ Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 609 Βερν.) »Ἀποκρι-

---

[1]) Παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀποκεκρίσθαι εὕρηται ἐνίοτε καὶ παθητικῶς κείμενον. Ἀντιφ. Τετραλ. Γ', δ', § 8 »πρὸς δὲ τὸ μήτε δικαίως μήτε ἀδίκως ἀποκτεῖναι ἀποκέκριται". Πλάτ. Θεαιτ. σ. 187, β' »καί μοι τοῦτ' ἀποκεκρίσθω", περὶ Νόμ. Β', σ. 655, β' »ταῦθ' ἡμῖν οὕτως ἔχειν ἀποκεκρίσθω τὰ νῦν" (Πρβ. Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 135 Δινδ. »τοσοῦτόν μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω"). Μέν. σ. 75, γ' »τί ἂν οἴει σοι ἀποκρίσθαι;". Εὐθυδ. σ. 299, δ' »ὁ δὲ Διονυσόδωρος πρὸς τὰ πρότερον ἀποκεκριμένα τῷ Κτησίππῳ ἤρετο". Γοργ. σ. 455, δ' »καλῶς ἂν σοι ἀπεκέκριτο".

γεῖται: Ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ:

ὃ δ' ἀποκρινεῖται κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Ὑποβολιμαίῳ:

ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτω λαλεῖν"

(Κόβητος *Nov. Lect.* σελ. 58: ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένου δ' οὕτω λάλει). Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκ. Βυζαντίου σελ. 154 λέγεται »(μσ. ἀποθετ.) Ἀποκρίνομαι (μέλλ. Ἀποκρινοῦμαι καὶ σπν. Ἀποκριθήσομαι, ἀόρ. Ἀπεκρινάμην ἢ Ἀπεκρίθην)". Εὖγε, Βυζάντιε!

Καὶ ἄλλοι τινὲς ἀόριστοι μᾶλλον ἢ ἧττον τῷ ἀποκριθῆναι ὁμοιάζοντες κοσμοῦσι τὴν τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομάθειαν, περὶ ὧν καλὸν ἡμῖν Φαίνεται νὰ γείνῃ λόγος ἐνταῦθα.

Τόμ. Α', σελ. 21 »Κώνωψ, ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκαθέσθη, καὶ ἠῦλει" (Θαυμάσατε, ὦ φίλοι ἀναγνῶσται, τὴν στίξιν). Τόμ. Β', σελ. 276 »Καὶ κατὰ μόνας καθεσθῆναι, ὅτι πικρίας ἐνεπλήσθην, ἐξήτησα" (»Ἐξήτησα, τὸ ἐποῖον ἴσως διορθωτέον Ἐζήτησα" Ῥαγκαβῆς. Περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συγχύσεως τοῦ ἐζήτουν καὶ ἐξήτουν καὶ τοῦ ἐζήτησα καὶ ἐξήτησα ἴδε Σχαιφῆρον Μελετ. Κριτ. σελ. 74 κἑξ. καὶ Βαστ. Ἐπιστ. Παραρτ. σελ. 62. Πυρλεκάμπιον Ξενοφ. Ἐφεσ. σελ. 84. Βοιμέλιον Δημοσθέν. Δημηγορ. σελ. XXVI καὶ Δημοσθ. κατ' Αἰσχίν. σελ. 488. Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 485, κλπ.).

Τόμ. Α', σελ. 23 »Ὄνος, δορὰν λέοντος ἐπενδυθείς, λέων ἐνομίζετο πᾶσι".

Τόμ. Α', σελ. 23 »Ἔλαφος δίψῃ συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπί τινα πηγήν". Τόμ. Β', σελ. 12 »ὡς αἱ νῆες ἀντίπρωροι [Γρ. ἀντίπρῳροι] προσπεσοῦσαι καὶ συνερεισασαι τοῖς χαλκώμασιν ἐνεσχέθησαν".

Τόμ. Α', σελ. 77 »Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς" (Καὶ τὸ θέλημα εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος, καθάπερ καὶ τὸ θέλησις, τὸ θελητὸς καὶ ἀθέλητος, κτλ.).

Τὸ ἐκαθέσθην παρὰ μὲν τοῖς μεταγενεστέροις πολλάκις εὑρίσκεται, τοῖς παλαιοῖς ὅμως παντελῶς ἄγνωστον ἦτο. Ἀπολλόδ. Βιβλ. Β', η', 1 »καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν ἠξίουν βοηθεῖσθαι". Παυσαν. Γ', κβ', 1 »Ὀρέστην λέγουσι καθε-

σθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας". Θ', γ', 4 »ἐφ' οὗ δ' ἂν καθεσθῇ". Θ', λθ', 13 »καθεσθέντα δ' ἐνταῦθα ἀνερωτῶσιν ὁπόσα εἶδέ τε καὶ ἐπύθετο". Πλούταρχ. Μάρκ. Κάτ. ΙΖ', 9 »καὶ πορρωτάτω που καθεσθεὶς οἶκτον ἔσχε παρὰ τῷ δήμῳ". Γ. Γράκχ. Ις', 3 »ἔνθα δὴ λέγεται καθεσθεὶς εἰς γόνυ κτέ.". Ἰώσηπ. Ἀρχχιολ. Β', ιχ', 1 »καθεσθεὶς ἐπί τινος φρέατος". Π', α', 2 »καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεερσαβή". ΙΒ', δ', 5 »καὶ καθεσθέντος, περὶ τῶν Ὀνίᾳ πραττομένων ἤρξατο ἐγκαλεῖν". ΙΔ', ιε', 3 »παρεφύλασσον ἐπὶ τῶν ὀρῶν καθεσθέντες τοὺς τὰ ἐπιτήδεια κομίζοντας". ΙΖ', ς', 5 »καθεσθεὶς εἰς πύελον ἐλαίου πλέων". ΙΘ', ζ', 4 »καθεσθῆναι παρ' αὐτὸν ἐκέλευσεν" (Πρβ. καὶ ΙΘ', η', 2). Ἰουδ. Πολ. Ζ', ε', 4 »ἐφ' οὓς παρελθόντες ἐκαθέσθησαν" (Πρβ. καὶ παρακαθεσθέντων καὶ συγκαθεσθῆναι Ἀρχχιολ. ς', ιχ', 9 καὶ Γ', δ', 2). Λόγγ. Ποιμεν. Β', 38 »τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες ἐσύριττον". Γ', 8 »τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον κτέ." (Πρβ. καὶ Γ', 18). Δ', 23 »καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθεὶς ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως". Ἡλιόδ. Αἰθ. Δ', 5 »καθεσθεὶς δὲ πλησίον κτέ.". Χαρίτων Γ', 2 »καὶ καθεσθεὶς εὐστόχως κτέ." (Πρβ. καὶ Γ', 10). Ε', 4 »ἐκαθέσθη βασιλεύς" (Πρβ. συγκαθεσθεὶς καὶ παρακαθεσθεὶς Α', 1 καὶ Γ', 3). Ξενοφ. Ἐφέσ. Ε', 10 »μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ" (Πρβ. καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΔ', σελ. 637, 1). Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Β', 20 »ἀετὸς ἐπικαθεσθεὶς τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰδόντος θάνατον αὐτῷ μαντεύεται". Εὐνάπ. Βί. Σοφιστ. σελ. 475, 17 Διδ. »καὶ καθεσθέντων ἡμῶν ἁπάντων". σελ. 460, 24 »καὶ περιεκαθέσθη γε αὐτοὺς θέατρον" (Πρβ. καὶ Σέξτ. Ἐμπειρ. Γ', 232, σελ. 186, 18: περικαθεσθέντες). Θεόδωρ. Πρόδρ. Α', 135 »καὶ καθεσθεὶς πλησίον" (Πρβ. καὶ Β', 98. Δ', 17). Γ', 99 »ἡμῶν μετ' αὐτοῦ συγκαθεσθέντων τότε" (Πρβ. καὶ Δ', 119). Νικήτ. Εὐγεν. Α', 263 »καὶ συγκαθεσθεὶς πλησίον Χαρικλέος" (Πρβ. Β', 34. Δ', 72). Γ', 238 »ὃς καὶ προσεῖπεν ἐγκαθεσθεὶς πλησίον" (Καὶ ἐν Δ', 342 ἀντὶ τοῦ »ὃς καὶ Δροσίλλης ἐγκαθισθεὶς πλησίον" γραπτέον ἐγκαθεσθείς. Κάλλιον δὲ εἶχεν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τόποις τὸ συγκαθεσθείς). Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ', 720 (σελ. 503, 16 Κειλ.) »ὅτι κιθαρίσασα αὐτοὺς ἐκάθισεν ἐπὶ θρόνων καὶ αὐτὴ ἐναντίον αὐτῶν ἐκαθέσθη" (Πρβ. καὶ σελ. 308, 35. σελ. 315, 7. σελ. 331, 23. Ἴδε καὶ Σχολ. Αἰσχύλ. σελ. 153, 27. σελ. 419, 19 Δινδ.

Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 317, 15 Δινδ. κτλ.). Εὐστάθ. σελ. 1480, 37 »προκαθεσθῆναι πλεονάσαν τὸ ε", κτλ. Ἰωβ. ΛΘ', 27 »γὺψ δὲ ἐπὶ νοσσιᾶς αὐτοῦ καθεσθεὶς αὐλίζεται". Λουκ. Εὐαγγ. Γ', 39 »ἡ καὶ παρακαθεσθεῖσα πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ". Κτλ. Παρ' Ἀθηναίῳ ἀναφέρεται ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ὀγδόου τῶν ὑπομνημάτων Πτολεμαίου τοῦ Ζμυρναίου τοῦ ἑαυτὸν μὲν Εὐεργέτην ἀνακηρύττοντος ὑπὸ δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων Κακεργέτου ἐνομαζομένου (καὶ Φύσκωνος προσέτι διὰ τὸ ἀγεννὲς τοῦ σώματος πάχος), ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται »καὶ παρεκαλέσαμεν ἕκαστον ἐπὶ αὐτοῦ καθεσθέντα οἴκαδ' ἀπιέναι" (ΙΒ', σ. 550, α'). Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σχολίοις (ΙΕ', 64, σελ. 394 κέξ. Ἀρηνσ.) ὑπάρχει ἱστορία τις ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ γάμου τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἐν ᾗ λέγεται »τὸν δὲ κόκκυγα ἰδόντα καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς". Ἀλλὰ τὸ Ἀριστοτέλης προῆλθε πιθανώτατα ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀριστοκλῆς ("Ἰδε Κ. Μυλλῆρον Ἀποσπ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 191 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 331. Ἀρήνσιον Σχολ. Θεοκρ. σελ. 547 καὶ Βαλ. Ῥώσην Ἀριστοτ. Ψευδεπιγρ. σελ. 618). Σπανιώτερος εἶνε ὁ μέλλων καθεσθήσομαι. Λευιτικ. ΙΒ', 5 »καὶ ἑξήκοντα ἡμέρας καὶ ἓξ καθεσθήσεται ἐν αἵματι ἀκαθάρτῳ αὐτῆς". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΑ', γ', 7 »συγκαθεσθήσῃ δέ μοι, φησί, καὶ κληθήσῃ συγγενὴς ἐμός". Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 585 Σμιδ. »Καθεδοῦμαι: καθεσθήσομαι" καὶ »Καθεδοῦνται: καθεσθήσονται". Κτλ. Παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Κτησιφ. § 167 ἀνεγινώσκετο πρότερον »ἀλλ' εἰ μέν που χρήματα ἀναλίσκεται, προσκαθεσθήσῃ, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις". Ἀλλ' ὀρθῶς νῦν γράφεται προσκαθιζήσει (Πρβ. Πλάτ. Εὐθυδ. σ. 278, γ' »τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι". Φαίδρ. σ. 229, α' »ἐν ἡσυχίᾳ καθιζησόμεθα" καὶ »ὅπου καθιζησόμεθα". Λύσ. σ. 207, β' »ἥει παρακαθιζησόμενος". Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 101, 2 »Καθιζησόμεθα: ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ").

Φρύνιχ. σελ. 269 Λοβ. »Ἐκαθέσθη, καθεσθείς, καθεσθήσομαι καὶ τὰ πληθυντικὰ καθεσθήσονται ἔκφυλα. Λέγε οὖν καθέζομαι, (ἐκαθεζόμην,) καθεδοῦμαι, καθεδεῖται, καθεδοῦνται, καθεδούμενος". Θωμ. Μάγ. σελ. 202, 5, Ῥισχ. »Ἐκαθέσθην, καθεσθείς, καθεσθήσομαι καὶ καθεσθῆναι καὶ ἔσα ἀπὸ τούτων βάρβαρα. Λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεδεῖσθαι

καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων''. Λουκιαν. Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 11 (Τόμ. Γ', σελ. 607 Ἰακβ.) »Οὐκ οἶδα. Τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον. — Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας''. Λεξιφάν. § 25 (Τόμ. Β', σελ. 256) »καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ ἵπτατο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς'' (Πρβ. Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Γ', Μέρ. α', σελ. 113 κέξ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 269. Μουλλάχιον *Gramm. d. Griech. Vulgarspr.* σελ. 25, κλπ.). Ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ τοῦ Σοφοκλέους εἴχ. 195 τινὲς μὲν τῶν ἐκδοτῶν γράφουσιν ἑσθῶ, τινὲς δὲ ἧ 'σθῶ (= ἧ ἑσθῶ), τινὲς δὲ ἧ στῶ (Σχολ. Τόμ. Α', σελ. 52 Ὀξ. »Ἡσθῶ: ἀντὶ τοῦ καθεσθῶ. Ἀπὸ τοῦ ἑσθῶ τέτακται. — Γρ. ἧ στῶ, ὃ καὶ βέλτιον''. Πρβ. Τόμ. Β', σελ. 51). Τὸ ἑσθῶ εἶνε βαρβαρώτατον καὶ μοχθηρότατον καὶ οὐδὲ μετρίως ἑλληνίζοντος ἄξιον. Οἱ δ' ὑπερμαχοῦντες αὐτοῦ, καίτοι μέγα ἐν τῇ Φιλολογίᾳ ἀξίωμα ἔχοντες (Ἴδε Ἑλληνδέτου Λεξικὸν Σοφόκλειον Τόμ. Α', σελ. 485), οὐδένα πείθουσι τῶν ἐχθρῶς πρὸς τὰς παραδοξολογίας ἐχόντων καὶ μὴ θαυμαζόντων τὰς Φιλοσοφικὰς καὶ ὑπερφυεῖς ἀποφάσεις. Καὶ περὶ τοῦ ῥηματικοῦ καθεστέον τοῦ παρὰ τῷ Ζωναρᾷ Λεξ. σελ. 1171 ὡς ἐκ τοῦ Φερεκράτους ἀναφερομένου σφόδρα ἀμφιβάλλομεν.

Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ ἐκαθέσθην μετεχειρίζοντο τὸ καθεζόμην ἢ ἐκαθεζόμην[1]). Ἀριστοφ. Ὄρν. 796:

οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.

Πλούτ. 727:

μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο.
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν
τὰ βλέφαρα περιέψησεν.

Πλάτ. Πρωταγ. σ. 310, γ' »καὶ ἅμ' ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμπο-

---

[1]) Οἱ πεζοὶ τῶν Ἀττικῶν ἔλεγον πάντοτε ἐκαθεζόμην, οὐδέποτε καθεζόμην. Πλημμελῶς ἔχει τὸ ἐν τοῖς Πλουτάρχου Ἠθικοῖς σελ. 1031, 42 »καθέζετο ἱκέτης ἐν τῷ Ποσειδῶνος ἱερῷ'' καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰωσήπου Ἀρχαιολογίᾳ ΙΘ', ζ', 4 »καθέζετο γὰρ ἐν τῷ θεάτρῳ τότε'' καὶ ἐν τῷ Βίῳ αὐτοῦ ΞΒ' »αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθεζόμην''.

δος ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου καὶ εἶπεν". Λύσ. σ. 211, α' »καὶ ἐν τούτῳ ὁ Μενέξενος πάλιν ἦκε (= ἦλθε) καὶ ἐκαθέζετο παρὰ τὸν Λῦσιν, ὅθεν καὶ ἐξανέστη". σ. 207, β' »ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Λῦσις ἔσπετο καὶ συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου". Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ϛ', α', 6 »ἐν δὲ τούτῳ Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμημένος ἐξῆλθε καὶ ἐπὶ θρόνου μηδικοῦ ἐκαθέζετο". Συμποσ. Α', 8 »Αὐτόλυκος μὲν οὖν παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο, οἱ δ' ἄλλοι, ὥσπερ εἰκός, κατεκλίθησαν" (Κόβητος Νου. Lect. σελ. 602: κατεκλίνησαν. Ηρβ. καὶ σελ. 539 καὶ σελ. 778. Var. Lect. σελ. 31. σελ. 44. σελ. 74 καὶ σελ. 170. Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 325 καὶ Τόμ. Η', σελ. 238). Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 38 »ὡς δ' ἤλθομεν καὶ ἐκαθεζόμεθα". Δημοσθέν. περὶ τοῦ Στεφ. § 107, σ. 262 »οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη, κτέ.", κτλ. ("Ιδε καὶ Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Δ', Μέρ. α', σελ. 14 ἐκδ. β'). Ηρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 385 Σμιδ. »Καθέζεσθαι: ἱδρυθῆναι καὶ οἰκῆσαι". σελ. 433 »Κατ' ἄρ' ἔζετο: ἐκαθέσθη" ('Εν τῷ κώδικι γράφεται Κατερέξατο, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Ἰένσιος. Ηρβ. σελ. 443 »Κατέρεζε: καθέζου" καὶ »Κατερέζετο: ἐκαθέζετο" ἀντὶ τοῦ »Κατ' ἄρ' ἔζευ", Ἰλ. Ω, 522, καὶ »Κατ' ἄρ' ἔζετο", Ἰλ. Α, 68. 101, κτλ.). σελ. 20 »Ἐζέσθην: ἐκαθέσθησαν. Δυϊκῶς". Σχολ. Θεοκρ. Α', 21 (σελ. 44 Ἀρηνσ.) »Ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν καθεζώμεθα, ἀντὶ τοῦ καθίσωμεν, ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἀγάλματος κτέ.", κτλ. Λ'σώπ. Εἰσαγ. εἰς τὴν Ἑλλην. Σύντ. σελ. 388, § 141 »....ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον [Γρ. πατρῷον] ἐς θρόνον καθέζετο (Αἰσχ. ... Προμ. 229.), ἔνθα τὸ καθέζετο εἶναι Αόριστος δεύτερος καὶ ὄχι Παρατατικός· ὅθεν τὸ ἀνωτέρω τοῦ Αἰσχύλου παράδειγμα = εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐκάθισεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον (παράβ. Σοφ. Κ. 1597, κτλ.). Ἀποδεικνύει δὲ ὁ Βουττμᾶννος (Διεξοδ. Γραμ. Β', 153.) ὅτι τὸ ἐζόμην καὶ ἐκαθεζόμην (καθεζόμην παρὰ τοῖς Τραγικοῖς) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκλαμβάνεται πάντοτε ὡς Αόριστος δεύτερος, καὶ εἶναι ἕδω ἑσδόμην, ὡς ἔχω ἐσχόμην, καὶ ἔπω ἐσπόμην. Εἰς τὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Αν. Α', ε', 9) δῆλος ἦν Κῦρος σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν, καὶ οὐ διατρίβων, ὅπου μὴ ἐπισιτισμοῦ ἕνεκα ἢ τινὸς [Γρ. ἤ τινος] ἄλλου ἀναγ-

καίου ἐκαθέζετο, φαίνεται ὅτι ἦτον δυνατὸν νὰ ἐκληφθῇ Παρατατικός, ἀλλ' ὡς Λόριτος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ συνήθως γινομένου.... μὲ φαίνεται ὅτι εὐοδοῦται ἐξαίρετα". Πολλὰ περὶ τοῦ προκειμένου ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ἀλλ' εἰς ἄλλον καιρὸν ἀναβλητέα.

Καὶ μέλλων βάρβαρος καθεδήσομαι ἐν τῇ βορβορώδει τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ εὑρίσκεται. Τόμ. Α', σελ. 36 »ἐν γοῦν τῷ θεάτρῳ οὐ καθεδήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ" (Τὸ ἀσαφὲς τοῦτο χωρίον οὕτω διασαφεῖ ὁ Ῥαγκαβῆς· »Λίθος αὐτὸς ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ λίθῳ". Λίθος αὐτὸς χάριν ἑτέρων λίθων). Τὸ ὀρθὸν εἶνε καθεδεῖται. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος διδάσκει (σελ. 195, 7 Ῥισχ.) »Καθεδεῖται καὶ καθιεῖται κάλλιον λέγειν ἢ καθίσει" (Πρβ. Ψαλμ. ΡΛΑ', 12 »καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου"). Τίς τῶν παλαιῶν μετεχειρίσθη τὸ καθιοῦμαι ἀντὶ τοῦ καθιῶ ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἀγνοοῦμεν. Παρὰ τῷ Μοίριδι λέγεται »Καθεδεῖ ἀττικῶς, καθίσεις ἑλληνικῶς" (σελ. 212). Ὁ Ἀνταττικιστὴς ἀναφωνεῖ (σελ. 101, 1) »Καθίσω: καθεδοῦμαι. Ἀπολέγων Διαμαρτυνούσῃ" (Ὁ Μεινέκιος νομίζει Ἱστορ. Κριτ. Κωμ. Ἑλλ. σελ. 467 ὅτι ἐν τῷ Ἀπολέγων λανθάνει τὸ Ἀπολλόδωρος, καθάπερ καὶ ὁ Βαλκενάριος εἴκασεν).

Ἀντὶ τοῦ ἐπενδυθεὶς ἡ ἀδιάφθορος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης χρῆσις ἀπαιτεῖ τὸ ἐπενδύς, καθάπερ λέγεται παρ' Ἰωσήπῳ Ἀρχαιολ. Ε', α', 12 »καὶ σάκκους ἐπενδύντες ταῖς στολαῖς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν δακρύοις ἦσαν καὶ πένθει". Τῷ ἐπενδυθεὶς ὅμοιον εἶνε τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐπενδεδυμένοι ἀντὶ τοῦ ἐπενδεδυκότες. Πελοπίδ. ΙΑ', 1 »Χάρων δὲ καὶ Μέλων ἐπὶ τὸν Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι κτέ.". Τοῦ πονηροῦ κόμματος εἶνε καὶ τὸ ἐπενδύσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπενδῦναι. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Γ', ζ', 4 »ἐπενδυσάμενος δ' ἐξ ὑακίνθου πεποιημένον χιτῶνα". Παῦλ. Β' πρὸς Κορινθ. Ε', 2 κἑξ. »Καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες, εἴπερ καὶ ἐνδυσάμενοι οὐ γυμνοὶ εὑρεθησόμεθα. Καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν βαρούμενοι, ἐφ' ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι ἀλλ' ἐπενδύσασθαι". Γρηγόρ. Νύσσ. Τόμ. Α', σελ. 635, γ' »μηκέτι ἐπενδύσασθαι τὸν τῆς ἁμαρτίας χιτῶνα"

(Πρβ. Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 1480 Παρ.). Ἔχει δὲ τὸ *ἐπενδύεσθαι* τὴν σημασίαν τοῦ *ἐπί τινι ἐνδύματι ἕτερον ἐνδύεσθαι* (Πρβ. Ἡρόδ. Α', 195 »ἐσθῆτι δὲ τοιῇδε χρέονται, κιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ· καὶ ἐπὶ τοῦτον [?τούτῳ] ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα *ἐπενδύνει* [= *ἐπενδύεται*] καὶ χλανίδιον λευκὸν περιβαλλόμενος". Τὸ *κιθῶνα νομίζομεν παρέγγραπτον*) [1]· καὶ φαίνεται ὅτι *ἐπίτηδες* ὁ τὸν παρὰ τῷ Ῥαγκαβῇ μῦθον συνθεὶς χρῆσιν αὐτοῦ ἐποιήσατο, ἵνα μή τις τυχὸν ὑπολάβῃ ὅτι ἀπέδυ πρῶτον ὁ ὄνος τὴν αὑτοῦ δορὰν καὶ οὕτως ἔπειτα τὴν λεοντῆν περιεβάλετο (!). Παρὰ τῷ Τζέτζῃ Χιλ. Δ', 934 κεῖται τὸ ἄνευ τῆς *ἐπὶ προθέσεως*· »λέοντος δέρος *ἐνδυθεὶς* φόβον *ἐποίει μέγαν*". Πρβ. καὶ Αἰσώπ. Μῦθ. 336 Ἀλμ. »Ὄνος *ἐνδυσάμενος* λέοντος δέρμα περιῄει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῷα".

Τοῦ *μέσου ἐνδύομαι* ὁ ἀόριστος παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦτο *ἐνέδυν* καὶ ὁ παρακείμενος *ἐνδέδυκα* (Πλάτ. Κρατύλ. σ. 411, α' »*ἐπειδήπερ* τὴν λεοντῆν *ἐνδέδυκα*"). Ἐνεδυσάμην ἢ *ἐνεδύθην* ἀντὶ τοῦ *ἐνέδυν* καὶ *ἐνδέδυμαι* ἀντὶ τοῦ *ἐνδέδυκα* ἔλεγον οἱ μεταγενέστεροι, καθάπερ καὶ *ἀπεδυσάμην* ἢ *ἀπεδύθην* ἀντὶ τοῦ *ἀπέδυν*. Καὶ τούτων δὲ τῶν ῥύπων παρέχει ἡμῖν παραδείγματα ἡ τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομάθεια.

Τόμ. Α', σελ. 64 »ὥστε αὐτὸν *ἀποδύσασθαι* τὰ *πεπλημμελημένα*" (Φοβούμενος ὁ ἀγχινούστατος Ῥαγκαβῆς μήπως τις ἀνοητότερος αὐτοῦ ὢν ὡς *ὑποκείμενον* τοῦ *ἀποδύσασθαι* ἐκλάβῃ τὸ *τὰ πεπλημμελημένα ἐνόμισεν ἀναγκαῖον* νὰ γράψῃ τὸ ἑξῆς σχόλιον· »Τὸ *Αὐτὸν ὑποκειμ.*, *τὰ πεπλημ.* δὲ *ἀντικείμ.* τοῦ *ἀπα-*

---

[1]) Ἐκ τούτου παρήχθη τὸ *ἐπενδύτης* (= *ἐπανωφόριον*), περὶ οὗ ἴδε Πολυδεύκην Ζ', 45 (Πρβ. Πειρσῶνα *Μοίρ.* σελ. 416 κἑξ.). Ἐναντίον τοῦ *ἐπενδύεσθαι* εἶνε τὸ *ὑπενδύεσθαι*, ὅπερ μάτην ζητεῖ τις ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκ. Βυζαντίου. Ἐν τῇ ῥήσει »*ἐπενδύεσθαι* δεῖ τῷ μὲν θώρακι χιτῶνα τῇ δὲ λύπῃ νοῦν" (Πλούταρχ. Τόμ. Ε', σελ. 54, 20 Διδ.) δὲν ἔχει καλῶς τὸ *ἐπενδύεσθαι* καὶ μετατρεπτέον εἰς *ὑπενδύεσθαι*. Βάρβαρος παρατατικὸς *ἐπενεδύνοντο ὑπάρχει* ἐν τοῖς Βεκκήρου Ἀνεκδότοις σελ. 260, 31 »ἢ ἔνδυμά τι, ὃ *ἐπενεδύνοντο* μετὰ τοὺς χιτῶνας ὥσπερ ἐφεστρίδα" (Πρβ. καὶ Σχαιφῆρον Γρηγορ. Κορ. σελ. 51). Ὁ Ἡσύχιος πρὸς ἐξήγησιν τοῦ *ἐπαμφιάζοντες* μετεχειρίσθη τὸ *ἐπενδύοντες* Τόμ. Β', σελ. 134 Σμιδ. (Περὶ τοῦ *ἀμφιάζειν* καὶ *ἀμφιέζειν* ἀντὶ τοῦ *ἀμφιεννύναι* θὰ διαλάβωμεν ἀλλαχοῦ).

ρεμφ.". Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;). σελ. 248 »καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις". Τόμ. Β', σελ. 272 »ὡς οὐκ ἐνδεδυμένος ἔνδυμα γάμου".

Καὶ τὸ μὲν ἐνεδύθην καὶ ἀπεδύθην ὀλιγάκις ἀπαντῶσι, πλεονάκις δὲ τὸ ἐνδέδυμαι, πλειστάκις δὲ τὸ ἐνεδυσάμην καὶ ἀπεδυσάμην. Λόγγ. Ποιμεν. Δ', 32 »ἐνδυθεῖσα γοῦν ἡ Χλόη καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην". Μῦθ. Αἰσ. 196 'Αλμ. »μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὡραῖον καὶ καινόν". Θεόδ. Πρόδρ. Δ', 3 »τῆς δ' ὑστεραίας ἐνδυθεὶς καλὸν φάρος". Διονύσ. 'Αλικ. 'Ρωμ. 'Αρχ. Ζ', 72 »ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας ἀποδυθῆναι τὸ σῶμα". Λόγγ. Ποιμ. Β', 9 »τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι". Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Π', 15 »ὅλον ἀποδυθείς, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, τὸ κηρύκειον" (Πρβ. καὶ Θεόδ. Πρόδρ. Η', 396 »τὸν σαπρὸν ἐκδύθητι πέπλον, παρθένε". Νικήτ. Εὐγεν. ς', 639 »ἀλλ' ἐκδυθείης μέχρις αὐτοῦ σαρκίου". Οὕτω καὶ περιδυθῆναι ἀντὶ τοῦ περιδῦναι. Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Ε', 6 »ὅλον περιδύθητι τὸ κηρύκειον". Η', 13 »καὶ ὅλον περιδυθεὶς τὸ κηρύκειον")[1]). Ἰλούτ. Νομ. Π', 5 »Φοινικοῦς μὲν ἐνδεδυμένοι

---

[1]) Παρατηρητέα ἡ χρῆσις τοῦ περιδυθῆναι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ περιβαλέσθαι. Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 312 Σμιδ. »Περιδύεται: περιβάλλεται, κρύπτεται, εἰσδύεται" (Ἴδε καὶ Φώτ. Λεξ. σελ. 416, 8 καὶ Σουΐδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 201 Βερν.). Παρὰ Σουΐδᾳ λέγεται »Περιδυθῆναι: ἐκδυθῆναι" καὶ »Περιδύσας: ἐκδύσας, ἀφελόμενος. Περιδύσας οὖν τὸν ναόν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ θεοῦ βαστάσαι" (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου 'Αρχαιολ. ΙΒ', ε', 4. Ἴδε καὶ ΙΒ', δ', 9 »ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς οὗτος ταῦτα τῶν σαρκῶν ἐγύμνωσε"). Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 312 Σμιδ. »Περίδυσο: ἀπόδυσο" (? »Περιδύσω: ἀποδύσω") καὶ »Περιδύω: ὅμοιον". Ἰλ. Λ, 100 »ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας" (Σχολ. σελ. 305 Βεκκ. »Ἐπειδή, φησί, τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσιν αὐτῶν χιτῶνας ἀφείλατο, γυμνοὺς καὶ φαινομένους τοὺς νεκροὺς κατέλιπεν". Εὐστάθ. σελ. 833, 44 »Περιδύειν δὲ τὸ ὅλον ἐκδύειν δηλοῖ"). Ἐπίχαρμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Γ', 17 »περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει". 'Αντιφ. Τετραλ. Α', β', § 5 »εἰ γὰρ μὴ ἔφθησαν περιδύσαντες αὐτόν" (Πρβ. καὶ Πολυδεύκ. Ζ', 44 »καὶ ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερείδης περιδῦσαι εἴρηκεν"). 'Αθήν. Γ', σ. 607, ς' »ὅτι τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια περιέδυεν". Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Δ', 44

χιτωνίσκους" (Πρβ. καὶ Αἰμιλ. Παύλ. ΙΗ', 3 »μέλανας ὑπενδεδυμένοι χιτῶνας"). Ἠθικ. σελ. 374, 40 Διδ. »γυναικείαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα" (σελ. 529, 40 »ὅτι ταῖς Φυσικαῖς ἄγαν ἐνδεδυμένος αἰτίαις"). σελ. 720, 29 »ἡμιθωράκια ἐνδεδυμένοι" (Πρβ. καὶ σελ. 719, 28 »καὶ θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος"). Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Γ', σελ. 496 Ἐρμ. »καὶ ἐσθῆτα λευκὴν ἐνδεδύσθαι". Δί. Κάσσ. ΞΓ', ς', 3 »τήν τε στολὴν τὴν πράσινον ἐνδεδυμένος" (Πρβ. καὶ ΟΖ', δ', 3 καὶ ΟΘ', ια', 2). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ζ', ια', 7 »περιζωσάμενος δὲ μάχαιραν καὶ θώρακα ἐνδεδυμένος Ἰάβος" (Πρβ. καὶ Ζ', ιγ', 3). Η', ζ', 3 »ἐνδεδυμένοι δὲ χιτῶνας τῆς Τυρίας πορφύρας" (Πρβ. καὶ ΙΑ', ς', 10. Π', ια', 2. ΙΔ', θ', 4. Β', γ', 4 τρίς). Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Β', 44 (σελ. 148, 13 Ἐρχ.) »ὅταν ὦσιν ἐνδεδυμέναι" (Πρβ. καὶ Α', 64, σελ. 58, 14). Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', ις', 4 »ὑποδεδεμένοι, ἐνδεδυμένοι, ὡπλισμένοι". Χαρίτων Β', 2 »ὥστ' ἐνδεδυμένης θαυμάζουσαι τὸ πρόσωπον ὡς θεῖον πρόσωπον ἔδοξαν ἰδεῖν". Ἀριστ αἰν. Α', 1 (σελ. 5 Βοισσ.) »ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστίν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον". Διογέν. Λαέρτ. Β', 19 »εἶναί τε αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν ἀκροπόλει Χάριτας ἔνιοί φασιν ἐνδεδυμένας οὔσας" [1]) (= ἐσθῆτα

»ὁ θεράπων ἑαυτὸν τοῖς τυμβωρύχοις παρέσχε περιδύειν" (Πρβ. καὶ Ε', 67 καὶ 68). Δί. Κάσσ. ΟΖ', θ', 1 »τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας ἀνθρώπους ἔργον εἶχε περιδύειν".

[1]) Παρατηρητέον τὸ ἐνδεδυμένας οὔσας. Οὕτω καὶ ἐν Θ', 63 »καίτοι κεκινημένον ὄντα ἐν νεότητι" (Πρβ. καὶ Ζ', 90 »τῇ γὰρ σωφροσύνῃ τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγίειαν"). Καὶ παρ' ἄλλοις παραδείγματα τῆς τοιαύτης συντάξεως εὕρηνται. Ἀριστοτέλ. [Φυσ. Ἀκροάσ. Γ', η', 1 (Τόμ. Β', σελ. 284, 24 Διδ.) »πεπερασμένου ὄντος τοῦ παντός". περὶ Οὐρανοῦ Α', ζ', 2 (Τόμ. Β', σελ. 376, 6) »πεπερασμένων γὰρ τῶν πρώτων κινήσεων οὐσῶν ἀνάγκη καὶ τὰς ἰδέας τῶν ἁπλῶν σωμάτων εἶναι πεπερασμένας". Γ', δ', 2 (σελ. 416, 28) »πάντα γὰρ ταὐτὰ ἀποδοθήσεται καὶ πεπερασμένων ὄντων, ἐάν τις λάβῃ". περὶ Γενέσ. καὶ Φθορ. Β', ια', 6 (Τόμ. Β', σελ. 467, 20) »ἀνάγκη δ' εἶναι ἀρχήν, μὴ πεπερασμένης οὔσης, καὶ ἄϊδιον εἶναι"] μετὰ τὰ Φυσ. ΙΑ', γ', 5 (Τόμ. Β', σελ. 601, 41) »τὰ μὲν οὖν κινοῦντα αἴτια ὡς προγεγενημένα ὄντα, τὰ δ' ὡς λόγος

ἐχούσας. Πρβ. Παυσαν. Θ', λε', 6 »ἐπεὶ τά γε ἀρχαιότερα ἐχούσας ἐσθῆτα οἵ τε πλάσται καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐποίουν οἱ ζωγράφοι«.

ἅμα". Περὶ Ζῴ. Μορ. Δ', 5 (Τόμ. Γ', σελ. 282, 26) »ὡς οὖσα πεπεμμένη καὶ αἱματώδης". Θεόφρας. Φυτ. Αἰτ. Ε', δ', 4 (Τόμ. Β', σελ. 172 Τεύβν.) »ἀνειμένου γὰρ ὄντος καὶ μαλακοῦ τοῦ ἀέρος, ἐκφύεται μάλιστα κτέ." (Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 189, 11 »αἱ δὲ φύσει τοιαίδε φωναὶ φύσει συννηρμοσμέναι οὖσαι"). Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 573 Ἑρμ. »ἅτε ἡλκωμένα ἐόντα" (Πρβ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 375 »ἐόντων πεφλασμένων καὶ τοῦ κακοῦ γεγενημένου"). Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 687, 57 Διδ. »ἐν γὰρ τούτῳ τῷ λόγῳ ὡρισμένῳ τε ὄντι καὶ θεωρουμένῳ". Λουκιαν. Ζεύξ. § 7 (Τόμ. Α', σελ. 531 Ἰακβ.) »ὡς νέαν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην οὖσαν" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ: ἤττω ἔτι οὖσαν). Στράβ. Ζ', Ἀποσπ. 47 (σελ. 282, 26 Διδ.) »καίπερ οὐ (σα περισ)σῶς ἐκπεπονημένη". Ἀθήν. Γ', σ. 454, α' »καίτοι τῷ πιεῖν ἐγγεγυμνασμένος ὤν" (Πρβ. καὶ Ε', σ. 177, γ' »ἅσπερ δέον ὂν εἰπεῖν αἰτίαν". Ἴδε καὶ Ἰω. Χρυσόστ. Τόμ. Γ', σελ. 21 Πατρ. »καίτοι μέλλον ὄν" καὶ Σχολ. Θεοκρ. Α', 19, σελ. 42 Ἀρηνσ. »ὡς ἄλλο τι οὖσαν καὶ οὐ μέλον ὂν αὐτῆς τῷ Πανί"! Καὶ παρ' Ἀριστείδῃ Τόμ. Α', σελ. 581 Δινδ. ἀντὶ τοῦ »ὃ πάντων μάλιστα εἰκὸς ἦν" παρελήφθη τὸ ἐν δυσὶν ἀντιγράφοις Φερόμενον »πάντων μάλιστα εἰκὸς ὄν". Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 692 »ἀλλ' ἐκόντες ὄντες ἐνταῦθ' ἥξομεν". Ἴδε Θωμ. Μάγιστρον σελ. 125, 5 Ῥισχ. Καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ψευδοβαβρίου ἀναγινώσκεται »χαμαὶ δεδόρκει χρῆμ' ἐοικὸς ὂν μήλῳ" Κς', 2, σελ. 21 ἐκδ. Lewis, ὅπερ βεβιασμένως δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ τοῦ »δεδόρκει χρῆμ' ἓν χαμαὶ μήλῳ ἐοικός"). Χαρίτων Β', 8 »ἐκέλευσε σκάπτειν ὄντας πεπεδημένους" (Ἀλλ' ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Β', σελ. 303 κελεύει νὰ ἐκβληθῇ τὸ ὄντας). Διογεν. Παροιμ. Β', 2 (Ἴδε καὶ Ἀποστόλ. Γ', 92) »ὡς τῶν ἐκείνων ἀνδρῶν λελωβημένων ὄντων" (Πρβ. καὶ Α', 14. Ἀποστόλ. Α', 34 »ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις ἐρώμενος ὤν, ὡς ὁ μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης κτέ."). Σχολ. Ἰλιάδ. Φ, 506 (σελ. 584 Bekk.) »καίτοι γεγαμημένη οὖσα". Χ, 475 (σελ. 602) »ἐσκορπισμένη οὖσα τὸ πρίν". Σχολ. Ὀδυσσ. Α, 404 (σελ. 67 Δινδ.) »τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, ᾠκισμένης οὔσης". Γ, 236 (σελ. 140) »μηδὲ πεπρωμένης οὔσης τῆς αὐτόθι τελευτῆς ἐκείνου". Ε, 51 (σελ. 246) »ὡς τῶν πτερῶν ἠραιωμένων ὄντων". Ε, 256 (σελ. 268) »πλέγμασι ψιαθώδεσιν οὖσι πεπλεγμένοις". Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β', 477 (σελ. 416 Κειλ.) »συγγεγενημένη γὰρ οὖσα ἐὰν ἐκκοπῇ, κτέ.". Κτλ. Τὰ ἐκ τῶν παλαιῶν παραδείγματα εἶνε ἐλί-

φοι''). Εὐστάθ. Τσμίν. καὶ Τσμιν. Ε', 3 »ὅλην ἐνδεδυμένον τὴν λεοντῆν'' (Πρβ. καὶ Δ', 16. Η', 15. Θ', 11). Λισώπ. Μῦθ.

γιστα. Ἀριστοφ. Βατρ. 721 »οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, κτέ.''. Εὐριπ. Ἑκ. 358 »πρῶτα μέν με τοὔνομα θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν οὐκ εἰωθὸς ὄν''. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', β', 2 »ἐκ δὲ τῆς Μιλήτου βοηθήσαντές τινες τοῖς Πυγελεῦσι διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον'' (Ἀλλ' ὁ Κόβητος *Nov. Lect.* σελ. 307 ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει τὸ ὄντας ἢ νὰ ἐξαλειφθῇ ἢ εἰς ἰδόντες νὰ μεταβληθῇ. Πρβ. καὶ Βρειτεμβάχιον Ξενοφ. Ἑλλην. Τόμ. Β', σελ. XIV. Ἐν Β', α', 28 ἐξέδωκεν ὁ Δινδόρφιος ἐκ τῶν ἀρίστων ἀντιγράφων »διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων'' ἀντὶ τοῦ »διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων ὄντων''. Καὶ ὁ Στέφανος δὲ καὶ ὁ Λεογκλάβιος διέγραφον τὸ ὄντων. Καὶ παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Τιμάρχ. § 45 ὀρθῶς νῦν γράφεται »καίτοι ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος'' ἀντὶ τοῦ »καίτοι ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος ὄντος''. Ἐν τῷ Συμποσίῳ τοῦ Ξενοφῶντος Π', 2 λέγεται »Κριτόβουλός γε μὴν καὶ ἐρώμενος ὢν ἤδη ἄλλων ἐπιθυμεῖ''. Διάφορον τούτων εἶνε τὸ ἐν τῷ Οἰκονομικῷ Ιβ', 2 »νῦν γὰρ πολλῶν σοι ἴσως ὄντων ἐπιμελείας δεομένων'', ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ »πολλῶν σοι ἴσως ὑπαρχόντων, οἳ ἐπιμελείας δέονται''. Πρβ. καὶ Ψευδοπλάτ. Δημοδ. σ. 380, β' »ὄντων δέ τινων ἐπισταμένων ξυμβουλεύειν περὶ ὧν ξυνέρχεσθε βουλευσόμενοι''). Παρ' Ἡροδότῳ Α', 56 ἀναγινώσκεται νῦν »ταῦτα γὰρ ἦν τὰ προκεκριμένα, ἐόντα τὸ ἀρχαῖον τὸ μὲν Πελασγικὸν τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔθνος'' ἀντὶ τοῦ »τὰ προκεκριμένα ἐόντα τὸ ἀρχαῖον· τὸ μὲν κτέ.'' (Ὁ Δοβραῖος *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 23 εἶκασε »τὰ προκεκριμένα ἔθνεα'' ἢ »τὰ προκεκριμένα ἔθνεα, ἐόντα τὸ ἀρχαῖον κτέ.''. Πρβ. καὶ Πόρσων. *Miscell.* σελ. 260. Ἐν Α', 60 λέγεται »ἐὸν καὶ δεξιώτερον καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον''. Ἀλλ' ἴδε Σχαιφῆρον Εὐριπ. Ἑκάβ. Πόρσ. σελ. 31 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 129 ἐκδ. β'). Ἐν τῷ περὶ Νόμων τοῦ Πλάτωνος εὑρίσκεται »ἐν πόλει διαφερούσῃ τῶν πολλῶν ἐσομένῃ'' (ς', σ. 779, ε') καὶ »σὺ δ' ὢν δὴ διαφέρων... πάντων τῶν ἐμφρόνων'' (Ιβ', σ. 965, β'. Ἴδε Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Γ', Μέρ. β', σελ. 216. Ὅμοιον τούτοις εἶνε τὸ τοῦ Αἰσχίνου »οὗτός ποτε ὁ νεανίσκος ἑτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων γενόμενος ᾤκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ'' κατὰ Κτησιφ. § 162. Πρβ. καὶ Εὐνάπ. Βί. Σοφιστ. σελ. 495, 42 Διδ. »κἀκεῖ τὸν πάντα ἐβίω χρόνον, μακρὸν καὶ παρατείνοντα γενόμενον''!). Καὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται »χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα'' (Ἰλ. Τ, 80. Σχολ. σελ. 518 Βεκκ. »Κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν πλεονάζει τὸ

597, β' Ἄλμ. »ἐγὼ μὲν χρυσὸν καὶ πορφύραν ἐνδέδυμαι". Μάρκ. Εὐαγγ. Α', 6 »καὶ ἦν ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου", κτλ. Ἴδε καὶ Πολυδεύκ. Ζ', 45 »καὶ αἱ μετοχαὶ ἠσθημένος, ἀμπεχόμενος, ἐσταλμένος, ἠμφιεσμένος, ἐνδεδυμένος, ἐνδεδυκώς" (Πρβ. καὶ Ἡσυχιαν. Π', μβ', 3 »σχήματός τε ὡς εἶχε καὶ ἐσθῆτα ἐνεδέδυτο ποίαν". Π', μβ', 4 »χιτῶνα δὲ ἐνεδέδυτο καὶ ἐς ἄκρους τοὺς πόδας". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ς', θ', 1 »θώρακα μὲν γὰρ ἐνεδέδυτο σταθμὸν ἄγοντα πέντε χιλιάδας σίκλων". Λόγγ. Ποιμ. Α', 30 »καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ ἐνεδέδυντο", κτλ.). Τὸ παλαιότατον ἴσως τοῦ ἐνδεδύσθαι ἀντὶ τοῦ ἐνδεδυκέναι παράδειγμα εἶνε τὸ τοῦ Μενάνδρου παρὰ Πολυδεύκει Ζ', 51 »οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφὸν ζῶμ' ἐνδεδυμένην;" (Τὸ ἀποδυθῆναι παρὰ τοῖς ἐνδόξοις ἔχει παθητικὴν σημασίαν, καθάπερ καὶ τὸ ἀποδυθήσεσθαι καὶ τὸ ἀποδεδύσθαι. Ἀριστοφ. Βατρ. 715 »ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων". Πρβ. καὶ Δί. Κάσσ. Μς', ε', 2 »ὑφ' ἁπάντων δὲ τῶν ἀπαντώντων καὶ γνωριζόντων αὐτὰς ἀποδυθείς". Ἀριστοφ. Σφηξ. 1122 »οὗτοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι". Πρβ. καὶ Λουκιαν. Ἑρμοτ. § 39, Τόμ. Α', σελ. 485 »ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως". Λυσ. κατὰ Θεομν. § 10, σ. 350 »φάσκων θοἰμάτιον ἀποδεδύσθαι ἢ τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι". Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 218, 5 »Ἀποδεδύσθαι ἢ ἐκδεδύσθαι: Τὸ μὲν ἀποδεδύσθαι τάσσουσιν οἱ ῥήτορες ὅταν δηλῶσαι βουληθῶσι ὅτι τὸ ἱμάτιον ἀπολώλεκέ τις λωποδύτῃ περιτυχὼν ἢ κακούργῳ ἀνδρί, τὸ δὲ ἐκδεδύσθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἀποδεδυκότων τάσσουσιν". Ἀλλὰ Δημοσθέν. κατὰ Κόν. § 35, σ. 1268 »ἐκδεδύσθαι θοἰμάτιον". Τὸν ἀόριστον ἐκδυθῆναι ἴδε παρ' Ἀντιφῶντι Τετρκλ. Α', β', § 5 »τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστιν" καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀλέξιδος παρ' Ἀθηναίῳ ς', σ. 227, ε' »ἐπάν τις ἐκδυθῇ". Πρβ. καὶ Πολύβ. ΙΕ', κζ', 9 »πρὸς οὐδὲν δὲ τῶν λεγομένων ἀνθομολογούμενος ἐξεδύθη". Καὶ ὁ ἐνεστὼς ἀποδύομαι εὕρηται παθητικῶς, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει Πλούτ. 930 »οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν", καὶ ὁ ἐκδύομαι, ὡς παρ' Ἡροδότῳ Α', 8 »ἅμα δὲ κι-

---

ἐόντα". Πρβ. καὶ Μένανδρ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Δ', 29 »ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὧν ζητῇ τι κρεῖττον κτέ.". Κάλλυθ. Ἁρπ. Ἑλέν. 371 »καὶ ἀχυμένη περ ἐοῦσα").

θῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή". Πρβ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 230 Ποττ. »μὴ δὴ ἅμα χιτῶνι ἀποδυομένῳ ἀποδυσώμεθα καὶ τὴν αἰδῶ". Παλαίφ. ΜΗ', 3 »ἐν ἐκείνῃ τῇ Φιλονεικίᾳ νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται"). Λουκιαν. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 27 (Τόμ. Γ', σελ. 527 Ἰακβ.) »ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο". Θεῶν Διαλ. Κ', § 10 (Τόμ. Α', σελ. 139) »ἀλλ' ἀπεδυσάμεθα" (Ἐν ᾧ σελ. 138 »ἀπόδυθι καὶ σύ, Ἀφροδίτη" καὶ § 9, σελ. 138 »ἀπόδυτε, ὦ αὗται"). Νεκρ. Διαλ. Ε', § 2 (σελ. 195) »οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω" (Πρβ. καὶ Μεν. ἢ Νεκυομ. § 12 καὶ § 16 δίς. Ἑρμοτ. § 7, σελ. 272. σελ. 276 καὶ σελ. 459). Εὐνούχ. § 10 (Τόμ. Β', σελ. 261) »καὶ τἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο". Ὄον. ἢ Ἀλεκτρ. § 19 (Τόμ. Γ', σελ. 22) »ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν τίνας μετημφιάσω μετ' αὐτόν;". Ἀναχ. § 1 (σελ. 153) »καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι... λίπτα τε ἠλείψαντο κτέ." (Πρβ. Θουκυδ. Α', 6 »καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο"). πρὸς τὸν Ἀπαίδ. § 23 (σελ. 259) »εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο· μᾶλλον δὲ μηδ' ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ· οἱ δ' οἰκέται μένειν ἢν ἀποδύσωνταί σου, τί οἴει, κτέ.". Δρκπ. § 33 (σελ. 456) »ἀποδυσάμενός γε πρότερον τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὅνος ὤν" (Πρβ. καὶ Λεύκ. ἢ Ὄον. § 8 καὶ 9, Τόμ. Β', σελ. 416. § 20, σελ. 426. Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 516). Ηλεύτ. Κλεομ. ΛΖ', 2 »ἐνδυσάμενος τὸν χιτῶνα". Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Ζ', 10 »ἐπεὶ οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι". Β', 30 »καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ Φιλοσοφίαν". Γ', 38 »καὶ ἀπεδύσαντο καὶ ἠλείψαντο" (Πρβ. καὶ Π', 37. 1Δ', 48). περὶ Ζῴ. Γ', 17 »ὁ γοῦν γαλεώτης, ὡς φησι Θεόφραστος, ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆρας, ἐπιστραφεὶς εἶτα μέντοι καταπίων ἀφανίζει αὐτό" (Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Θεοφράστου παρὰ Φωτίῳ Βιβλιοθ. σελ. 528 Bekk. ἀναγινώσκεται »ὅτι ὁ γαλεώτης, φασί, φθονῶν τῆς ὠφελείας τοῖς ἀνθρώποις καταπίνει τὸ δέρμα, ὅταν ἐκδύηται". Ἐν τῷ Περὶ θνυμκσίων ἀκουσμάτων τοῦ Ψευδαριστοτέλους Ξς', Τόμ. Δ', σελ. 83, 10 Διδ. γράφεται »τὸν δὲ γαλεώτην, ὅταν ἐκδύσηται τὸ δέρμα, καθάπερ οἱ ὄφεις, ἐπιστραφέντα καταπίνειν", παρὰ δ' Ἀντιγόνῳ τῷ Καρυστίῳ Ἱστορ. Παραδ. Συναγ. ΚΔ' »οἷον ὁ γαλεώτης, ὅταν ἐκδύῃ τὸ γῆρας, ἐπιστραφεὶς καταπίνει"). Θ', 16 »ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆ-

ρας ὁ ὄφις" (Πρβ. καὶ ΙΑ', 39). Ἐπιτ. ΙΑ' »ἐπεὶ γὰρ ἐδάρη (ὁ λαγὼς) καὶ τὸ δέρμα ἀπεδύσατο" (Κάλλιον θὰ εἶχε τὸ ἀπεδύθη). Φιλόστρ. Ἀπολλ. Δ', κ', 3 (σελ. 158) »εἰς τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου ἤθη ἀπεδύσατο". Βί. Σοφιτ. Β', κ', 2 (σελ. 601) »ἀπεδύσατο πρὸς Ἡρακλείδην τὸν σοφιστὴν τὸν ὑπὲρ μελέτης ἀγῶνα" (Πρβ. καὶ Ἡρωϊκ. Γ', 13, σελ. 679. Δ', 7, σελ. 699. Ἴδε καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 176). Δί. Χρυσόσ. Λόγ. ΚΗ', Τόμ. Α', σελ. 533 Ῥεισκ. »ἀποδυσαμένου δ' οὐκ ἔστιν ὅστις ἄλλον ἐθεᾶτο". ΛΒ', σελ. 674 »ἐπειδὰν γὰρ ἐλθόντες ἀποδύσωνται". ΛΕ', Τόμ. Β', σελ. 63 »οὐδ' ἂν ἔτι μᾶλλον ἀποδύσωνται". Δί. Κάσσ. ΛΕ', κθ', 4 »καὶ θώρακα τῆς τε ἑαυτοῦ ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐκείνων διαβολῆς ἕνεκα . . . ἐνεδύσατο". ΜΒ', ια', 2 »καὶ στολὰς μελαίνας ἐνδυσάμεναι". ΜΗ', δ', 4 »τήν τε σκευὴν τὴν ἐπινίκιον ὁ Λούκιος ἐνεδύσατο" (Πρβ. καὶ ΜΗ', μη', 5). Μς', κθ', 5 »καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν βουλευτικὴν ἀπεδύσαντο". ΜΘ', ιζ', 3 »τήν τε σκευὴν τὴν στρατηγικὴν ἀπεδύσατο" (Πρβ. καὶ ΞΖ', ιβ', 2. ΟΓ', ιε', 3). Διόδ. Σικελ. ΙΖ', 116 »προσελθὼν δὲ τῷ θρόνῳ καὶ τὴν βασιλικὴν ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐνδύς. Πρβ. Δ', 38 »ἐνδὺς τὸν κεχρισμένον χιτῶνα"). Ἀθήν. ΙΒ', σ. 530, β' »καὶ γὰρ οὗτος ἐνεδύσατο ἀνθινὴν ἐσθῆτα". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Β', ε', 7 »πορφύραν ἐνδύσασθαι". ς', ιδ', 6 »ἐνδύσασθαι τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν" (Πρβ. καὶ Ζ', α', 6. Η', ιγ', 8. ιδ', 4. Γ', ια', 3. ΙΑ', γ', 2. ς', 7. 10). ΙΑ', ς', 7 »οὐ πεισθέντος δ' ἀποδύσασθαι τὸν σάκκον" (Πρβ. καὶ ΙΓ', δ', 2. ζ', 1). Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Β', 121 »τήν τε ἐσθῆτα τὴν στρατηγικὴν ἀπεδύσατο". Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. Α', 31 »ἀρχὴ δὲ τὸ ἀποδύσασθαι" (Πρβ. καὶ Α', 1). Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. ς', 7 »κἂν τὰ ὅπλα ἀποδύσωνται" (Πρβ. καὶ Λόγ. ΙΕ', 5. 6. Λς', 5. ΛΖ', 4). Ἀχιλλ. Τάτ. ς', 16 »φέρε πάλιν ἐνδύσωμαί μου τὸ δρᾶμα". Λόγγ. Ποιμ. Δ', 26 »οὔτε τὸ δέρμα πρὶν ἐνδύσασθαι". Α', 30 »ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥᾳδίως ἀπεδύσατο". Ἡλιόδ. Αἰθ. Ε', 2 »καὶ τὴν ὑπόνοιαν ἀποδύσασθαι σπεύδων". Χαρίτων Β', 2 »καὶ μᾶλλον ἀποδυσαμένης κατεπλάγησαν". Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Ε', 6 »ἐνεδυσάμην τὸν κήρυκα". Γ', 15 »ἀπεδύσατο τὸν χιτῶνα" (Πρβ. καὶ ΙΑ', 2). Αἰσώπ. Μῦθ. 82 Ἀλμ. »ἀποδυσάμενος ποταμοῦ βέοντος ἐπὶ λουτρὸν ἐτήει" (Πρβ. καὶ 7). Ζηνόβ. Παροιμ.

Α', 33 »ἐνδυσάμενος οὖν Ἡρακλῆς ἔδυεν". Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. Β', 12 »ἐνδυσώμεθα δὲ τὰ ὅπλα τοῦ φωτός" (Πρβ. καὶ 14. πρὸς Ἐφεσ. Δ', 24. πρὸς Κολασσ. Γ', 10. 12, κτλ.), κτλ. Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 337 »ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη". Η', 29 »τρίσμακαρ ἐν νηῷ σῶμ' ἀποδυσαμένη", κτλ. Οὕτω καὶ ἐκδύσασθαι, καταδύσασθαι, ὑποδύσασθαι, μετενδύσασθαι, κτλ. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', κς', 22 »ἵν' ἐν τῷ βαλανείῳ ἐκδυσάμενος καὶ ἐκτείνας σεαυτὸν κτέ.". Μάρκ. Ἀντων. Ι', 11 »ἐξεδύσατο τὸ σῶμα" (Πρβ. καὶ Ψευδολουκιαν. Λουκ. ἢ Ὄν. § 9, Τόμ. Β', σελ. 416 Ἰακβ.). Δί. Χρυσόσ. Λόγ. Δ', Τόμ. Α', σελ. 186 Ῥεισκ. »οὐκ ἔχων οὖν ὃ ποιήσῃ καὶ ὅποι τράπηται καὶ καταδύσηται". Ψευδιππόκρ. Τόμ. Γ', σελ. 243 Ἐρμ. »ἐντεῦθεν δὲ κατεδύσατο ἐς τὸ ἐντὸς τοῦ σπληνός". Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. Μ', 5 »κἂν οἴχηται ἡ ναῦς ὀρθὰ ἢ καταδύσηται". ΛΔ', 2 »εἰ μὲν ἐξ ἴσου τὸ σῶμα ὑποδύσαιτ' ἄν" (Πρβ. καὶ Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 588). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Κ', ς', 1 »μετενδυσάμενοι σάκκους". ς', ιβ', 7 »πάντ' ἐκεῖνα μετεκδυσάμενοι". Πλούτ. Ἄγ. ς', 1 »καὶ συναπεδύσαντο πρὸς τὴν ἀρετὴν ὥσπερ ἐσθῆτα τὴν δίκαιαν ἐπ' ἐλευθερίᾳ συμμεταβάλλοντες". Ἰμέρ. Λόγ. ΙΖ', 2 »πρὶν ταῖς παλαίστραις ἐναποδύσασθαι". Εὐστάθ. Τσμίν. καὶ Τσμιν. Β', 14 »ὁ δέ σοι προαπεδύσατο". Αἰσώπ. Μῦθ. 82, β' Ἀλμ. »καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο". Παῦλ. πρὸς Κολασσ. Γ', 9 »ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ", κτλ.

Μοῖρις σελ. 26 »Ἀπόδυθι ἀττικῶς, ἀπόδυσαι ἑλληνικῶς". Πρβ. καὶ Bekk. Ἀνέκδ. σελ. 41, 8 »Ἔκδυθι: Ἀττικὴ κλίσις ἀπὸ τῶν εἰς μι". Ἐν σελ. 427, 26 ἀναγινώσκεται »Ἀποδῦσαι:

μᾶλλον δ' ἀπόδυθι ταχέως . . . Παμφίλη·
ἡμέτερος ὁ πλοῦς",

ὅπερ ὁ Meinekius Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Γ', σελ. 491 ἐκδ. μεγ. μετέβαλεν εἰς »Ἀπόδυσαι: μᾶλλον δ' ἀπόδυθι·

ἀπόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς".

Ἴδε καὶ Κόβητον Nov. Lect. σελ. 50 καὶ Μνημοσ. Τόμ. Ι', σελ. 76. Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Α', σελ. 246 Σμιδ. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ »Ἀπόδυθι: ἀπόδυσαι" ἀντὶ τοῦ »Ἀποδύοι: ἀποδύσοι" (ΑΠΟΔΥΘΙ-ΑΠΟΔΥΟΙ). Ἐν σελ. 245 φέρει ὁ κῶδιξ »Ἀποδῦ: ἀποδύσαι, ἀποδυθεῖ". Μὴ γραπτέον »Ἀποδύῃ: ἀποδύσηται, ἀποδυθῇ"; Σημειωτέον δ' ὅτι συνήθης τῷ Ἡσυχίῳ εἶνε ἡ διὰ

τοῦ δύσασθαι ἑρμηνεία τοῦ δῦναι. Τόμ. Α', σελ. 160 »Ἀμφιδύς: ἐνδυσάμενος". σελ. 540 »Δῦθι: ἔνδυσαι". Τόμ. Β', σελ. 42 »Ἐκδύς: ἐξελθών, ἐκδυσάμενος" (Πρβ. καὶ σελ. 92 »Ἔνδυνεν: ἐνεδύσατο". Τόμ. Α', σελ. 541 »Δῦνε: ἐνεδύσατο". Ἴδε καὶ Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 599 Βερν. »Ἀποδύντες: ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι", κτλ.).

Παρ' Ἀριστοφάνει Σφηξ. 1157 ἔχουσι τἀντίγραφα:

Βδελ. Ἄγε νυν ὑποδύου (ἢ ἀποδύου) τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς λακωνικάς.

Φιλοκλ. Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

Ἀλλ' ὁ Ἰρσχίγιος Ἀριστοφ. Σφηξ. σελ. 138 κέξ. ἔγραψεν ὑπολύου ἀντὶ τοῦ ὑποδύου καὶ ὑποδοῦ λαβὼν ἀντὶ τοῦ ὑποδοῦ τὰς (Ὁ Μεινέκιος: ὑποδοῦ τι τὰς) καὶ ὑποδήσασθαι ἀντὶ τοῦ ὑποδύσασθαι, καθάπερ καὶ ἐν σίχ. 1168 »ἀνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος" ἀντὶ τοῦ ὑποδυσάμενος. Ὑποδήσασθαι καὶ ὑποδησάμενος ἀνεγίνωσκε καὶ ὁ Σκαλιγῆρος (Πρβ. καὶ Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 788 κέξ. Ὁ Ἰούλ. Ῥιχτῆρος προκρίνει τὴν κοινὴν γραφήν!). Τὸ -δήσασθαι καὶ -δύσασθαι εὐκόλως συγχέονται ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων, καθάπερ καὶ τὸ -δῆσαι καὶ -δῦσαι (Παρὰ Γρηγορίῳ τῷ Ναζιανζηνῷ Τόμ. Α', σελ. 157, γ' ἐκδ. Βενετ. ἀναγινώσκεται »καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπεδύσατο δὲ Ἀρισταγόρας" ἀντὶ τοῦ ὑπεδήσατο. Πρβ. καὶ Παροιμιογρ. Ἑλλ. Λευσχ. Τόμ. Α', σελ. 315 καὶ Τόμ. Β', σελ. 682. Περιβόητον εἶνε τὸ χωρίον τοῦ Ἡροδότου ς', 1. Ἐν τῷ Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρυόνι τοῦ Λουκιανοῦ § 19, Τόμ. Γ', σελ. 22 Ἰακβ. πλὴν τοῦ »ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν" φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἀποδησάμενος. Πρβ. καὶ Φιλοψευδ. § 8, σελ. 197. Ἀντιφ. Τετραλ. Α', β', § 5, κτλ. Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Γ', σελ. 511 Σμιδ. ὑπάρχει »Περιδῆσαι: περιδύνασθαι" ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ »Περιδῦσαι: περιδύνασαι", ὅπερ κεῖται ἐν σελ. 512. Περὶ τῆς παραφθορᾶς τοῦ περιδύνασαι, μετοχῆς τοῦ περιέδυνα, εἰς περιδύνασθαι πρβ. Τόμ. Β', σελ. 585 »Καδδῦσαι: καταδύνασθαι", ἐν ᾧ Τόμ. Γ', σελ. 125 »Μυΐαι καδδῦσαι: μυῖαι καταδύνασαι"). Παρ' Ἡροδότῳ Ε', 106 ἡ γραφὴ τῶν ἀντιγράφων εἶνε »θεοὺς ἐπόμνυμι τοὺς βασιληΐους μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι τὸν ἔχων κιθῶνα καταβή-

σομαι ἐς Ἰωνίην κτἑ.''. Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς ἀναντιρρήτως ἔγραψεν ἐκδύσεσθαι (Ἴδε Ἰρσχίγιον Ἀριστοφ. Σφηξ. σελ. 139. Ναβῆρον Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 487 καὶ Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 50 καὶ σελ. 788. Πρβ. καὶ Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 393). Ὁ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ Ι', σ. 612, α' δὲν ἔγραψε »τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν'', ἀλλ' ἀπελυσάμεθα, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται (Πρβ. Ἰρσχίγιον ἔνθ. ἀνωτ. Καὶ ἐν τῷ Θεαιτήτῳ σ. 169, β' »πρὶν (ἂν) ἀναγκάσῃς ἀποδύσας ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαῖσαι'' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀποδύσασθαι. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ Ε, 349 ὁ Βενετικὸς κῶδιξ ἔχει »ἂψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον'' ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενος. Τὸ παρ' Ἀλκίφρονι Ἐπιστ. Γ', 69, 1 »καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν'' διώρθωσεν ὁ Οὔττεμβάχιος Ἐπιστ. Κριτ. σελ. 59, *Opusc.* Τόμ. Α', σελ. 65, μεταβαλὼν εἰς ἀπελύσατο. Καὶ παρ' Ἰωσήπῳ Ἰουδ. Πολ. Λ', κγ', 3 »τὰς δὲ αὐτοῦ διαβολὰς ἰσχυρῶς ἀπεδύσατο'' γραπτέον ἴσως ἀπελύσατο. Ὀρθῶς παρὰ Πολυβίῳ Ε', ρς', 6 ἀναγινώσκεται νῦν ἀπελέλυντο ἀντὶ τοῦ ἀπεδέδυντο. Πρβ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1597, ἔνθα πλὴν τοῦ ἔλυσε φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἔδυσε, Ἡρόδ. ς', 17, ἔνθα τἀντίγραφα ἔχουσιν οὐ μόνον καταδύσας ἀλλὰ καὶ καταλύσας, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ς', α', 37 »καταδύουσι τῷ ἄχει'', ἀνθ' οὗ ὑπάρχει καὶ γραφὴ καταλύουσι, κτλ. Ἄλλοτε περὶ τῶν τοιούτων πλατύτερον). Καὶ τὸ ἐπηνέγκαμεν δὲ μεταβλητέον κατὰ Κόβητον εἰς ἐπηνέσαμεν (*Var. Lect.* σελ. 259) ἢ ἐπηνέκαμεν (Λογ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σελ. 239. Καὶ παρ' Ἀριστείδῃ Τόμ. Β', σελ. 362 Δινδ. »τὸν δὲ Ἀριστείδην ἐπήνεκεν ὡς καλὸν κἀγαθὸν καὶ δίκαιον'' καὶ σελ. 366 »κοινῇ μὲν δὴ τοὺς ἄνδρας οὕτως ἐπήνεκεν κτἑ.'' ἡ κοινὴ γραφὴ εἶνε ἐπήνεγκεν. Ὁ Σταλβαῦμος Πλάτ. Τόμ. Γ', Μέρ. β', σελ. 423 ἐκδ. β' γράφει »Pro ἐπηνέγκαμεν *Cobetus* Varr. Lectt. p. 259. ἐπηνέσαμεν legi iubet. Sed praestat vulgatum''!). Καὶ τὸ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Λυσίου ἐκ τοῦ κατὰ Τίσιδος λόγου (παρὰ Διον. Ἁλικαρν. περὶ τῆς Δημοσθ. Δεινότ. ΙΑ') »Ἀρχίππος γὰρ οὑτοσί, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν, οὗπερ καὶ Τῖσις ὁ φεύγων τὴν δίκην'' διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Κοβήτου μετατραπὲν εἰς ἀπεδύετο *Var. Lect.* σελ. 378. Λογ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σελ. 239. Πρβ. καὶ Σχείβιον *Lect. Lys.* σελ. 75). Παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Δεισιδαιμ. σελ. 90

ἐκδ. Κορ. ἀναγινώσκεται »ἀλλ' ἀποτραπεὶς ἐκδύσασθαι". Ἐν τῷ Παλατίνῳ ὅμως κώδικι φέρεται ἐκλύσασθαι (Ὁ Βερνάρδος ἔγραψεν ἐκθύσασθαι, ὅπερ καὶ ἄλλοι ἀπεδέξαντο). Ἐν ἐπιγράμματι εἰς τὸν Πλάτωνα κοινῶς ἀναφερομένῳ παρὰ Βερκίῳ Ποιητ. Λυρ. σελ. 492 ἐκδ. β' λέγεται:

κεῖνο μὲν (ἢ κεν) ἐνδύσαιτο) (?ἐνδὺς αὐτὸ) καὶ εἰν Ἄϊδαο
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος. (Φέροιτο,

Ὁ Κόβητος *Nov. Lect.* σελ. 789 ἀποφαίνεται ὅτι δὲν εἶνε τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἀλλά τινος νεωτέρου μετὰ πολλοὺς αἰῶνας ἐκείνου ἀκμάσαντος, γράφει δέ:

τοῦτο καὶ ἐνδύσαιτο καὶ εἰν Ἄϊδαο Φοροίη.

Πρβ. καὶ Δυβνῆρον Ἀνθολ. Παλατ. Τόμ. Α', σελ. 449.

Ὁ ἀόριστος ἐσχέθην κατὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀναφανεὶς εἶνε συνήθης τοῖς μεταγενεστέροις ἐν συνθέσει μάλιστα ἁπάντων, οἷον ἐνεσχέθην, ἐπεσχέθην, κατεσχέθην, κτλ. Πλούταρχ. Ἀλεξ. ΚΕ', 3 »ἔλαθεν ἐνσχεθεὶς τοῖς νευρίνοις κεκρυφάλοις" (Πρβ. καὶ Φιλοποίμ. ς', 6. Κράσσ. ιϛ', 7. Βρούτ. Α', 3). ΛΕ', 3 »καὶ πυρὶ κατεσχέθη τὸ πᾶν" (Πρβ. καὶ Σόλ. ΚΑ', 4. Καίσ. Ξ', 3. Κάτ. Νεωτ. ΛΖ', 4). ΝΑ', 4 »παῖσαι δ' αὐτὸν ὁρμήσας παρὰ τὸν τράχηλον ἐπεσχέθη". Ἠθικ. σελ. 151, 21 Διδ. »ἀλλ' ὥσπερ ὁ Λυσίμαχος ἐν Γέταις συσχεθεὶς δίψῃ κτἑ.". σελ. 192, 42 »ἐπεσχέθη περικλύστῳ χοιράδι" (Πρβ. καὶ σελ. 381, 21. σελ. 393, 31). σελ. 369, 51 »ὕδατι καὶ βρονταῖς καὶ διοσημίαις ἄλλαις κατασχεθῆναι". σελ. 421, 20 »ὥσπερ θηρίον ἄρκυσιν ἐνσχεθείς" (Πρβ. καὶ σελ. 1183, 26. σελ. 1196, 28. σελ. 1205, 23). σελ. 459, 53 »εἶτ' αὖθις ἀνασχεθεῖσα εἰς ἑαυτὴν ἀνέστρεψε" (Πρβ. καὶ σελ. 1200, 22: ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν). Ψευδοπλούτ. Τόμ. Ε', σελ. 82, 24 Διδ. »τῇ θυγατρὶ κατ' ἄγνοιαν συγγενόμενος καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθείς" (Πρβ. καὶ σελ. 89, 1. σελ. 95, 12. σελ. 97, 31. σελ. 98, 24). σελ. 92, 47 »καὶ λύπῃ συσχεθεὶς ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν Ἴμερον" (Πρβ. καὶ σελ. 93, 11. Ἴδε καὶ Βάστιον Ἐπις. Κριτ. σελ. 228). σελ. 95, 42 »καὶ φόβῳ συσχεθείς". σελ. 101, 19 »καὶ συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὠδῖνος". Παυσαν. Α', κα', 5 »τοὺς ἵππους ἀποστρέψαντες ἀνατρέπουσι τοὺς ἐνσχεθέντας ταῖς σειραῖς". Β', λβ', 10 »ὅτι ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ τῶν ἡνιῶν ἀνετράπη τοῦ Ἱππολύτου τὸ

ἅρμα". Δ', κέ, 6 »ταύτῃ μὲν δὴ μὴ περισχεθῆναι σφᾶς ἐκώλυε". Λουκιαν. Ἑναλ. Διαλ. Θ', 2 (Τόμ. Α', σελ. 173 Ἰακβ.) »ἐκπλαγεῖσα καὶ τῷ θάλπει (Κοινῶς θάμβει) ἅμα συσχεθεῖσα" (Ἀλλ' ὁ Λεννέπιος Φαλάρ. Ἐπις. σελ. 38 εἴκασε »καὶ τῷ θάμβει ἅμα συγχυθεῖσα". Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 228). περὶ τῆς Περεγρίν. Τελευτ. § 36 (Τόμ. Γ', σελ. 434) »ἀλλὰ περιεσχέθη ὑπὸ τῆς φλογὸς πολλῆς ἠρμένης" (Πρβ. καὶ Ἑρμοτ. § 47, Τόμ. Α', σελ. 491 »πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ἐδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φής, κατασχεθησομένῳ;". Ἐν Λεξιφάνει § 11, Τόμ. Β', σελ. 249 ἀναγινώσκεται »μᾶλλον δὲ θειοισεχθρίᾳ σχεθεὶς ἀπῆγξεν ἑαυτόν"). Στράβων Α', σ. 60 »ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥυῆναι". Β', σ. 389 »τοῦ ῥεύματος ἐπισχεθέντος ποτὲ διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πηγῶν". ΙΕ', σ. 703 »καταισχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνὸς καὶ ταῦρον". Δί. Χρυσός. Λόγ. ΜΕ', Τόμ. Β', σελ. 202 Ῥεισκ. »ὑπὸ δὲ νόσου χαλεπῆς κατασχεθεὶς ὅλον ἐκεῖνον ἐξημιώθην τὸν καιρόν". Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 451 Δινδ. »ὡς δ' ἅπαξ περιεσχέθην". σελ. 631 »μετὰ μικρὸν ἀπώλετο συσχεθείς". σελ. 806 »οἱ δ' ὑπὸ τῶν ἑκατέρωθεν ἐμπεσόντων συσχεθέντες ἠνείχοντο". Λίλιαν. περὶ Ζῴ. Λ', 19 »οὐκοῦν ἐπισχεθέντος οἱ τοῦ πνεύματος κτέ." (Πρβ. καὶ ΙΑ', 11. 18) Β', 13 »ἵνα μή ποτε ἄρδην εἰς ἕρμα περισχεθὲν ἀπόληται" (Πρβ. καὶ Ε', 3. ΙΒ', 18). Δ', 16 »καὶ ἐάλωκεν ἐνσχεθεὶς τῇ πάγῃ" καὶ »παίουσι τὸν ἐνσχεθέντα ἄλλος ἀλλαχόθεν" (Πρβ. καὶ Ἀποσπ. 424, σελ. 479 Διδ.). Ποικ. Ἱστορ. ΙΒ', 64 »ἔκ τινος ἄλλης συντυχίας κατασχεθείς". Φιλόστρ. Ἐπις. ΙΗ', 2, σελ. 324 Διδ. »λέγεται γὰρ τὸν Ἀναυρον αὐτοῦ διαβαίνοντος ποταμὸν ἐνσχεθῆναι τὴν κρηπῖδα τῷ ποταμῷ". Ν', σελ. 332 »οἷς τις ἅπαξ ἐνσχεθεὶς καταδύεται". Ψευδιππόκρ. Τόμ. Β', σελ. 578 Ἑρμερ. »πολλοὶ δὲ ἤδη καὶ πρὸς τὸν ἥλιον εἰληθέντες ξυνεσχέθησαν τὴν κεφαλὴν ἀλγήσαντες" (Φέρεται καὶ γραφὴ »τὸ τοιοῦτον νόσημα ἔλαβον". Ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Ἑρμερινσίου. Πρβ. καὶ Ἀρεταῖ. σελ. 59 καὶ σελ. 50 διῖς. Ἑρμ.). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Γ', ζ', 5 »ὁ δὲ πρὸς τοῦ αὐχένος ὑπὸ τοῦ πηλοῦ περισχεθεὶς ἐν τούτοις ἦν" (Πρβ. καὶ ΙΘ', α', 15). ΙΑ', β', 2 »καὶ ταῦτα μὲν ἐπεσχέθη τὰ ἔργα". Γ', ιε', 5 »τεταρταίῳ πυρετῷ συσχεθεὶς οὐκ ἀπέστη τῶν στρατειῶν". Κ', δ', 1 »ὡς πανικῷ δείματι καταισχεθέντες". Ἰουδ. Πολ. Λ', λβ', 7 »ὡρμημένος δ' ἐπὶ τὸν Ἀντίπατρον ἐπεσχέθη νόσῳ

χαλεπῇ" (Πρβ. καὶ ϛ', β', 2). Β', α', 3 »δεδοικὼς μήποτε τὸ πλῆθος ἐκπολεμώσας καταςχεθείη τῷ κινήματι". Β', γ', 3 »ὑπὸ τῆς φλογὸς ἐξαλφνης περισχεθέντες" (Πρβ. καὶ Γ', ζ', 35. Δ', α', 3. 5. Ε', θ', 4. ϛ', γ', 1 δίϛ. 2. θ', 3). 'Αρριαν. 'Αναβ. Ε', β', 7 »καταςχεθῆναί τε πρὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἀνευάσαι τὸν θεὸν καὶ βακχεῦσαι". Ε', ζ', 4 »ὅτε δὲ δὴ μία τις τῶν νεῶν ἅμα δὴ ἐςχέθη". ϛ', ια', 2 »καὶ οὕτω ςχεθῆναι αὐτῷ τὸ αἷμα ὑπὸ τῇ λιποψυχίᾳ" (Πρβ. καὶ Ζ', κβ', 2. 'Ινδικ. ΛΖ', 5). Διόδ. Σικελ. ΙΖ', κθ', 4 »καὶ πάθει παραβόλῳ συςχεθεὶς μετήλλαξε" (Πρβ. καὶ ΙΖ', ριζ', 3. ΚΓ', ε', 1). Λϛ', ιγ', 3 »ὁ δὲ Πομπήϊος παραχρῆμα μὲν λάβρῳ πυρετῷ συνεςχέθη". Δί. Κάςς. ΛΗ', μθ', 5 »καὶ αὐτοὶ τῷ αὐτῷ πόνῳ ἐπὶ πλεῖον συςχεθέντες μᾶλλον τῶν βαρβάρων ἀντήρκεσαν" (Πρβ. καὶ ΜΗ', μϛ', 4. Οϛ', η', 4. ΟΘ', ις', 6). ΜΒ', με', 3 »αὖθις δὲ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ καταςχεθέντων" (Πρβ. καὶ Λϛ', δ', 14. ΞΗ', κβ', 2). ΜΗ', ι0', 4 »ὥστε καὶ τὰς ἀειπαρθένους καθ' ἱερῶν εὔξασθαι ἐπισχεθῆναί σφων τὰς αὐτομολίας" (Πρβ. καὶ Ξϛ', γ', 3. ΞΗ', λγ', 2). ΞΒ', ιβ', 2 »περισχεθέντες δὲ τῷ πλήθει παντα χόθεν ἅμα ἐμάχοντο". 'Απολλόδ. Βιβλ. Α', δ', 1 »πόθῳ καταςχεθεὶς ἐπισπᾶται". Β', ϛ', 2 »καταςχεθεὶς δὲ δεινῇ νόσῳ διὰ τὸν Ἰφίτου φόνον κτέ." (Πρβ. καὶ Β', ζ', 7. 'Εν Α', θ', 24 ἀναγινώσκεται »οἱ δὲ διαςχεθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ ζήτησιν ἐποιοῦντο", ἀνθ' οὗ ταὐτίγραφα φέρουσι καὶ ςχεθέντες. 'Ο Φαβῆρος καὶ ὁ Γάλης εἴκαςαν διαςκεδαςθέντες ἢ διαςχισθέντες ἢ διαχυθέντες. Τὸ ὀρθὸν εἶνε [δια]ςχισθέντες. 'Ο Εὔνιος 'Απολλοδ. Τόμ. Α', σελ. 98 γράφει »Manco in vulgato, a διαςχέθω pro διέχω ducto (!). Hesych. διαςχεθῇ, διαςχισθῇ. ubi etiam διαχεθῇ aberratur". 'Ο τοῦ 'Ησυχίου κῶδιξ φέρει »Διαχεθῇ: διαχεσθῇ", ὅπερ ὁ Κουστῆρος μετέβαλεν εἰς »Διαςχεθῇ: διαςχισθῇ" Τόμ. Α', σελ. 976 'Αλλβ. 'Αλλ' ὀρθότερον ὁ Σμιδίτιος Τόμ. Α', σελ. 502 ἐξέδωκε »Διαχεθῇ: διαχυθῇ". Πρβ. καὶ Τόμ. Δ', σελ. CLXXXIX καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 731 κέξ.). 'Αλκίφρ. 'Επις. Γ', 72, 4 »καὶ ἠπιάλῳ συςχεθεὶς εἰς τὴν τρίτην ἀπέψυξε". 'Αππιαν. 'Αννιβ. 56 »ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τιβέριος ἐνσχεθεῖσαν" Κλήμ. 'Αλεξ. Παιδαγ. Β', 10 »ὡς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐνσχεθῆναι". 'Αθήν. Β', σ. 52, α' »ὥστε μὴ μόνον ἄνδρας τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους.... ὡς τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ

αὐτῷ πάθει". Π', σ. 354, ε' »ἐκτείναντα τὰς χεῖρας ἐπισχεθῆναι ὑπὸ τοῦ βασιλέως" (Ἐν Ε', σ. 213, δ' ἱστορεῖται ὅτι ὁ παρέγγραπτος καὶ παμμίαρος Ἀθηνίων πολλὰ καὶ ἀνέλπιστα τοῦ Μιθριδάτου κατορθώματα πρὸς τοὺς τότε οὐτιδανοὺς καὶ ἀνδραποδώδεις Κεκροπίδας διηγησάμενος ἢ μᾶλλον εὐαγγελισάμενος, »Μικρὸν ἐπισχὼν ἐπὶ τούτοις καὶ ἐάσας τοὺς πολλοὺς συλλαλῆσαι περὶ τῶν παραδόξως προηγγελμένων, τρίψας τὸ μέτωπον Τί οὖν, εἶπε, συμβουλεύω; Μὴ ἀνέχεσθαι τῆς ἀναρχίας, ἣν ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν, ἕως ἂν αὐτὴ δοκιμάσῃ περὶ τοῦ πῶς ἡμᾶς πολιτεύεσθαι δεῖ". Ὁ Οὐϋττεμβάχιος *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 266 ἐτόπασεν: ἐπιχυθῆναι, *effundi in nos, invalescere*). Διογέν. Λαέρτ. ς', 75 »ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Φιλίσκον καταισχεθῆναι" (Πρβ. καὶ Γ', 83). Ζ', 185 »ἔνιοι δέ φασι γέλωτι συσχεθέντα αὐτὸν τελευτῆσαι" (Πρβ. καὶ Γ', 8 »οἵ τε γνώριμοι πάντες ταῖς δογματικαῖς αὐτοῦ σειρῆσι προσκαταισχεθέντες"). Γ', 15 »τελευτῆσαι δ' αὐτὸν λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων" (Πρβ. καὶ Γ', 117 »πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι"). Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Α', 1 (σελ. 1, 2 Ἐρχ.) »Πολλάκις προετράπην ἐπὶ τὴν πραγματείαν τὴν προκειμένην ὁρμῆσαι καὶ ἐπεσχέθην". Α', 21 (σελ. 23, 20) »καὶ τῷ φοβουμένῳ μὴ πρός τινων βίᾳ καταισχεθῇ" (Πρβ. καὶ Β', 55, σελ. 153, 13. Ε', 16, σελ. 257, 9. Ε', 70, σελ. 268, 2). Β', 25 (σελ. 117, 4) »χειμῶνι βιαίῳ συσχεθείσης" (Πρβ. καὶ Γ', 49, σελ. 187, 18). Παρθέν. Ἐρωτ. Παθ. ΙΖ' »καταισχεθεὶς δ' ὑπό τινος δαιμονίου φαντάσματος ἀπετράπετο". Ἀχιλλ. Τάτ. Γ', 4 »ὁπόσοι μὲν οὖν παραχρῆμα τῆς ἅλμης πιόντες κατεσχέθησαν, κτέ.". Η', 19 »βουλόμενον δὲ μετὰ προφάσεως ἐπισχεθῆναι τὸν ἔλεγχον ὧν ἐτόλμησε". Ἡλιόδ. Αἰθ. Β', 5 »καὶ τρόμῳ συσχεθεὶς ἀχανὴς εἱστήκει" (Πρβ. καὶ Ε', 8). Ε', 18 »χοιράδι πέτρᾳ τῆς προτεραίας ἐνσχεθὲν διεσπάρακται". Θ', 18 »εἰ δέ τινας ὑπὸ ῥύμης τοῦ δρόμου μὴ καταισχεθέντες οἱ ἵπποι καὶ ἄκοντας ὑπεξήγαγον". Χαρίτων Γ', 2 »ἰδόντες οἱ ναῦται δείματι κατεσχέθησαν". Ἰάμβλιχ. Δραμάτ. Ις' »ὅτι παρ' ἄλλοις Ῥοδάνης, ὡς ἐνόμιζε, καὶ Σινωνὶς συνεσχέθησαν". Κ' »καὶ τῷ Μεσοποταμίας ἔρωτι σχεθείς". Μάρκ. Ἀντων. Α', 17 »ἐν οἷς ἴσως ἂν κατεσχέθην". Εὐνάπ. Βί. Σοφιστ. σελ. 488, 44 Διδ. »ἅπαντας καταισχεθῆναι κελεύει" Ἰμέρ. Λόγ. ΙΔ', 21 »ἅτε δὴ οὖν ἐκ θεοῦ τινος καταισχεθείς" (Πρβ. καὶ Ἀθηναγόραν Ἀπολ. Β', 2. Λιβάνιον Τόμ. Δ', σελ. 778,

14. Συνέσ. Ἐπιστ. Δ'. Τιμαρ. 25. 37, Ἑλλισσ. Ἀναλ. Τόμ. Δ', σελ. 69 καὶ 81. Ψευδοκαλλισθ. Γ', η', 16. 26, κτλ.). Ζηνόβ. Παροιμ. Ε', 45 »ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει". Στέφαν. Βυζ. σελ. 495, 21 Μειν. »ἀπὸ ὄνυχος ἀγκύρας ἐνσχεθείσης ἐν αὐτῷ". σελ. 595, 16 ἐπισχεθέντων οὖν τούτων κτέ." (Ἐν σελ. 59 ὑπάρχει ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Κλαυδίου Ἰουλίου Φοινικικῶν, ἐν ᾧ λέγεται »περισχεθεὶς τῷ τῆς Λερναίας ὕδρας ἰῷ". Περὶ τῶν διαφόρων γραφῶν τοῦ ὀνόματος Ἰούλιος, Ἴουλος, κτλ. Ἴδε Κ. Μυλλῆρον Ἀποσπ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 362 κέξ.). Σιμπλίκ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΚΒ', σελ. 59, 11 Διδ. »μήπω δὲ κατασχεθέντας ὑπ' αὐτῆς" (Πρβ. καὶ Λ', σελ. 83, 37. Ἴδε καὶ Κορανῆν Ἐπικτ. Ἐγχειρ. σελ. 135). Σουΐδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 5 Βερν. (Σχολ. Αἰσχύλ. σελ. 509, 2 Δινδ.) »καὶ τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου τοῖς ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσὼν καὶ ἐνσχεθεὶς ταῖς πάγαις, ὡς ἄλλοις ὑφῆκε". Σχολ. Ἰλιάδ. 1, 168 (σελ. 248 Βεκκ.) »κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀριστέων εἰς τὴν εὐωχίαν". Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α', 636 (σελ. 338 Κειλ.) »ὅτι πολλάκις τῇ μανίᾳ κατασχεθεῖσαι καὶ ὠμοσπάρακτα ἐσθίουσιν". Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 456, 1 »Ἄστεκτα: ἀβάστακτα, ἀνυπομόνητα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι" (Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Α', σελ. 304 Σμιδ. Φέρεται ἐν τῷ κώδικι »Ἄστερκτα: τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ", ὅπερ πρὸ πολλοῦ διωρθώθη). Ἰω. Μαλαλ. σελ. 248 Βόνν. »δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς" (Τὸν μοχθηρότατον τοῦτον ἀόριστον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Καισαρείας Βασίλειος Τόμ. Α', σελ. 125 Παρισ. Παρὰ Μενάνδρῳ τῷ Προτίκτορι Τόμ. Δ', σελ. 237 Ἀποσπ. Ἱστορ. Ἑλλ. ὑπὸ Κ. Μυλλ. ἀναγινώσκεται »ξυνήρεσε Τιβερίῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψὶχ παρασχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους" ἀντὶ τοῦ παρασχέσθαι ἢ παρασχεῖν! Ἀδόκιμος εἶνε καὶ ἡ τοῦ παρέχεσθαι ἐπὶ πάθους χρῆσις, ἧς παραδείγματα θὰ προενεχθῶσιν ἀλλαχοῦ), κτλ. Γέν. Η', 3 »καὶ συνεσχέθη ὁ ὑετὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ". ΜΒ', 19 »ἀδελφὸς ὑμῶν κατασχεθήτω εἷς ἐν τῇ φυλακῇ", κτλ. Χρις. Πάσχ. 202 »εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις Ἀβραὰμ ἐπεσχέθη". Ψευδευριπίδ. παρὰ Ναυκίῳ σελ. 552, 1117, 6 »οὗτος δ' ἔρωτος παιδὸς ἄρσενος σχεθείς" καὶ 27 »φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ" (Πρβ. Ἑλμσλήϊον Εὐριπ. Ἡρακλείδ. στίχ. 634).

Νικήτ. Εὐγεν. Β', 41 »εἰ καὶ πρὸ ταύτης αἰχμάλωτος ἐσχέθης" (Πρβ. καὶ Β', 43. Ε', 433). Γ', 398 »ὅρκοις συνεσχέθημεν ἀλληλεγγύοις" (Πρβ. καὶ Ε', 451. Θ', 19). ς', 141 »ἐπεὶ προεσχέθητε χειρὶ Κρατύλου". ς', 338 »νῦν δ' ἀλλὰ δοῦλος ἄθλιος κατεσχέθην" (Πρβ. ς', 601). Θεόδ. Πρόδρ. Α', 141 »λῃστῶν ἀπηνῶν ἁρπαγῇ κατεσχέθης· πάντες κατεσχέθημεν ὅπλοις βαρβάρων". Δ', 83 »δυοῖν λογισμοῖν ἐνσχεθεὶς ἀντιρρόποιν" (Πρβ. καὶ Δ', 415). Ε', 129 »καὶ τῶν σχεθεισῶν ἐν θαλάττῃ φορτίδων". ς', 418 »εἰ μὴ Κρατάνδρῳ τῆς ῥοπῆς ἐπεσχέθη" (Πρβ. καὶ ς', 310). Τζέτζ. Χιλ. Γ', 357 »Ῥηγούλῳ τῷ Ῥωμαίῳ δὲ Μάρκῳ τῷ στρατηλάτῃ κατασχεθέντι Σικελοῖς μάθε τὸ τέλος οἷον", κτλ. Πρβ. καὶ Πολυδεύκ. Α', 16 »τὰ δὲ ῥήματα τῶν τῷ ἀνδρὶ συμβαινόντων κατασχεθῆναι, καταληφθῆναι, κτέ.". Ἡσύχ. Τόμ. Δ', σελ. 118 Σμιδ. »Σχεθήτω: κατασχεθήτω" (Ἐν σελ. 117 λέγεται »Σχεθέτω: ἐπισχεθήτω, ἐπισχέτω". Συνεχύθησαν τὸ σχεθήτω καὶ τὸ σχεθέτω. Παρὰ Σουΐδᾳ Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 263 Βερν. ἀναφέρεται »Ἐνισχηθέντας: κατασχεθέντας". Τοῦ αὐτοῦ κόμματος εἶνε τὸ »Ἐνισχημένος: κατεχόμενος" σελ. 260. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 101 Σμιδ. »Ἐνισχημένων: κεκρατημένων"). Τὰ παλαιότατα ἴσως τοῦ σχεθῆναι παραδείγματα εἶνε τὸ τοῦ Νύμφιδος τοῦ Ἡρακλεώτου παρ' Ἀθηναίῳ ΙΒ', σ. 549, »ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῷ" (Πρβ. καὶ ΙΕ', σ. 672, ε', ἔνθα ἀναφέρεται ὡς ἐκ τοῦ Μηνοδότου τοῦ Σαμίου »Ἱστορεῖται δ' ὑπ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν χρόνον τῶν Καρῶν δεισιδαιμονίᾳ περισχεθέντων, κτέ.") καὶ τὸ τοῦ Καλλισθένους παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ζ', 65 »καὶ εἰς τὸ πέραν διαβῆναι βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Ὀλυνθίων ἐπεσχέθη" (Πρβ. δὲ καὶ Κ. Μυλλῆρον *Script. Rer. Alex. Magn.* σελ. 30). Τὸ παρ' Ἡσιόδῳ Θεογον. 639:

ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσιν,
πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.

ἐξελάμβανεν ὁ Γοιτλίγγιος ἐν τῇ Α' ἐκδόσει ἀντὶ τοῦ παρεσχέθησαν μετατρέπων ἅμα τὸ ἀμβροσίαν εἰς ἀμβροσία (Πρβ. καὶ Ἑρμαννὸν *Opusc.* Τόμ. ς', Μέρ. α', σελ. 179). Ἀλλ' ἐν τῇ Β' ἐκδόσει (σελ. 71) προβάλλεται μεταβολὴν τοῦ παρέσχεθεν εἰς παρέσχεθον, εἰς τοὺς αὐτοὺς θεοὺς ἀναφερόμενον, οἵτινες ἐν τῷ ἑπο-

μένῳ σίχῳ καὶ ἐν τῷ 626 μνημονεύονται. Τὴν προτέραν γνώμην, καθ' ἣν ὁ Ἡσίοδος οὐχὶ κρεῖττον Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου παρίσταται ἑλληνίζων, ἀσπάζεται μᾶλλον ὁ Δ. Ἰ. Λεννέπιος Θεογον. σελ. 321. Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Ζ', ε', 70 »αὕτη μὲν δὴ ἡ περὶ αὐτόν τε φυλακὴ καὶ ἡ ἐν Βαβυλῶνι τότε καταστα-θεῖσα καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσα διαμένει" φέρεται ἐν τοῖς ἀντι-γράφοις καὶ κατασχεθεῖσα ἀντὶ τοῦ καταστα θεῖσα. Ἐν τῇ τοῦ Σοφοκλέους Ἠλέκτρᾳ 754 »μόλις κατασχεθόντες ἱπ-πικὸν δρόμον" ὑπάρχει καὶ γραφὴ κατασχεθέντες. Καὶ τὸ ὑπεσχέθην ἀντὶ τοῦ ὑπεσχόμην παντελῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἠγνοεῖτο (Πρβ. Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Δ', Μέρ. α', σελ. 42 ἐκδ. β' καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Ι', σελ. 95). Μοχθηρότατον εἶνε τὸ παρὰ Σουΐδᾳ »Ἠνεσχέθην: ὑπέμεινα" (Τόμ. Λ', Μέρ. β', σελ. 860 Βερν.).

Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τοῦ ἐσχέθην, κατεσχέθην, κτλ. ἐλέγετο ἐσχόμην, κατεσχόμην, κτλ. Εὐριπ. Ἱππολ. 27 »ἰδοῦσα Φαίδρα καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ". Ἡρακλ. 634 »Φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ἣ συνεσχόμην". Πλάτ. Θεαιτ. σ. 147, δ' »ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο". σ. 165, β' »ἐν Φρέατι συσχόμενος" (Ἀλλ' ἄλλοι προτιμῶσι τὴν γραφὴν συνεχόμε-νος"). Σοφιστ. σ. 250, δ' »πάσῃ συνεσχόμεθα ἀπορίᾳ" (Κοι-νῶς συνεχόμεθα. Ὁ Εἰνδόρφιος συνειχόμεθα). Λάχ. σ. 185, ε' »ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι". Φαίδρ. σ. 244, ε' »λύσιν τῷ ὀρθῶς μανέντι τε καὶ κατασχομένῳ τῶν παρόντων κακῶν εὑρομένη" (Ἴδε Σταλβαῦμον Πλάτων. Τόμ. Δ', Μέρ. α', σελ. 83 ἐκδ. β' καὶ Τόμ. Η', Μέρ. β', σελ. 176. Ἐν τῷ Λι-γινητικῷ τοῦ Ἰσοκράτους § 11 ἀντὶ τοῦ »τὸ δὲ τελευταῖον φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα κτέ." νομίζει ὁ Βενσελῆρος *de Hiatu* σελ. 50 ὅτι πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ σχόμενον. Παρὰ Δημοσθένει περὶ Παραπρεσβ. § 177, σ. 396 ὅ τε ἄριστος κῶδιξ καὶ ἄλλοι φέρουσιν »οἷοις μὲν τοίνυν κακοῖς καὶ πράγμασι τὴν ἀποδημίαν πᾶσαν συνεσχόμην ἑοράκατε" ἀντὶ τοῦ συνει-χόμην. Ἴδε Βοιμέλιον Δημοσθέν. κατ' Αἰσχίν. σελ. 556. Τὴν γραφὴν συνεσχόμην Φαίνεται ὅτι εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὁ Ἀριστείδης Τόμ. Β', σελ. 258 Δινδ. »καὶ πράγμασιν οἷοις συνε-έσχετο". Πρβ. καὶ Στράβ. Ις', σ. 779 »ἱπποφορβίου τινὸς ὑπὸ λεαίνης οἴστρῳ κατασχομένης ἐξελαθέντος μέχρι θαλάττης". Δί. Κάσσ. Μ', ιη', 2 »ἀλλ ἐν τῇ γῇ ἐνέσχετο ὥσπερ ἐμπεφυ-

κώς". ΜΘ', 0', 3 »ἰσορρόπῳ καὶ αὐτοὶ συστάσει τῆς γνώμης συνέσχοντο". ΜΘ', μ', 4 »κακουχίᾳ δὲ πολλῇ διὰ τοῦτο συνέσχοντο". Ν', λα', 5 »ἐν ἀπόρῳ τε ἔσχετο"). Ἡρόδ. Α', 31 »ἐν τέλεϊ τούτῳ ἔσχοντο". Ζ', 128 »ἐν θωύματι μεγάλῳ ἐνέσχετο" (Ἴδε Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 627 ἐκδ. β'. Πρβ. καὶ Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Α', σελ. 532 Ἑρμ. »ἐπέσχετο οὖρα πρὸ κρίσιος" = ἐσταμάτησαν τὰ κάτουρα. Λουκιαν. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 18, Τόμ. Γ', σελ. 520 Ἰακβ. »οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ (τῇ) συμφορῇ ἔσχετο". § 27, σελ. 526 »ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο"). Ἰλ. Η, 248 »ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο" (Πρβ. Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Δ', σελ. 152 καὶ σελ. 320). Υ, 272 »τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος". Φ, 345 »σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ". Ὀδ. Γ, 284 »ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο". Δ, 705 »θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή" (Σχολ. σελ. 251 Δινδ. »Ἔσχετο: Λί Ἀριστάρχου ἔσκετο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο· γελοῖοι γάρ εἰσιν οἱ γράφοντες ἔσχετο". Ἀλλὰ τί εἶνε τὸ ἔσκετο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο; Ῥῆμα ἢ θαῦμα; Ἡμεῖς τοὐλάχιστον μόνον τὸν ἐπικὸν τύπον ἔσκεν ἀντὶ τοῦ ἦν γινώσκομεν· ἂν δ' ἦτο δυνατὸν καὶ ἔσκετο ἐπικῶς νὰ λεχθῇ, σφόδρα περὶ τούτου ἀμφιβάλλομεν. Τὴν ῥῆσιν »θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή" εὑρίσκει τις καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον Ὀδ. Τ, 472. Ἰλ. Ρ, 696. Ψ, 397), Λ, 279 »ᾧ ἄχεϊ σχομένη". Λ, 334 καὶ Ν, 2 »κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα" (Εὐστάθ. σελ. 1689, 55 »Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο, τουτέστι κάτοχοι ἐγένοντο εὐφροσύνῃ πολλῇ"). Μ, 204 »ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς" (= ἐσταμάτησεν. Ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ ΚΗ', 12 »ἔσχετο δ' ἅλμη ἐξαπίνης" ἔγραψεν ὁ Βαουμειστῆρος Ὁμηρ. Ὕμν. σελ. 563 »ἔκχυτο δ' ἅλμη"). Πίνδαρ. Πυθ. Α', 10 »τεαῖς ῥιπαῖσι καταισχόμενος". Πρβ. καὶ Καλλίμαχ. Ὕμν. εἰς Δία 28 »ὑπ' ἀμηχανίῃ σχομένη". εἰς Ἄρτεμ. 202 »δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος". Ἀπολλών. Ἀργον. Γ', 811 »ἔσχετο δ' ἀμφασίη δηρὸν χρόνον". Δ', 776 »ἔσχοντο δ' ἀϋτμῆς αἰθαλέοι πρηστῆρες". Δ', 920 »οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι κτέ.". Δ', 993 »τοὺς Ἀργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη (= ἐνσχομένη) καμάτοισιν Θρινακίης αὔρης ἵκετ' ἐξ ἁλός". Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε', 362 »αἶψα δὲ σειρῇ ἐνσχόμενοι μίμνουσιν ἄτ' ἐν δεσμοῖσιν ὀδόντες ἀγκύλοι" (Ἴδε καὶ Δ', 479). Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 210 Σμιδ. »Ἔσχετο: κατεσχέθη" (Φώτ. Λεξ. σελ. 24, 12 »Ἔσχετο: ἐπεσχέθη") καὶ »Ἔσχοντο:

κατεσχέθησαν". Τόμ. Δ', σελ. 120 »Σχομένη: κατασχεθεῖσα" καὶ »Σχόμενος περὶ δουρί: κατασχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος" (Φώτ. Λεξ σελ. 563, 14 »Σχόμενος: κατασχὼν ἢ κατασχεθείς") καὶ »Σχώμεθα: κατασχεθῶμεν".

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐσχέθην λέγει ὁ Εὐστάθιος σελ. 1540, 13 »Μυριαχοῦ δὲ τὸ ἤτα εἰς ε μεταπίπτει σὺν λόγῳ, καθὰ καὶ ἐν τῷ ῥῶ ῥήσω ἔρρημαι ἐρρέθην· διὰ μὲν γὰρ τὸ ῥῶ ῥήσω (!) καλῶς ἔχει τὸ ἔρρημαι (!) καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εἴρημαι, διὰ δὲ τὸ ῥέω θέμα εὖ ἔχει καὶ τὸ ἐρρέθην [Λῆροι καὶ φλήναφοι! Ἐρρήθην, ῥηθῶ, κτλ. ἐλέγετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Ἂν ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς ἐρρέθην, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ ῥέσις ἀντὶ τοῦ ῥῆσις καὶ ῥετὸς ἀντὶ τοῦ ῥητὸς καὶ διαρρέδην ἀντὶ τοῦ διαρρήδην]. Τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ σχῶ σχήσω ἔσχηκα ἔσχημαι ἐσχέθην". Τὸ ἔσχημαι-ἐσχέθην δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ εὕρημαι-ηὑρέθην καὶ τὸ ἧρημαι-ἡρέθην. Ὅτι δ' ὁ ἀόριστος ἐσχέθην βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν ὤφειλε νὰ ἔχῃ ἀποχρώντως φανερὸν ἦτο ἐκ τοῦ σχέσις, σχέδην, σχεδόν, ἄσχετος, κτλ. Παρ' Ἡσυχίῳ ἀναφέρεται καὶ σχῆσις ἀντὶ τοῦ σχέσις καὶ σχητήρια ἀντὶ τοῦ σχετήρια (Τόμ. Δ', σελ. 119 Σμιδ.). Ἀμφότερα εἶνε βάρβαρα, καθάπερ καὶ τὸ σχέμα ἀντὶ τοῦ σχῆμα (Τόμ. Δ', σελ. 118). Μόνον σχῆμα καὶ σχέσις γνωρίζει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὡς εὕρημα-εὕρεσις, αἴρημα (παραίρημα)-αἵρεσις, δῆμα (ἀνάδημα, κτλ.)-δέσις, θῆμα-θέσις, ἧμα-ἕσις (ἄφεσις, κτλ.) [1]). Πρβ. καὶ πῶμα-πόσις, ἄρωμα-ἄροσις, λῦμα-λύσις, κτλ. Περὶ τῶν τοιούτων κατὰ πλάτος θὰ διαλάβωμεν ἀλλαχοῦ.

Ὑπολείπεται νῦν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ κατὰ τὸν ἀόριστον ἐγενήθην. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγει (σελ. 75, 6 Ῥισχ.) »Γενηθεὶς

---

[1]) Παρ' Ἡσυχίῳ Φέρεται »Ἧτιος: βολῆς" (Τόμ. Β', σελ. 294 Σμιδ.). Ὁ Γουῦητος γράφει »Ἀπὸ τοῦ ἔω, ἵημι, ἧτις, ἧτιος", ὁ δὲ Κουστῆρος »Κακῶς ἀντὶ τοῦ ἧσις ἀπ' ὀνομαστικῆς ἧσις, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἵημι" (Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Λ', σελ. 1664. Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 441 καὶ *Elem.* Τόμ. Λ', σελ. 71). Τὸ ἧσις ἐκ τοῦ ἵημι εἶνε τόσον ὀρθόν, ὅσον τὸ θῆσις ἐκ τοῦ τίθημι. Ἐν τῷ »Ἧτιος: βολῆς" λανθάνει ἴσως τὸ »Μήτιος: βουλῆς".

ἀντὶ τοῦ γενόμενος οὐδεὶς τῶν δοκίμων· ἐγεγόνειν γὰρ καὶ ἐγενόμην ῥήτορες λέγουσιν· ἐγενήθην δὲ καὶ τοὺς καθεξῆς ἅπαντας χρόνους παρ' οὐδενὶ τούτων εὑρήσεις, εἰ μὴ Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῷ πρὸς βασιλέα εἶπε λόγῳ [Τόμ. Α', σελ. 100 Δινδ.], ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων· λέγει δὲ οὕτω· πολλοῖς δὲ ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιοι γενηθέντες". Παρὰ Φρυνίχῳ ἀναγινώσκεται (σελ. 108 Λοβ.) ».... παρὰ Ἐπιχάρμῳ, καὶ ἔστι δώριον· ἀλλ' ὁ ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω" (Πρὸ τοῦ »παρὰ τῷ Ἐπιχάρμῳ" κατὰ μὲν τὸν Οὐδενδόρπιον Θωμ. Μαγ. σελ. 189, ἐγκρίνοντος καὶ τοῦ Λοβεκκίου καὶ τοῦ Ἀρνησίου Διακ. Δωρ. σελ. 339, ἐξέπεσε τὸ γενηθῆναι, κατὰ δὲ τὸν Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Γ', Μέρ. α', σελ. 58 τὸ γεναθῆμεν. Ἂν ὄντως τοιοῦτον ἀόριστον ὁ Ἐπίχαρμος μετεχειρίσθη οὐδεὶς δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπῃ. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχύτα ἀποσπάσμασιν εὑρίσκεται »καὶ δι' ἄλλας αἰτίας πολλὰς ἀδυνατεῖ κατ' ἄκρας γεναθῆμεν παναλαθέως ἀγαθός" καὶ »μὴ γεναθείσης πλαγᾶς τινων ποτὶ ἄλλαλα". Ἴδε Ἀποσπ. Ἑλλ. Φιλοσ. ὑπὸ Μουλλαχ. σελ. 553 καὶ σελ. 564. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἡ τοῦ Ἀρχύτα χεὶρ τοιαῦτα ἔγραψεν. Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφανου Τόμ. Β', σελ. 622 Παρισ. ἀναφέρεται αἰολικὸς τοῦ ἀπαρεμφάτου τύπος ΓΕΝΙΘΟΙΝ ἐκ ψηφίσματος παρὰ τῷ Καΰλῳ Recueil d'Antiquités Τόμ. Β', Πίν. 56, 11. Ἀλλὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου. Πρβ. Ἀρήνσιον Διακ. Αἰολ. σελ. 7).

Συχνὴ τοῦ ἀορίστου τούτου χρῆσις γίνεται παρὰ τῷ Πολυβίῳ. Β', ξζ', 8 »ἐξ οὗ καὶ μετὰ ταῦτα φανερὸν ἐγενήθη". Δ', λβ', 6 »εὔσχολοι καὶ ἀπερίσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γενηθέντες". Ε', κβ', 6 »οὗ διαβρόχου γενηθέντος". ΙΒ', ιε', 7 »κύριος μὲν ἐγενήθη πάσης Σικελίας". ΙΓ', α', 1 »κατάχρεοι γενηθέντες". ΙΕ', γ', 2 »πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενηθῆναι" (Πρβ. καὶ ΙΕ', κθ', 4. λβ', 3. λε', 3). ΙΗ', λη', 1 »ἀποθανόντος δὲ καὶ μᾶλλον ἐγενήθη". ΚΑ', β', 11 »ἅπαντες οἱ παρόντες εὐέλπιδες ἐγενήθησαν". ΚΒ', κβ', 14 »αὐτομάτως τὸ δέον ἐγενήθη πρὸς τὴν ἐπιφερομένην χρείαν". ΚΓ', α', 2 »τοῦ μετὰ ταῦτα γενηθέντος ἀρχιερέως" (Πρβ. καὶ ΚΓ', α', 7. γ', 5). ΚΔ', γ', 4 »ἐπίστασις ἐγενήθη κατὰ τὸ παρόν" (Πρβ. καὶ ΚΔ', ε', 1. ιϛ', 1). ΚΕ', α', 4 »ἐξ οὗ καταφανεῖς ἅπασιν ἐγενήθησαν". ΚΖ', ϛ', 15 »αὐτοῦ μὲν οὐκ ἐγενήθη κύριος". ΚΗ', ιϛ', 11 »ὀρθοὶ

καὶ μετέωροι ταῖς διανοίαις ἐγενήθησαν οἱ Ῥόδιοι". ΚΘ', ε', 4 »διὸ καὶ τὸ πέρας τῆς ἐκκλησίας ἀκόλουθον ἐγενήθη τοῖς προειρημένοις" (Πρβ. καὶ ΚΘ', η', 1). Λ', α', 4 »μετέωρος ἐγενήθη ταῖς ἐλπίσι". ΛΑ', η', 12 »μετέωροι πάλιν ἐγενήθησαν" (Πρβ. καὶ ΛΑ', ιδ', 3). ΛΒ', β', 3 »τῆς μὲν οὖν χώρας ταχέως ἐγενήθη κύριος" (Πρβ. καὶ ΛΒ', θ', 4. κβ', 6. κγ', 5). ΛΓ', α', 8 »καὶ πλείους ἐγενήθησαν τῶν ἀφιέντων" (Πρβ. καὶ ΛΓ', ια', 10). ΛΗ', α', 2, 2 »κύριοι γὰρ γενηθέντες οἱ βάρβαροι πικρῶς διέφθειραν τὰς Ἀθήνας". Γ', ρη', 8 »ἐκ Σικελίας τῇ προτεραίᾳ παραγενηθέντες". Δ', με', 7 »κἄπειτα παραγενηθέντες οἱ βάρβαροι τοὺς μὲν καταφθείρουσι, κτέ." (Πρβ. καὶ Δ', ς', 10). Θ', δ', 5 »μὴ παραγενηθέντες ἐπιστρατοπεδεύσαιεν" (Πρβ. καὶ Θ', ιζ', 1). ΙΑ', λβ', 1 »καὶ παραγενηθεὶς ἐπὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν δεκαταῖος". ΙΒ', ιε', 6 »εἰ γὰρ εἰς τὰς Συρακούσας παρεγενήθη". ΙΕ', α', 5 »οἱ δὲ παραγενηθέντες εἰς τὴν Καρχηδόνα" (Πρβ. καὶ ΙΕ', α', 6. ε', 8. 14). ΙΖ', ια', 1 »οὗτοι δὲ παρεγενήθησαν εἰς τὴν Ῥώμην". ΙΗ', κβ', 4 »εἶτα ἑτέρου παραγενηθέντος ὑπάτου". Κ', ια', 2 »παρεγενήθη μὲν γὰρ ἐκ τῆς Ἐφέσου δωδεκαταῖος εἰς τὰ Φάλαρα πάλιν". ΚΑ', θ', 12 »ὡς δὲ παρεγενήθησαν πρὸς αὐτὸν πρέσβεις οἱ περὶ τὸν Γάϊον Λίβιον". (Πρβ. καὶ ΚΑ', ιδ', 2). ΚΒ', η', 9 »ὡς δὲ παραγενηθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης ὁ Δαμοτέλης κτέ." (Πρβ. καὶ ΚΒ', θ', 17. κβ', 3). ΚΓ', γ', 2 »τότε παρεγενήθησαν πρέσβεις" (Πρβ. καὶ ΚΓ', ιδ', 4). ΚΔ', ζ', 1 »τοῦ Δημητρίου παραγενηθέντος ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Μακεδονίαν". Κς', ς', 14 »ὧν καὶ παραγενηθέντων, ἐξαυτῆς ἀνέζευξαν αἱ δυνάμεις" (Πρβ. καὶ Κς', ζ', 4). ΚΖ', β', 11 »παραγενηθέντες εἰς τὴν τῶν Ἀργείων πόλιν" (Πρβ. καὶ ΚΖ', δ', 4). ΛΑ', α', 3 »οἳ καὶ παραγενηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην θερείας ἀκμαζούσης" (Πρβ. καὶ ΛΑ', ι', 3). ΛΒ', δ', 1 »τοῦ Μηνοχάρους παραγενηθέντος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν πρὸς Δημήτριον" (Πρβ. καὶ ΛΒ', ε', 5). Οὐκ ὀλίγα παραδείγματα εὑρίσκει τις καὶ παρὰ Στράβωνι. Α', σ. 17 »καὶ οὐχ οἷόν τε ἀγαθὸν γενέσθαι ποιητὴν μὴ πρότερον γενηθέντα ἄνδρα ἀγαθόν" (Πρβ. καὶ σ. 45 καὶ σ. 59). Γ', σ. 149 »καὶ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως δὲ στρατεία δοκεῖ μοι δεῦρο γενηθεῖσα καὶ ἱστορηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ παραδοῦναι πρόφασιν". Δ', σ. 181 »πρὸς τὰς ἐν τῷ πολέμῳ γενηθείσας ἁμαρτίας ἐμετρίασαν". Ε', σ. 239 »καθίστατο γὰρ ἱερεὺς ὁ γενηθεὶς αὐτόχειρ τοῦ ἱερωμένου πρότερον

δραπέτης ἀνήρ" (Πρβ. καὶ σ. 250). ς', σ. 278 »τοῦ μεσσηνιακοῦ πολέμου γενηθέντος". Η', σ. 559 »καὶ τὸν τότε γενηθέντα μερισμὸν τῆς χώρας". Θ', σ. 406 »χάσμα γενηθὲν πρὸς τῇ λίμνῃ κτέ." (Πρβ. καὶ σ. 420). Γ', σ. 446 »μίαν δὲ γενηθεῖσαν πόλιν ἀμφοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασι". ΙΔ', σ. 640 »τούτων δὲ μαρτύριά ἐστι τὰ γενηθέντα τότε ψηφίσματα". ΙΕ', σ. 698 »πρὸς ἣ ζεῦγμα γενηθὲν ἐπεραίωσε τὴν στρατιάν". Ις', σ. 750 »ἐν Τύρῳ πρῶτον ἀφανοῦς γενηθείσης" (Πρβ. καὶ σ. 780). ΙΖ', σ. 789 »οἱ δ' ὕστερον αὐτόπται γενηθέντες ἤσθοντο ὑπὸ ὄμβρων θερινῶν πληρούμενον τὸν Νεῖλον" (Πρβ. καὶ σ. 819). Ἴδε καὶ Ἀλέξ. Μύνδιον πκρ' Ἀθην. Ε', σ. 221, δ' »πάλιν δὲ καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ποιησάντων ἑτέρων νεκρῶν τε γενηθέντων". Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Α', σελ. 644 Ἑρμ. »οἷος οὐδὲ (Γρ. οὔτε) ὑπὸ δρόμου οὔτε ὑπὸ δείγματος περὶ καρδίην ἂν γενηθείη" (Κοινῶς »καρδίην γενηθείη". Τὸν ἂν προσέθηκεν ὁ Λιτραῖος ἐξ ἑνὸς κώδικος. Εὐκολωτάτη ἡ ἔκπτωσις αὐτοῦ εἶνε, ἂν ἡ προηγουμένη λέξις τελευτᾷ εἰς αν-ην ἢ ἡ ἑπομένη ἄρχηται ἀπὸ αν). Τόμ. Γ', σελ. 341 »μεθόδου ἀτέχνου δεικτικὸν ἐγενήθη". σελ. 471 »καθ' ὅ τι ἂν τύχῃ ἡ πλησμονὴ γενηθεῖσα". σελ. 588 »ἐγγυτέρω δ' αὐτὸς καὶ λόγων καὶ σώματος τἀνδρὸς γενηθείς". σελ. 600 »σαφέως δὲ εἰδὼς ἐν ἀναξιοπαθείησί σε πολλάκις γενηθέντα" (Καὶ ἐν Τόμ. Β', σελ. 177 »ἅτε ἀσθενέες ἤδη ἐόντες καὶ ἑτέρης νούσου καινῆς ἐπιγενηθείσης" προκριτέον ἴσως τὴν γραφὴν ἐπιγενηθείσης). Διονύσ. Ἁλικαρν. Ῥωμ. Ἀρχ. Ζ', 55 »μοναρχία μὲν οὖν ὠμὴ καὶ αὐθάδης γενηθεῖσα" (Πρβ. καὶ Δ', 69 »ὡς δὲ παρεγενήθησαν εἰς τὸ μαντεῖον οἱ νεανίσκοι"). περὶ Λυσ. Κς' (Τόμ. Ε', σελ. 511 Ῥεισκ.) »τὰ δὲ ἐξάρνου γενηθέντος εἰληφέναι". Παυσαν. Π', ιγ', 3 »ἐγενήθησαν δὲ ἐν πολέμῳ πεσοῦσιν ἀνδράσιν" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐγεννήθησαν. Ὁ Βεκκῆρος εἴκασεν ἐπενήθησαν, ὅπερ καὶ ἄλλοι παρέλαβον). Ἀπολλόδ. Βιβλ. Α', β', 1 »ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγενήθη τέλειος". Γ', ις', 1 »Θησεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεῖ παῖς, ὡς ἐγενήθη τέλειος, κτέ." (Ἀκρίτως πως ἔχουσι τὰ ὑπὸ τοῦ Εὐνίου Ἀπολλοδ. Τόμ. Α', σελ. 7 γεγραμμένα). Ἀθήν. ΙΒ', σ. 523, ς' »καὶ παροιμία τις ἐγενήθη ἐπ' αὐτῶν". Διόδ. Σικελ. Α', α', 3 »ὥσπερ τινὲς ὑπουργοὶ τῆς θείας προνοίας γενηθέντες". Α', δ', 1 »ἵνα τῶν ἀναγκαιοτάτων καὶ πλείστων μερῶν αὐτόπται γενηθῶμεν". Δ', μδ', 4 »οὐ γενη-

θέντος". Δ', νη', 5 »ὅταν εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους παραγενηθῶμεν". Γ', μα', 2 »ἐπεγενήθη χειμὼν τηλικοῦτος". ΙΓ', ρ', 2 »ἐπεγενήθη δὲ καὶ χειμὼν μέγας" (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 109). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ι', ι', 2 »κατάδηλοι τῷ βασιλεῖ γενηθέντες". Π', ιγ', 4 »παραγενηθεὶς εἰς Ἄραδον". Π', ις', 5 »ὡς αὐτοὶ τοῦ κρατῆσαι πρόφασις γενηθέντες". Ις', ς', 2 »ἐν ἐπισημοτάτῳ τόπῳ γενηθέντι μοι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας". Ις', ια', 6 »τούτου γενηθέντος". κατὰ Ἀπίων. Λ', 14 »καὶ οὗτοι μὲν ἓξ ἐν αὐτοῖς ἐγενήθησαν πρῶτοι ἄρχοντες". Μακκαβ. 9 »δι' ἧς ἵλεως ἡ δικαία καὶ πάτριος ἡμῶν πρόνοια τῷ ἔθνει γενηθεῖσα κτέ." (Πρβ. Ἀρχαιολ. Β', θ', 2 »καὶ ἀληθὴς ἐπὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ γενηθησομένοις ὁ προειπὼν ηὑρέθη"). Διογέν. Λαέρτ. ς', 96 »εἰ μὴ καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γενηθείης". Η', 16 »εἰ πόλεως εὐνομουμένης γενηθείη". Π', 64 »ὡς δὲ παρεγένετο, ἐγενήθη συμποσίαρχος". Π', 68 »ὡς δ' ἡμέρας γενηθείσης ἐξανέστησαν". Θ', 59 »μὴ ὑπεύθυνος γενηθείη πρός τινων φθονούντων καὶ συκοφαντούντων". Δί. Κάσσ. ΞΑ', ζ', 4 (Ξιφιλίν. Ἐπιτ.) »ἐπειδὴ πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ φαρμάκου ἐγενήθη". Παρθέν. Ἐρωτ. Παθημ. Ε' »αἰφνιδίου ψόφου γενηθέντος". Ῥήτ. Ἕλλ. Σπεγγ. Τόμ. Γ', σελ. 75 »ὅταν κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ κατὰ τοῦ προκειμένου δύο λέξεις γενηθῶσι". Ἐπιγρ. Μυστηρ. Ἀνδαν. σελ. 11 Σαυπ. »ὁ γραμματεὺς τῶν συνέδρων τοὺς γενηθέντας ἱεροὺς ὁρκιξάτω παραχρῆμα", κτλ. Βάβρ. Προοιμ. 3 (σελ. 4 Βοισσ.) »τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη". Μανέθων ς', 36 »αὐτίκα δ' ἐν συνόδῳ Μακεδὼν βασιλεὺς ἐγενήθη". Ἀνθολ. Παλατ. Ε', 63 »ὡς δ' ἐγενήθης Λίτωλή, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα". ΙΑ', 131 »οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη" (Ἀλλὰ μὴ γραπτέον »ὅτε τὰ πάντ' ἐνεμήθη";). Παράρτ. Ἐπιγρ. Ἰακωψ. 307 »εἴπερ πυνθάνεαι τίς ἔφυν, ξένε, τίς τ' ἐγενήθην, κτέ." (Οὐδεμία ταυτολογία ὑπάρχει ἐν τῷ »τίς ἔφυν τίς τ' ἐγενήθην", ὡς κακῶς ὑπέλαβεν ὁ Ἐκκῆρος *Comm. Crit. de Anth. Gr.* Μέρ. Α', σελ. 122. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἔφυν καὶ τοῦ ἐγενήθην ἢ ἐγενόμην εἶνε πρόδηλος), κτλ. Πάμπολλα παραδείγματα ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Γέν. Α', 3 »καὶ εἶπεν ὁ θεὸς γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς" (Πρβ. καὶ Α', 6. 14. Θ', 27. ΙΕ', 1. Κ', 12. ΛΘ', 5. ΜΑ', 13. ΜΒ', 25. ΜΔ', 2. ΜΘ', 15. 17. Ν', 20). Ἔξοδ. Β', 12

»καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς θεόν" (Πρβ. καὶ Δ', 6. Θ', 9. 28. Γ', 15. 21. ΙΑ', 3. ΙΒ', 29. 30. ΙΔ', 24. ΙΘ', 16. Κ', 20. ΛΘ', 27). Λευιτ. Θ', 1 »καὶ ἐγενήθη τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ" (Πρβ. καὶ ΙΘ', 34). Ἀριθμ. Δ', 44 »καὶ ἐγενήθη ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν κατὰ δήμους αὐτῶν" (Πρβ. καὶ Δ', 48. ΙΔ', 36. ΙΕ', 24. ΚΒ', 41. ΚΓ', 6. Κς', 10. 32. ΛΑ', 32. 36. Λς', 12). Δευτερον. Α', 3 »καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ μηνὶ κτέ." (Πρβ. καὶ Β', 16. 36. ΛΒ', 9. 38), κτλ. κτλ. Ματθ. Εὐαγγ. Η', 13 »ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι" (Πρβ. καὶ ς', 10. θ', 29. ΙΑ', 23. ΙΕ', 28. ΚΑ', 42. Κς', 42. ΚΗ', 4). Μάρκ. Εὐαγγ. ΙΒ', 10 »οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας". Λουκ. Εὐαγγ. Γ', 15 »ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν" (Πρβ. καὶ ΙΠ', 23. Κ', 17). Πράξ. Ἀποσ. Α', 20 »γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος" (Πρβ. καὶ Δ', 4). Παῦλ. πρὸς Ρωμ. Ις', 2 »καὶ γὰρ αὐτὴ προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ" (Πρβ. καὶ Θ', 29. ΙΑ', 9). Α' πρὸς Κορινθ. Α', 30 »ὃς ἐγενήθη σοφία ἡμῶν ἀπὸ θεοῦ" (Πρβ. καὶ Δ', 9. 13. Γ', 6. ΙΕ', 10). Β' πρὸς Κορινθ. Ζ', 14 »οὕτως καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἐπὶ Τίτου ἀλήθεια ἐγενήθη" (Πρβ. καὶ Γ', 7). Ἐφεσ. Β', 13 »οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγενήθητε ἐγγύς" (Πρβ. καὶ Γ', 7). πρὸς Κολασσ. Δ', 11 »οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία". Α' πρὸς Θεσσαλ. Α', 5 »καθὼς οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς" (Πρβ. καὶ Α', 4. 6. Β', 5. 7. 8. 10. 14). πρὸς Τίτ. Γ', 7 »ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενηθῶμεν κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου". πρὸς Ἑβρ. Ε', 5 »οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἱερέα" (Πρβ. καὶ Δ', 3. ς', 4. Γ', 33. ΙΑ', 34). Πέτρ. Α' Ἐπις. Α', 15 »καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε" (Πρβ. καὶ Β', 7. Γ', 6. Β' Ἐπις. Α', 16). Ἴδε καὶ τὸν πρόλογον τῆς ὑπὸ Κυνήγου καὶ Κοβήτου ἐκδοθείσης Καινῆς Διαθήκης σελ. LXXVII.

Ἐν τοῖς τοῦ Φιλήμονος ἀποσπάσμασιν ἀναγινώσκεται »Φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ" καὶ »σὺ μὴ γενηθῇς τῆς δίκης προηγέτης" (Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Μειν. Τόμ. Δ', σελ. 47 καὶ σελ. 57 ἐκδ. μεγ.). Πρβ. καὶ Μάχων. παρ' Ἀθην. ΙΓ', σ. 582, ς' »παρεγενήθη γὰρ εἰς τὴν Ἀττικὴν ὠνησόμενος κτέ." (Παρὰ τῷ Μάχωνι ἅπαντᾷ, ὡς εἴδομεν, καὶ τὸ ἀποκριθῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι. Καὶ τοῦ ὀσφρανθῆναι δὲ χρῆσις ἀντὶ τοῦ ὀσφρέσθαι ὑπό τε αὐτοῦ καὶ τοῦ Φιλήμονος ἐγένετο.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ ἀδόκιμος οὗτος ἀόριστος εὑρίσκεται). Ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἀπόσπασμα Καλλιξένου τοῦ Ῥοδίου ἐκ τοῦ τετάρτου περὶ Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾧ δὶς τὸ γενηθῆναι κεῖται. »καλὴ γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ἀξία τε ἀκοῆς ἐγενήθη" (Ε', σ. 196, β') καὶ »διὸ δὴ καὶ κατὰ μέσον χειμῶνα τῆς ὑποδοχῆς τότε γενηθείσης κτέ." (σ. 196, δ').

Ὁ Κλήμης Στρωμ. Α', 69 (σελ. 357 Ποττ.) παρατίθεται περικοπὴν τοῦ Δημοκρίτου λόγον περὶ ἑαυτοῦ κομπώδη ποιουμένου, ἥτις περατοῦται διὰ τῶν λέξεων »ἐπὶ ξείνης ἐγενήθην". Περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἀποσπασματίου τούτου σφόδρα ἀμφιβάλλομεν. Καὶ ἐπεπλανησάμην ἐν αὐτῷ κεῖται, ὅπερ χεῖρον ἴσως τοῦ ἐγενήθην εἶνε. Ὁ Κόβητος τὸ μὲν ἐπεπλανησάμην μεταβάλλει εἰς ἐπεπλανήθην, τὸ δὲ ἐγενήθην εἰς ἐγενόμην (Πρβ. καὶ Πρελλῆρον Ἱστορ. Φιλοσ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. σελ. 48 ἐκδ. β'). Παρ' Ἀψίνῃ Τέχν. Ῥητορ. Τόμ. Α', σελ. 403 Ῥητ. Ἑλλ. Σπεγγ. ἀναγινώσκεται »καὶ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλείδου (φόνου) τὸ πάθος τὸ τῇ ἀδελφῇ συμβὰν αὐτοῦ· λέγει γὰρ ὡς ἀκρατὴς λύπης γενηθεῖσα αὐτὴν ἀπέκτεινε". Δικαιότερον, νομίζομεν, εἶνε τῷ Ἀψίνῃ ἢ τῷ Λυσίᾳ ὁ τύπος οὗτος ν' ἀποδοθῇ. Ἐν τῷ Τιμαίῳ τοῦ Πλάτωνος σ. 38, ε' ἐγράφη πρὸ πολλοῦ »δεσμοῖς τ' ἐμψύχοις σώματα δεθέντα ζῷα ἐγεννήθη", ὅπερ καὶ ἐν ἀντιγράφοις οὐκ ὀλίγοις φέρεται. Καὶ ἐν τῷ περὶ Νόμων Π', σ. 840, δ' πάντα σχεδὸν ταὐτίγραφα ἔχουσιν »οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες κτέ." ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς γενηθέντες (Ἐν τῷ πίνακι τῆς ὑπὸ τοῦ Φουρίᾳ ἐκδόσεως τῶν Αἰσωπείων μύθων σελ. 127 νομίζεται ἀδύνατος ἡ τοῦ γενηθέντες μεταβολὴ εἰς γεννηθέντες. Τὸν λόγον τούτου ἡμεῖς τοὐλάχιστον δὲν βλέπομεν). Καὶ ἐν τῷ Φιλήβῳ σ. 62, δ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »οὐκ ἐξεγένεθ' ἡμῖν", οὐχὶ ἐξεγενήθη (Ἐν Παρμενίδῃ ἀναγινώσκεται δὶς ὁ μελλων γενηθήσεται. σ. 141, δ' κἑξ. »Τί οὖν; Τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε καὶ τὸ ἐγίγνετο οὐ χρόνου μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτὲ γεγονότος; — Καὶ μάλα. — Τί δαί; Τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται [1]) καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ

---

[1]) Ἡ τοῦ ἔσται καὶ τοῦ γενήσεται διαφορὰ ὁρίζεται οὕτω παρ' Ἀμμωνίῳ σελ. 60 Βαλκ. »Ἔσται καὶ γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ καὶ νῦν ὄντα, γενήσεται δὲ τὰ γενέσεως τευξόμενα· οἷον νέος πρεσβύτης ἔσται, τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκεί-

ἔπειτα [μέλλοντος]; — Ναί. — Τὸ δὲ δὴ ἔστι καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; — Πάνυ μὲν οὖν. — Εἰ ἄρα τὸ ἓν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, οὔτε ποτὲ γέγονεν οὔτ' ἐγίγνετο οὔτ' ἦν ποτε οὔτε νῦν γέγονεν οὔτε γίγνεται οὔτ' ἔστιν οὔτ' ἔπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὔτ' ἔσται". Ἀλλ' οὔτε μέλλων τοιοῦτος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὑπῆρχε καὶ ἄλλως ἡ ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ τε γενήσεται καὶ τοῦ γενηθήσεται χρῆσις φαίνεται ἀτόπως ἔχουσα. Ἀληθῆ καὶ συμφανῆ τῶν τύπων τούτων διαφορὰν οὐδεὶς ἴσως δύναται νὰ εὕρῃ. Ἂν μὴ σφαλλώμεθα, τὸ »καὶ τὸ γενηθήσεται" καὶ τὸ »οὔτε γενηθήσεται" εἶνε παρέγγραπτα). Καὶ παρὰ Χαρίτωνι Γ', 10 ἔγραψεν ὁ Ἐρχῆρος (Ἐρωτ. Λόγ. Συγγρ. Τόμ. Β', σελ. IX) »τίθημι ὅτι ἐγεννήθημεν ἡμεῖς ἀτυχέστατοι πάντων" ἀντὶ τοῦ ἐγενήθημεν. Τὸ τοῦ Ψευδοφαλαρίδος Ἐπις. Ε', σελ. 266 Λεννεπ. »ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων (ἢ γεννηθέντων) γένῃ" προτείνει ὁ Λεννέπιος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀναλωθέντων, ὁ δὲ Λοβέκκιος (Φρυν. σελ. 110) νομίζει κάλλιον νὰ γραφῇ ἐνεθέντων, ὁ δὲ Σχαιφῆρος (Φαλάρ. Ἐπις. σελ. 291 Λειψ.) εἰκάζει νεμηθέντων.

μενον, οἷον ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ, γενήσεται δὲ τὸ ἄριστον". Ὁ Εὐστάθιος ὑπομνηματίζων τὸ τῆς Ὀδυσσείας Π, 437 »οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται" (= δὲν ὑπάρχει οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐδὲ θὰ ὑπάρξῃ οὐδὲ θὰ γείνῃ. Ιρβ. δὲ καὶ Ἑρμαννὸν *Opusc.* Τόμ. Δ', σελ. 80) γράφει τὰ ἑξῆς· »Τὸ δὲ ἔσσεται καὶ τὸ γένηται δοκεῖ τοῖς φιλοσοφοῦσι διαφορὰν ἔχειν τινά· ἔσεσθαι μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης φασίν, ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων δὲ τὸ γενήσεσθαι, οἷον ἔσεται μετὰ χειμῶνα ἔαρ ἀναγκαίως, τὸ δὲ βρέφος τόδε γενήσεται γραμματικὸν ἐνδεχομένως· οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης τοῦτό γε" (σελ. 1808, 18). Τοῦ μὲν ἔσται γίνεται χρῆσις ὅταν πρόκειται νὰ παρασταθῇ τελεία τις ἐν τῷ μέλλοντι ὕπαρξις ἢ κατάστασις, τοῦ δὲ γενήσεται ὅταν σκοπὸς εἶνε νὰ δηλωθῇ μέλλουσά τις γένεσις (ἀπὸ ἀνυπαρξίας εἰς ὕπαρξιν μετάβασις ἤτοι ἀρχὴ ὑπάρξεως) ἢ μεταβολὴ καταστάσεως. Τὴν αὐτὴν δηλονότι τὸ γενήσεται πρὸς τὸ ἔσται διαφορὰν ἔχει (ἂν καὶ ἀμυδροτέρα πολλάκις ἀποβαίνῃ), ἣν τὸ γίγνεται πρὸς τὸ ἔστι. Τί δ' ἀλλήλων ταῦτα διαφέρουσι καὶ τυφλῷ δῆλον ὑπάρχει. Οὔτε τὸ βουκυδίδειον »γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα" (Γ', 82) οὔτ' ἄλλα ὅμοια χωρία ἀναιροῦσι τὴν ῥηθεῖσαν διαφοράν. Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου πλατύτερος λόγος ἄλλοτε σὺν θεῷ θὰ γείνῃ.

Τὸ γενηθῆναι διαστέλλεται τοῦ γεννηθῆναι παρὰ τῷ Σουΐδᾳ ὡς ἑξῆς· »Ἐγενήθη ἐπὶ τῆς ποιήσεως δι' ἑνὸς ν, ἐπὶ δὲ τῆς κυήσεως διὰ δύο. Καὶ Δαβὶδ [Ψαλμ. ΜΑ', 3] ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος" (Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 77 Βερν.). Πρβ. καὶ τὸν πρόλογον τῆς ὑπὸ Κυνήγου καὶ Κοβήτου ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης σελ. LXXVII κἑξ.

Ὁ λεξικογράφος Σκ. Βυζάντιος ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ἀόριστος ἐγενήθην εἶνε ἀττικός! Λεξ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσ. σελ. 250 »Γίγνομαι (ἀρχαιότ. τοῦ) Γίνομαι [γένω], Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην ἢ Ἀττ. Ἐγενήθην, πρκ. Γεγένημαι καὶ μσ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Γέγονα)".

Ἐν τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ σελίδι λέγεται »Ὁρᾷς οἷόν ἐστιν ἡ ἄσκησις! ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν" [1]). Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 247 »καὶ τοὺς ἤδη πεπληγότας, εἴ πέρ τινές εἰσι, διὰ τῆς ἀπολογίας ἰάσομαι".

Τὸ πεπληγέναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀείποτε ἐπὶ ἐνεργείας ἐτίθετο, οὐδέποτε δ' ἐπὶ πάθους. Ἰλ. Β, 264 »αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν" (Σχολ. σελ. 66 Βεκκ. »Πεπληγώς: Ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ

---

[1]) Πρὸς τέρψιν τῶν φιλογελώτων ἀναγνωστῶν μεταγράφομεν ὅλην τὴν ῥῆσιν ἐνταῦθα παρεντιθέντες καὶ τὰ διδακτικώτατα τοῦ Ῥαγκαβῆ σχόλια. »Αἰσχύλος [Ὁ τραγικὸς ποιητής] ἐν Ἰσθμῷ [Εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἴσθμια] ἀγῶνα ὁρῶν πύκτην [Πυγμῆς ἀγῶνα], καὶ ἐπὶ τῇ πληγῇ [Διὰ τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν εἷς τῶν ἀγωνιστῶν ἔδοσεν (Γρ. ἔδωσεν) εἰς ἄλλον] τοῦ θεάτρου ἐκβοήσαντος [Γεν. ἀπόλ.], πρὸς Ἴωνα [Πρὸς ἄνδρα τινὰ ἐκ τῆς Ἰωνίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας (!)· διότι οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων ἦσαν μᾶλλον ἐκτεθηλυμένοι (Κάλλιον ἐκτεθηλυμμένοι) καὶ ὀλίγον ἠσκοῦντο], ἔφη· »Ὁρᾷς οἷον [Πόσον καλὸν πρᾶγμα] ἐστιν ἡ ἄσκησις! ὁ πεπληγὼς [Πληττω] σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν". Ἡ ῥῆσις αὕτη εἶνε παρειλημμένη ἐκ τοῦ Στοβαίου Ἀνθολογίου ΚΘ', 89 (Τόμ. Β', σελ. 18 Τεῦβν), ἔνθα γράφεται »ἀγῶνα ὁρῶν πυκτῶν". Πρβ. καὶ Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 95, 13 Διδ. »Αἰσχύλος μὲν γὰρ Ἰσθμοῖ θεώμενος ἀγῶνα πυκτῶν, ἐπεὶ πληγέντος τοῦ ἑτέρου τὸ θέατρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον Ὁρᾷς, ἔφη, οἷον ἡ ἄσκησίς ἐστιν; Ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι".

πλήσσων τὸ παθητικὸν παρείληφεν". Κραμ. Ἀνέκδ. Ὀξ. Τόμ. Α', σελ. 375, 14 »Πεπληγὼς παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἐνέργειαν σημαίνει, λέγομεν δὲ καὶ πέπληγα τὸ ἀντικνήμιον". Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 306 Σμιδ. »Πεπληγώς: πλήσσων". Πρβ. καὶ Σουΐδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 183 Βερν.). Χ, 497 »χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων" (Εὐστάθ. σελ. 1283, 17 »Τὸ δὲ πεπληγὼς νῦν μὲν ἐνέργειαν δηλοῖ τεθὲν ἀντὶ τοῦ πλήξας, σημαίνει δέ ποτε καὶ πάθος κατ' ἔθος ἐνεργητικοῦ μέσου παρακειμένου"). Ε, 763 »αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι" (Σχολ. σελ. 172 Βεκκ. »Πεπληγυῖα: Ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσουσα τῷ παθητικῷ"). Ὀδ. Π, 456 »Λαερτιάδην Ὀδυσῆα ῥάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα" (Πρβ. καὶ Κ, 238 καὶ 319. Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 306 Σμιδ. »Πεπληγυῖα: πλήξασα". Εὐστάθ. σελ. 1657, 1 »Πεπληγέναι δὲ οὐ μόνον τὸ πληγῆναι παθητικῶς ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆξαι· μέσου γὰρ παρακειμένου τὸ ῥῆμα". Σχολ. Ἰλιάδ. Ο, 730, σελ. 456 Βεκκ. »Ἡ διπλῆ ὅτι παθητικῶς δεδοκημένος ἀντὶ τοῦ δοκεύων, ἐπιτηρῶν, ὡς ῥάβδῳ πεπληγυῖα"). Ἀπόσπ. ἐκ τῆς Ἀλκμαιωνίδος παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. Ἀνδρ. 678 (Τόμ. Δ', σελ. 178 Δινδ.) »ἔνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμὼν τροχοειδεῖ δίσκῳ πλῆξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θοῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας ἀξίνῃ εὐχάλκῳ ἐπεπλήγει μέσα νώτων". Ἀριστοφ. Ὄρν. 1550 »ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν" (Σχολ. σελ. 239 Διδ. »Ἀντὶ τοῦ πλήττει". Γρ. πλήττῃ). Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ', α', 5 »τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσιν ἐδόκει πεπληγέναι τὸν ἄνδρα· ὁ δ' ἔπεσε τεχνικῶς πως" (Ἴδε Κυννῆρον Ἀναβ. σελ. 428 καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 531, ὅστις ἐν *Nov. Lect.* σελ. 473 ὑποπτεύει ὅτι τὸ »πεπληγέναι τὸν ἄνδρα" εἶνε παρέγγραπτον). Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 272, 3 Ῥισχ. »Πεπληγὼς καὶ ἀντὶ τοῦ πλήξας καὶ ἀντὶ τοῦ πληγείς. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ποιητικόν, ὡς τὸ ἀεικέϊ πληγῇ πεπληγώς παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ πλήξας λογογραφικόν" (Ὁ Οὐδενδόρπιος κελεύει ν' ἀναγνωσθῇ »ἀντὶ τοῦ πλήξας, τὸ δὲ λογογραφικόν". Δύναταί τις νὰ γράψῃ καὶ »τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ πληγεὶς λογογραφικόν"). Οὐδὲν λέγει ὁ Μάγιστρος. Τὸ πεπληγέναι (καταπεπληγέναι, ἐκπεπληγέναι) ἀντὶ τοῦ πεπλῆχθαι (καταπεπλῆχθαι, ἐκπεπλῆχθαι. Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 431 Σμιδ. »Καταπεπληγώς: Καταπεπτηχώς") εἶνε ἴδιον τῶν μεταγενεστέρων.

Πλούταρχ. Λουκούλλ. Θ', 1 »ἐν τούτῳ δὲ Μιθριδάτης ἐπεβούλευε Κυζικηνοῖς πεπληγόσιν ἐν τῇ περὶ Χαλκηδόνα μάχῃ" (Πρβ. καὶ ΛΛ', 4). Νικ. Γ', 6 »καὶ τοῦ Νικίου μηδὲν ἔχοντος εἰπεῖν, ἀλλ' ἄχει καὶ θαύματι πεπληγότος" (Πρβ. καὶ Ψευδοπλούτ. Τόμ. Ε', σελ. 157, 17 Διδ. »τοὺς δὲ τὸ νῶτον ἢ τὸ μετάφρενον πεπληγότας ἀτιμοτέρους"). Πελοπίδ. καὶ Μαρκέλλ. Συγκρ. Α', 7 »ὁ γὰρ ἐκ πολλοῦ τοῦ πάλαι περιδεοῦς καὶ καταπεπληγότος κτέ.". Παυσαν. Γ', κβ', 2 »οἱ μὲν δὴ ἡγεμόνες τῶν βαρβάρων οἱ ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν τὸ ἑλληνικόν". Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ. Γ', 2 (Τόμ. Γ', σελ. 412 Ἰακβ.) »οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι κτέ." (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ κατεπεπήγεσαν καὶ κατεπλάγησαν). Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. ς', 25 »τότε δὴ καταπεπληγότες τὸ τῶν Ῥωμαίων τάχος". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Δ', α', 3 »Μωϋσῆς δὲ τοὺς μὲν οἰκείους ὁρῶν ὑπὸ τῆς ἥττης καταπεπληγότας" (Πρβ. καὶ Ε', α', 7 καὶ 13. β', 10. ς', 3. Γ', ς', 3. Ι', α', 12). Ἰουδ. Πολ. Γ', ζ', 20 »πρός τε τὴν τόλμαν αὐτῶν καταπεπληγότες" (Πρβ. καὶ Γ', ι', 2 καὶ Δ', α', 4. Ἐν Ἀρχαιολ. Δ', η', 33 ἔνια τῶν ἀντιγράφων φέρουσιν »ἐν μάχῃ τις, ὅπου μὴ σίδηρος, πληγεὶς παραχρῆμα μὲν ἀποθανὼν ἐκδικείσθω, ταὐτὸ παθόντος τοῦ πεπληχότος", τουτέστι: τοῦ δεδωκότος τὴν πληγήν, ἀντὶ τοῦ πεπληγότος. Πρβ. Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. ς', σελ. 1228 Παρ. Παρὰ Ψευδιππποκράτει Τόμ. Β', σελ. 758 Ἑρμ. ἀναγινώσκεται κοινῶς »τὸ στόμα εὑρήσεις διαπεπληχός". Ἀλλ' εἷς τῶν κωδίκων διέσωσε τὸ ὀρθὸν διαπεπλιχός. Ἴδε Φοήσιον Οἰκον. Ἱπποκρ. σελ. 95. Ἀλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Λ', σελ. 958 καὶ μάλιστα Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Π', σελ. 56). Ἀππιαν. Ἰβηρ. 23 »ἡ δὲ Ἰβηρία καὶ οἱ ἐν αὐτῇ Φοίνικες κατεπεπλήγεσαν τῷ μεγέθει καὶ τῷ τάχει τοῦ τολμήματος". Μιθριδ. 80 »οὕτω πάνυ κατεπεπλήγεσαν" (Πρβ. καὶ 19). Ἐμφυλ. Α', 104 »θεωμένου τοῦ πλήθους καὶ καταπεπληγότος αὐτὸν καὶ τότε" (Πρβ. καὶ Ε', 58). Πολύαιν. Στρατηγ. Α', 33 »καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων καταπεπληγότων". Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. σελ. 1 Ἑρχ. »καὶ τὸ πλῆθος καταπεπληγὼς μάλιστα". Χαρίτων ς', 7 »καταπεπλήγασι γὰρ πάντες οἱ βάρβαροι καὶ θεὸν φανερὸν νομίζουσι τὸν βασιλέα". Ξενοφ. Ἐφεσ. Α', 12 »τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. ΙΒ', 46 »ἐκπέπληγε καί που καὶ δείματος

ὑποπίμπλαται". Φιλόστρατ. Εἰκόσ. Α', κζ", 7 »οἱ δ' ἐκπεπλήγασι καὶ θεωροῦσιν αὐτὸ οἷον γραφέν". Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. ς', α', 3 »καὶ οὐκ οἶδ' εἴτ' ἐκπέπληγεν εἴτε χαίρει λοιπόν". Ψευδοφάλ. Ἐπιστ. Κ' (σελ. 100 Λεννεπ.) »ὡς ἐκπέπληγας καὶ πανταχόθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ". Γαλην. Τόμ. Π', σελ. 647 »τοῖς τεθλασμένοις τε καὶ πεπληγόσι μέρεσιν". Ἀριθμ. ΚΕ', 14 »τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ἰσραηλίτου τοῦ πεπληγότος" (Πρβ. καὶ 15 καὶ 18). Βασιλ. Β', θ', 3 »ἔτι ἐστὶν υἱὸς τῷ Ἰωνάθαν πεπληγὼς τοὺς πόδας". Σχολ. Ἰλιάδ. Β, 334 (σελ. 70 Βεκκ.) »ἴδιος ἦχος τῶν πεπληγότων ξύλων ὁ κόναβος". Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 431 Σμιδ. »Καταπλήξ: καταπεπληγώς", κτλ. Κόϊντ. Σμυρν. Ε', 91 »χρυσείῃ μάστιγι πεπληγότες". Ψευδολουκιαν. Τραγῳδοποδ. 115 »οὐδὲ πολυκρότοις ἀστραγάλοις πέπληγε νῶτα". Νικήτ. Εὐγεν. Β', 259 »καὶ νῦν σαπέντος τοῦ πεπληγότος τόπου", κτλ.

Παρατηρητέον δ' ὅτι καὶ ἀνέῳγα ἀντὶ τοῦ ἀνέῳγμαι ἐν τῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ εὑρίσκεται καὶ διέφθορα ἀντὶ τοῦ διέφθαρμαι.

Τόμ. Α', σελ. 48 »Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα". Πρβ. Τόμ. Β', σελ. 65 »ἀξιοῦντες ἀνεῳγέναι πάντα τοῖς μεῖζον δυναμένοις".

Τόμ. Β', σελ. 71 »καὶ καθάπερ οἱ γύπες (Γρ. γῦπες) ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται".

Τοῦ ἀνέῳγα - ἀνεῴγειν παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν χρῆσις φαίνεται, μόνοι δ' οἱ νεώτεροι αὐτὸ μεταχειρίζονται, παρ' οἷς καὶ ὁ παθητικὸς τύπος οὐχὶ ὀλιγάκις ἀπαντᾷ. Πλούταρχ. Καμίλλ. Κ', 8 »τὸν μὲν ἀνεῳγότα καὶ κενόν". Πύρρ. ΛΑ', 4 »τῷ δὲ Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεῳγέναι πρὸς θάνατον" (Ἀλλὰ ΛΒ', 1 »ἀνεῳγμένην ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου αὐτοῖς". Πρβ. Λυσάνδρ. ΚΖ', 5. Σερτωρ. Γ', 3 καὶ 5. Ἰουλ. Καίσ. ΛΓ', 1. Κλεομέν. Η', 2). Ἠθικ. σελ. 349, 45 Διδ. »ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἀνέῳγε καὶ μεθ' ἡμέραν". σελ. 395, 46 »ἀνέῳγε μὲν γὰρ ὅταν ᾖ πόλεμος, κλείεται δὲ εἰρήνης γενομένης". σελ. 578, 7 »καὶ δύνασθαι πρὸς τὴν τύχην ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέπειν". σελ. 844, 16 »τί δ' ἀνέῳγε τοῦ περιέχοντος κτέ.;" (Ἀλλὰ σελ. 340, 12 »διὰ τί

τὸν τῆς Ὄρτας ναὸν ἀνεῳγμένον εἶχον οἱ παλαιοὶ διὰ παντός;". Πρβ. καὶ σελ. 340, 25. σελ. 346, 41. σελ. 347, 3. σελ. 1194, 3). Ταῖ. Μάρκ. ΛΖ', 2 »καὶ πᾶν εὐθὺς ἱερὸν ἀνεῴγει στεφανηφορούντων ὥσπερ ἐπὶ νίκῃ καὶ θυόντων" (Ἀλλ' Λἰμιλ. Παύλ. ΛΒ', 3 »πᾶς δὲ ναὸς ἀνέῳκτο καὶ στεφάνων καὶ θυμιαμάτων ἦν πλήρης". Πρβ. καὶ Κράσσ. Γ', 1 καὶ Δημητρ. ΚΛ', 1). Λουκιαν. Ὀν. ἢ Ἀλεκτρ. § 6 (Τόμ. Γ', σελ. 9 Ἰακκβ.) »ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς". § 30 (σελ. 36) »ἀνέῳγε καὶ αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα" (Πρβ. καὶ § 32, σελ. 36). Ἀναχάρσ. § 29 (σελ. 152) »ἀρκιοῖς τότε καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων". Πλοί. ἢ Εὐχ. § 4 (σελ. 348) »ἦν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν" (Ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀπαίδ. § 2, σελ. 247 »σὺ δὲ ἀνεῳγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία". Πρβ. καὶ περὶ τοῦ μὴ Ῥᾳδ. Ιιστ. τῇ Διαβ. § 30, σελ. 282. Ἑταιρ. Διαλ. Η', § 3, σελ. 396). Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 76 κἑξ. καὶ σελ. 310. Στράβων Α', σ. 51 »πρὶν ἀνεῳγέναι τὸ στόμα τὸ κατὰ Βυζάντιον". Ε', σ. 233 »ἀνέῳγέ τ' ἐνταῦθα σπήλαια ὑπερμεγέθη". ΙΕ', 705 »ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνεῳγὼς τυγχάνῃ". Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 445 Ἔρμ. »ἀνεῴγασι καὶ δέχονται καὶ ἀφιᾶσι νέον τε καὶ παλαιὸν ὑγρόν" (Ἀλλὰ σελ. 547 »ὡς ἀνεῳγμένῳ τὸ στόματι θυμιᾶται". Πρβ. καὶ σελ. 726. Τόμ. Α', σελ. 569 καὶ σελ. 689). Τόμ. Γ', σελ. 201 »στόματα δ' αὐτῇσι οὐκ ἀνεῴγασι" (Ἐν σελ. 610 ἀναγινώσκεται »ἐκδοχεῖα δὲ μύθων ὥτα δημιουργὸς ἀνέῳγε" = ἀνέῳχε). Λἰλιαν. περὶ Ζῴ. Α', 45 »καὶ ἀνέῳγεν αὖθις τῷ προειρημένῳ ἡ Φίλη ὑποδρομή". ΙΓ', 17 »τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνεῳγότας καὶ περιφερεῖς καὶ μεγάλους" (Ἀλλὰ Ι', 15 »ταῖς κόγχαις ἀνεῳγμέναις". Πρβ. καὶ ΙΒ', 7). Ἀρριαν. Τακτ. ΛΔ', 3 »ἀνεῳγότα κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς". Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ς', ιγ', 4 »εἰς πολὺ καὶ μῆκος ἀνεῳγὸς καὶ πλάτος". Γ', ς', 2 »εἴκοσι μὲν πήχεις ἀνεῴγεσαν κατὰ πύλας" (Ἀλλὰ Η', γ', 9 »καὶ πύλαις ὑψηλαῖς ἀνεῳγμένας"). Ἀλκίφρ. Ἐπιϛ. Γ', 44, 1 »καὶ πᾶσα αὐτῷ .... ἀνέῳγεν [ἡ] οἰκία". Γ', 47, 3 »ἀνεῳγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς" (Ἴδε καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 32 καὶ σελ. 62). Πολύαιν. Στρατηγ. Β', κη', 1 »ὅπως .... ἀνεῳγυῖαν ἔχοι τὴν διὰ τῶν πυλῶν εἴσοδον". Μάξ. Τύρ. Η', 7 »ἀνεῳγὸς πρὸς τὸ πέλαγος", κτλ. Ἰωάνν. Εὐαγγ. Α', 52 »ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα". Παῦλ. Α' πρὸς Κορινθ. Ιϛ', 9 »θύρα γάρ μοι

ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής''. Β' πρὸς Κορ. ς', 11 »τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι''.

Καὶ ἐν τῷ περὶ Κόσμου τοῦ Ψευδαριστοτέλους Κεφ. Γ' εὑρίσκεται διανεῳγὸς ἀντὶ τοῦ διανεῳγμένον, »ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στενοπόρῳ διανεῳγὸς στόματι'' (Τόμ. Γ', σελ. 630, 13 Διδ.). Ἐν ᾧ ἐν Κεφ. Ε' (σελ. 634, 1) κεῖται »πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέῳκται''. Καὶ παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Φυτ. Ἱστορ. Β', ζ', 6 (Τόμ. Α', σελ. 48 Τεύβν.) ἀναγινώσκεται »καὶ λίθον ἐντιθέασιν, ὅπως ἀνεώγῃ (Γρ. ἀνεῴγῃ)''. Ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε ἐξ εἰκασίας. Ταὐτίγραφα ἔχουσιν »ὅπως ἂν ῥαγῇ'' ἢ »ὅπως ἂν ῥαγῇ''. Τὸ ἀνεῷχθαι μόνον φαίνεται ἐν τοῖς τοῦ Θεοφράστου. περὶ Φυτ. Αἰτ. Α', ε', 4 (Τόμ. Β', σελ. 6) »ἐκ γὰρ τοῦ ἐλάττονος καὶ ἀνεῳγμένου'' (Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 8. σελ. 144. σελ. 145 δίς).

Φρύνιχ. σελ. 157 Λοβ. »Ἀνέῳγεν ἡ θύρα σολοικισμός. Χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκται''. Λουκιαν. Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 8 (Τόμ. Γ', σελ. 605 Ἰακβ.) »Καὶ πῶς φῂς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν. — Εἰπὲ τοίνυν. — Ἀλλ' εἶπον. — Οὐδέν γε, ὥστ' ἐμὲ μαθεῖν. — Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν;'' (Σχολ. Τόμ. Δ', σελ. 266 »Βούλονται τὸ ἀνέῳγε μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο· χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι [σ. 59, δ'] ἀνεῴγετο λέγων ἡ θύρα οὐ πάνυ πρωΐ''. Ἀτοπώτατα ἔχει ἡ παρατήρησις τοῦ σχολιαστοῦ. Τὸ παρὰ Πλάτωνι ἀνεῴγετο, ἀνθ' οὗ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ ἀνεῴγνυτο, εἶνε προδήλως παθητικὸς παρατατικὸς σημαίνων ἠνοίγετο. Πρβ. καὶ Θουκυδ. Δ', 111 »καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι .... ἀνεῴγοντο''. Ξενοφ. Ἑλλην. ς', δ', 7 »οἵ τε νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο''. Ἐφιππ. παρ' Ἀθην. ΙΔ', σ. 642, ε' »φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο''). Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 30, 5 Ῥισχ. »Ἀνέῳγεν: Ἐπὶ μὲν τοῦ παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ [Τόμ. Α', σελ. 200 Δινδ.] ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέῳγε καὶ τὰ τῶν ἱερῶν γένη συνῆγε καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. Καὶ Δημοσθένης [πρὸς Ζηνόθ. § 27, σ. 889] ἠγράμματ' ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω ἀνέῳγον ἀνέῳγες ἀνέῳγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἀνεῴχθη· ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω ἀνέῳχα ἀνέῳγα

ἀνέῳγας ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον [Ἐπις. Ε', σελ. 169, δ'] τίνες οἰκίαι τοῖς λῃσταῖς ἀνεῴγασι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικύλος ἢ Ἀλεκτρυών καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐν τῷ Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. Ὥστε ἁμαρτάνει Φρύνιχος διισχυριζόμενος εἶναι τὸ ἀνέῳγε καὶ ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν, ὅπερ ἀδύνατον [Οὐδὲν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοῦ Φρυνίχου ἀναγινώσκεται]· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀνεῴχθη καὶ ἤνοιγεν, ὡς ἔφημεν, λαμβάνεται. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἤνοιγε καὶ τὸ ἀνεῴχθη κοινά, τὸ δὲ ἀνέῳγεν ἀττικόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνέῳξε κάλλιστον Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [1103] εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας [Πρβ. καὶ ΣΦῆκ. 768] καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Σέβων ἐστὶ μὲν Κρής [Ἐπις. 192, σελ. 90 Οὐολφ.] ἀνέῳξε γὰρ τοῖς ξένοις τὴν οἰκίαν καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ [2] καὶ ἀνέῳξαν τὰς πύλας Πλαταιῶν ἄνδρες" (Πρβ. καὶ Εὔπολ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 399, 31. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 310, β'. σ. 314, ε'. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 8. Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατ. Φόν. § 14, κτλ.). Οὐκ ὀλίγη ταραχὴ ἐν τοῖς τοῦ Μαγίστρου ὑπάρχει. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀνέῳγεν ἔχει πάντοτε τὴν σημασίαν τοῦ ἤνοιγεν, οὐδέποτε δ' ἀντὶ τοῦ ἀνέῳγμαι (ἢ ἀνεῴχθην) λαμβάνεται. Ἰλ. Π, 221 »χηλεῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν" (Σχολ. σελ. 449 Βεκκ. »Ἀνέῳγε: Πλεονασμῷ τοῦ ε ὁμοίως τῷ ἐπιστόμ' ἀνέῳγεν ἀττικῶς". Γρ. »ὁμοίως τῷ ἐπὶ στόμ' ἔωσε" Ἰλ. Π, 410. Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 551, 51. Εὐστάθ. σελ. 1056, 49 »Τὸ ἀνέῳγε νῦν μὲν ἐνέργειαν δηλοῖ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἤνοιξε, κεῖται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἠνοίγει [Γρ. ἠνοίγη]· μέσος γάρ ἐστι παρακείμενος δρᾶσίν τε καὶ πεῖσιν δηλῶν". Οὐδὲν λέγει ὁ Εὐστάθιος. Πολλῷ χεῖρον ἔχουσι τὰ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολόγου σελ. 105, 8). Ω, 228 »ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν". Ὀδ. Κ, 389 »θύρας δ' ἀνέῳγε συφειοῦ" (Εὐστάθ. σελ. 1662, 49 »Ὄρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ θύρας ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν κατὰ χρόνον παρωτατικὸν ἢ ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν, ἵνα ᾖ μέσος παρακείμενος". Ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἤνοιξε κεῖται παρὰ Χαρίτωνι Α', 3 »ἐπεὶ δ' ἀνέῳγεν ἡ θεραπαινίς, κτέ."). Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 247 »τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε λαβὼν κληῖδα φαεινήν". Φερεκράτ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 399, 35 »οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν" (Ὁ Μεινέκιος Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 289 ἐκδ. μεγ. ἐξέ-

δωκεν ἀνεῴγει ἐξ εἰκασίας τοῦ Πόρσωνος *Advers.* σελ. 296. Ἀλλὰ τὸ ἀνεῴγει, ἂν μὴ σφαλλώμεθα, εἶνε βάρβαρον. Ἄλλως τε ἡ κοινὴ γραφὴ μᾶλλον τῷ λόγῳ ἁρμόζουσα φαίνεται). Μένανδρ. ἐν Βεκκ. Ἀν. σελ. 399, 26 »ἡ δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν" (Ὁ Μεινέκιος ἐν μὲν Μεν. καὶ Φιλ. Λειψ. σελ. 85 »ἠδὶ δ' ἀνέῳγε", καθάπερ καὶ ὁ Πόρσων *Advers.* σελ. 283, ἐν δὲ Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 140 ἐκδ. μεγ. »ἤδη δ' ἀνέῳγε"). Πρβ. καὶ Ἡρόδ. Α', 187 »εἰ μὴ ἄπληστός τε ἔας χρημάτων καὶ αἰσχροκερδής, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες". Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', ε', 20 »ἐπεὶ δ' οὐκ ἀνέῳγον τὰς πύλας, κτέ.". Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 400, 1 »Ἀνέῳγον: Καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ" (Ἴδε καὶ Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 407 Βερν.). Ἐν τοῖς Κραμήρου Ὀξων. Ἀνεκδότοις Τόμ. Α', σελ. 52 λέγεται »Δείναρχος ὁ ῥήτωρ μόνος τῶν παλαιῶν εἶπεν ἀνέῳγε πᾶς ὁ τόπος ἀντὶ τοῦ ἤνοικτο". Ἀλλ' οὐδείς, νομίζομεν, θ' ἀξιώσῃ πίστεως τὴν μαρτυρίαν ταύτην.

Ἡ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων τοῦ ἀνοίγω διδασκαλία τοῦ λεξικογράφου Σκ. Βυζαντίου ἔχει οὕτω· Λεξ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσ. σελ. 113 »Ἀνοίγω, Μ. οἰξω (παρτ. Ἅπνοι [καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ]γον, ἀόρ. Ἅπνοι [καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ]ξα, πρκ. Ἀνέ[Ἅπνέ]ωχα [καὶ δοκιμώτ.]-ωγα, π0. πρκ. Ἅπνοι [καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ καὶ Ἀνέῳ]γμαι, ἀόρ. π0. Ἀνοί [καὶ Ἀττ. Ἀνε καὶ Ἅπνε]ῴχθην καὶ β'. Ἀνοίγην)". Πρβ. καὶ σελ. 107 »Ἀνέῳγα, μσ. (ἀντὶ π0.) πρκ. καὶ = Ἀνέῳγον, παρτ. τοῦ Ἀνοίγω" καὶ »Ἀνεῴγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ π0.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀνοίγω" καὶ σελ. 589 »Ἀνέῳγα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγα, μσ. καὶ Ἀνέῳγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγμαι, π0. πρκ. καὶ Ἀνεῴχθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνεῴχθην, π0. ἀόρ. α'. τοῦ Ἀνοίγω". Τίς ἀνθρωπίνην καρδίαν ἔχων δύναται νὰ μὴ ἐλεήσῃ τὴν παλαίπωρον τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος νεότητα τὴν τοιοῦτο λεξικὸν μεταχειριζομένην καὶ διδασκομένην ὅτι τὸ ἀνέῳγα λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέῳγον, ὅτι τὸ ἀνεῴγοντο εἶνε μέσος ἀόριστος δεύτερος, ὅτι τοῦ ἀνέῳχα δοκιμώτερον ὑπάρχει τὸ ἀνέῳγα, ἀνθ' οὗ ἀττικῶς λέγεται καὶ ἠνέῳγα, καθάπερ καὶ ἠνέῳγμαι ἀντὶ τοῦ ἀνέῳγμαι καὶ ἠνεῴχθην ἀντὶ τοῦ ἀνεῴχθην; Τὸ ἠνέῳγμαι καὶ ἠνεῴχθην εἶνε βάρβαρα, ὡς καὶ τὸ ἠνέῳξα, χεῖρον δ' αὐτῶν τὸ ἠνέῳγα. Καὶ τὸ ἀνοιγῆναι δ' ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς ἦτο. Ἐν τῇ κακοδαίμονι τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείᾳ εὑρίσκομεν »καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἠνέῳξας" (Τόμ. Α', σελ. 86), »τὸ ἰατρεῖον ἠνέῳκται" (Τόμ. Α', σελ. 87),

»Πρὶν τῇ παιδείᾳ Κυρίου ἱκανῶς ἀνοιγῆναι τὰ ὦτα" καὶ »ἐν τῷ διανοιγῆναι αὐτῷ τὰς γραφάς" (Τόμ. Β', σελ. 277. Πρβ. καὶ σελ. 273 »Ἠνοίξαμεν δὲ πᾶσιν οὐ πύλας δικαιοσύνης").

Τὸ διεφθορέναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὴν αὐτὴν πάντοτε σημασίαν ἔχει, ἣν καὶ τὸ διεφθαρκέναι (Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 511 Σμιδ. »Διέφθορε: διέφθαρκεν"). Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 306 »μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν" (Ὑπάρχει καὶ γραφὴ διέφθειρεν). Εὐριπ. Μηδ. 350 »αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα". Ἱππολ. 1014 »ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε θνητῶν ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία" (Φέρεται καὶ γραφὴ διέφθειρεν. Πρβ. καὶ Βαλκεναίριον Ἱππολ. σελ. 272). Ἰφιγ. Ταύρ. 719 »ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω μάντευμα" (Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἄλλου διέφθειρεν). Κρατῖν. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 404 (Τόμ. Α', σελ. 115 Ὀξων.) »ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν". Φερεκράτ. παρὰ Πλουτάρχ. Ἠθικ. σελ. 1395, 43 Διδ. »κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν". Ἀριστοφ. ἐν τοῖς εἰς Νεφέλ. Σχολ. 561 (σελ. 100 Διδ.) »τὸν ἄνδρα τοῦτον [ἢ] βιβλίον διέφθορεν ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις" (Πρβ. Ἑρμαννὸν Νεφέλ. σελ. 271 ἐκδ. β' καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 515). Ἰνίοχ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΜΓ', 27 (ϛίχ. 12) »κἄπειτ' ἀπ' ἐκείνης τῆς θυσίας διέφθορεν αὐτὰς ξενίζουσ' ἡμέραν ἐξ ἡμέρας". Ζωναρ. Λεξ. σελ. 548 »Διέφθορεν: Οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρὰ Ἀττικοῖς ἀλλὰ τὸ διέφθαρκεν. Εὔπολις ὃς τὸν νεανίσκον συνὼν διέφθορεν καὶ ἐν Αὐτολύκῳ ὅτι τὰ πατρῷα πρὸς σὲ καταδιέφθορα". Ἀμμών. σελ. 41 Βαλκ. »Διέφθαρται καὶ διέφθορε διαφέρουσι· διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις [Κοδδαῖος ἐν Ὥραις] διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν [Πειρσῶν Μοίρ. σελ. 128 »τὸν οἶκον ἡμῶν". Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Π', σελ. 164 »τὸν οἶνον ἡμῶν"]. Μένανδρος Ἀδελφοῖς εἰ δ' ἔστιν (οὗτος) τὴν κόρην διέφθορώς. Ὅμηρος [Ἰλ. Ο, 128] φρένας ἠλὲ διέφθορας, διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας" (Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 415 Βεκκ. »Ἀττικοὶ ἐνεργητικῶς φασι τὸ διέφθορας, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ διέφθαρσαι". Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 273, 22. Εὐστάθ. σελ. 1009, 14 »Τὸ δὲ διέφθορας νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ διεφθάρης, Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασιν

ἀντὶ τοῦ διέφθειρας''. σελ. 1445, 64 »''Οτι δὲ τὸ διέφθορας οὐ μόνον ἐνέργειαν δηλοῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὰς φρένας διέφθειρας, ἀλλὰ καὶ πάθος νόμῳ μέσου παρακειμένου ἀκραιφνοῦς, ἵν' ἢ λέγων ὡς διεφθάρης τὰς φρένας, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐγκρίνεται μάλιστα τοῖς παλαιοῖς ὁ παθητικὸς οὗτος νοῦς''. σελ. 191, 24 »Παθητικὸν δὲ τὸ σέσηπε, καθὰ καὶ τὸ διέφθορεν ἐν τῷ μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας. Τινὲς μέντοι αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ὅτι διέφθαρκας ἃς εἶχες φρένας. Αὐτοὶ δὲ παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου, τὸ εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς, καὶ 'Αριστοφάνους, τὸ διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν. ''Ωστε διέφθορέ τις, φασίν, ἕτερον, διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. Προσθετέον δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορας''. Πρβ. Σχολ. 'Ιλιάδ. σελ. 415 Βεκκ. »Οὕτω Πορφύριος. Οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ φρένας ἠλέ εἶτα καθ' αὑτὸ λέγειν διέφθορας, ἀλλ' ὅλον συνάπτειν τὸ φρένας ἠλὲ διεφθορας, ἵν' ᾖ τὰς φρένας διέφθορας, ὦ ἠλεέ''). Φρύνιχ. σελ. 160 Λοβ. »Διεφθορὸς αἷμα: Τῶν ἀμαθῶν τινες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες, δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα· τὸ γὰρ διέφθορε διέφθειρεν''. Βεκκ. 'Ανεκδ. σελ. 35, 20 »Διέφθορεν: Οὐ τὸ διέφθαρται τοῦτο σημαίνει. Διὸ καὶ ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες διέφθορεν ὁ παῖς, δέον διέφθαρται· τὸ δὲ [?γὰρ] διέφθορε τὸ διέφθαρκε σημαίνει''. Λουκιαν. Ψευδοσ. ἢ Σολοικ. § 3 (Τόμ. Γ', σελ. 600 'Ιακβ.) »Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντος κατανοῆσαι [οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τίνα]'' (Πρβ. Κύβητον *Var. Lect.* σελ. 314). Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 88, 7 'Ρισχ. »Διέφθορεν: 'Αντὶ τοῦ ἐφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ 'Ηρακλέους καὶ 'Ασκληπιοῦ διαλόγῳ [Θεῶν Διαλ. ΙΓ', § 2, Τόμ. Α', σελ. 120 'Ιακβ.] ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα [Κοινῶς διεφθαρμένος τῷ σώματι. Πρβ. Μελλῆρον Μνημοσ. Τόμ. Β', σελ. 63]. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν 'Ηλέκτρᾳ τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. 'Αριστείδης ἐν Περικλεῖ ἢ πῶς 'Αθηναίους εἴη διεφθαρκώς [Τόμ. Β', σελ. 172 Δινδ.: πῶς ἂν εἴη διεφθαρκὼς 'Αθηναίους]''. Κατάφωρος καὶ ἐν τούτοις ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀκρισία γίνεται (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 160). Παρὰ τῷ Μοίριδι λέγεται »Διέφθορεν ἀττικῶς, διέφθαρκεν ἑλληνικῶς'' (σελ. 127 Πειρσ.).

'Αλλὰ καὶ τὸ διεφθαρκέναι οὐχὶ σπανίως οἱ 'Αττικοὶ μεταχειρίζονται. Εὐριπ. Μηδ. 226 »ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε ψυχὴν διέφθαρκ'". Πλάτ. 'Απολ. σ. 33, δ' »τοὺς δὲ διέφθαρκα". Θεαιτ. σ. 144, δ' »τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρκέναι". περὶ Νόμ. Β', σ. 659, β'-γ' »διέφθαρκε μὲν τοὺς ποιητὰς αὐτούς .... διέφθαρκε δ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τὰς ἡδονάς" (Πρβ. καὶ Α', σ. 636, β' καὶ Ε', σ. 735, β'). Λυσ. ὑπὲρ τοῦ 'Ερατοσθ. Φόν. § 16 »ὃς οὐ μόνον τὴν σὴν γυναῖκα διέφθαρκεν ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλάς". Δημοσθέν. ὑπὲρ Φορμίων. § 20, σ. 950 »εἰ δι' αὐτοῦ τὰ γράμματ' ὤκνει τὴν μητέρ' αἰτιᾶσθαι διεφθαρκέναι". κατὰ Στεφ. Α', § 79, σ. 1125 »τίνος γυναῖκα διέφθαρκα;" (Πρβ. καὶ § 27, σ. 1109 »πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοῦναι δίκην ὧν διεφθάρκει"). Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. § 158 »καλλίστην ὥραν ὄψεως ἀκλεέστατα διεφθαρκότα". Παρὰ Δεινάρχῳ κατὰ Δημοσθέν. § 64 εὑρίσκεται »τὸν λελυμασμένον καὶ ἐφθαρκότα τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμονίαν" (Καίτοι γινώσκομεν ὅτι καὶ τὸ ἁπλοῦν φθείρω ἐν χρήσει παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζογράφοις ὑπάρχει, ὑποπτεύομεν ὅμως ὅτι διεφθαρκότα ἔγραψεν ὁ Δείναρχος. Εὐκολώτατα ἠδύνατο τὸ ΔΙ μετὰ τὸ ΚΑΙ νὰ ἐκπέσῃ. ΑΙ = ΔΙ).

Οἱ μεταγενέστεροι συνήθως μὲν ἐπὶ παθητικῆς σημασίας τὸ διεφθορέναι μεταχειρίζονται, σπανίως δ' ἐπ' ἐνεργητικῆς. Ψευδιππokράτ. Τόμ. Β', σελ. 734 Ἑρμ. »ἦν τε αἷμα διεφθορὸς ᾖ" (σελ. 701 »ὁκόταν γυναικὶ αἷμα βέῃ ἐκ τῶν ἄρθρων ἀπὸ τόκου, διεφθορυίῃ ἢ ὑπὸ πόνου". Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 573 »καὶ ξυνδιεφθορὼς τῇ γνώμῃ τὸ χρῶμα ζῇ"). Λευκιαν. Νιγρίν. § 15 (Τόμ. Α', σελ. 25 'Ιακβ.) »καὶ διεφθορότων ἀσμάτων" (Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 313). Δί. Χρυσόσ. Λόγ. Β', Τόμ. Α', σελ. 91 Ρεισκ. »λύγων διεφθορότων". Α', σελ. 551 »καὶ ταῦτα τὰ σιτία τῇ μὲν ἀληθείᾳ πονηρὰ εἶναι καὶ διεφθορότα". Πλούταρχ. Πελοπίδ. Α', 2 »φαῦλος δὲ τὴν ἕξιν καὶ τὸ σῶμα διεφθορώς". Λουκούλλ. Ζ', 1 »πάντων μὲν πάλαι τρυφαῖς διεφθορότων καὶ πλεονεξίαις". Φωκίων. Γ', 1 »βίοις διεφθορόσι καὶ πονηροῖς ἔθεσι". Τιβερ. Γράκχ. Β', 5 »καὶ διεφθορότων ὑγρῶν πλῆθος ἐξέβλυσεν" (Πρβ. καὶ Ἀγ. καὶ Κλεομ. καὶ Γράκχ. Συγκρ. Α', 1 »ὑφ' ὧν εἰ πρεσβύτεροι πάλαι διεφθόρεισαν". Κάλλιον διεφθόρεσαν). Ἠθικ. σελ. 85, 17 Διδ. »ὑπ' εὐτυχίας ἀβεβαίου διεφθορότα καὶ τρυφῶντα". σελ. 153, 31 »τοῖς μὴ

καθεστῶσι καὶ διεφθορόσι". σελ. 432, 38 »περίττωμα διεφθορὸς καὶ νοσῶδες". σελ. 491, 21 »ὡς ἀνῃρημένην παντάπασι καὶ διεφθορυῖαν" (Πρβ. καὶ σελ. 937, 51. σελ. 966, 54. σελ. 999, 12. σελ. 1144, 37. σελ. 1179, 28). Φιλόστρατ. 'Απολλ. Α', θ', 2 (σελ. 5 Διδ.) »ὑγροῖς καὶ διεφθορόσι τοῖς σπλάγχνοις". Α', ια', 2 (σελ. 6) »ὃν δ' ἂν κατεστιγμένον ἴδωσι καὶ διεφθορότα". Α', κδ', 3 (σελ. 15) »τοὺς μὲν δὴ τάφους διεφθορότας ἀναλαβεῖν". Γ', λβ', 2 (σελ. 63) »ὅτι σοι τὰ ὦτα διέφθορεν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων τούτων". ς', δ', 1 (σελ. 118) »τὰ μὲν ὑπὸ χειρῶν διεφθορότα τὰ δ' ὑπὸ χρόνου". Η', ζ', 50 (σελ. 178) »ἢ τὸν ἀέρα διεφθορότα". Βί. Σοφις. (Α', ις', 3, σελ. 205 »Κριτίας ἂν εἴη Θετταλοὺς διεφθορὼς μᾶλλον ἢ Κριτίαν Θετταλοί". Α', κα', 13, σελ. 214 »ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱόν". Πρβ. καὶ 'Αριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 119 Δινδ. »τοῦτο ὃ κατηγόρηκεν αὐτοῦ ἐστι διεφθορώς"). Α', κε', 15 (σελ. 221) »διεφθορότων αὐτῷ ἤδη τῶν ἄρθρων". Α', κε', 20 (σελ. 223) »διεφθορὸς δ' ὑπὸ κολάκων ἐπεπείκει αὐτὸ ἑαυτό" (Πρβ. καὶ Α', ις', 2, σελ. 205 »ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνῃ ὁμιλίας παρεφθορέναι αὐτόν". Β', ιη', 1, σελ. 251 »τὸ μὲν γὰρ τῆς ἑρμηνείας παρέφθορεν ἔσθ' ὅπῃ". 'Ηρωϊκ. ΙΑ', 7, σελ. 295 »τῆς γῆς παρεφθορυίας". Εἰκ. Β', ε', 1, σελ. 368 »καὶ παρεφθορὸς ὕδωρ ποταμοῦ". 'Απολλ. Α', κδ', 1, σελ. 15 »τοῦ παρεφθορότος χωρίου". Ἴδε καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 164). Ἰώσηπ. 'Αρχαιολ. Ε', ε', 4 »καὶ ποτὸν αἰτήσαντι δίδωσι γάλα διεφθορὸς ἤδη". ΙΕ', ε', 2 »καὶ διεφθορότων τῶν ἀνθρώπων". ΙΕ', η', 3 »καὶ τῶν διεφθορότων τις τοὺς ὀφθαλμούς". 'Αρτεμίδωρ. 'Ονειροκρ. Α', 33 (σελ. 34 'Ερχ.) »αἷμα ἐμεῖν πολὺ μὲν καὶ εὔχρουν καὶ μὴ διεφθορὸς ἀγαθὸν πέννητι" καὶ (σελ. 35) »τὸ δὲ διεφθορὸς αἷμα πᾶσιν ἐπίσης νόσον σημαίνει". 'Ηλιόδ. Αἰθ. Β', 19 »διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδδηφαγίας ἠτιᾶτο". Πορφύρ. περὶ 'Αποχ. 'Εμψ. Γ', 24 »ὁ μὴ λέγων ἐξεστάναι καὶ διεφθορέναι τὸ φρονοῦν κτέ.". 'Ονήσανδρ. Στρατηγ. Θ' (σελ. 36 Κορ.) »ἀτμοὺς διεφθορότας ἀναπέμπουσαι", κτλ.

Τοὐναντίον ἐν σελ. 228 τοῦ πρώτου τόμου τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος χρηστομαθείας λέγεται »κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται" ἀντὶ τοῦ κατεαγυῖαι καὶ ἐν σελ. 265 τοῦ δευτέρου »ὃ καταπεπῆχθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνας ἀγρευόντων ψυχάς" ἀντὶ τοῦ καταπεπηγέναι.

Ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ σελίδι ὑπάρχει »Εἶπε δὲ πρὸς τὸν βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα (Κάλλιον: αὐχένα ἢ: τράχηλον) ἀναχωρήσω".

Τὸ βαρῶ-βαροῦμαι εἶνε νεωτερικόν. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον πάντοτε βαρύνω-βαρύνομαι. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 62, 15 Ῥισχ. »Βαρύνειν χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. Πλὴν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου οὐ βεβάρυγκα λέγουσιν [Ιρβ. Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 421] ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικοῦ σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν οἱ δ' ἦκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται" (Ὁ Δινδόρφιος Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 511 ἐξέδωκεν ἐξ ἑνὸς ἀντιγράφου βεβαρηότες. Ἴδε Ὀδ. Γ, 139 »οἱ δ' ἤλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν". Ιρβ. καὶ Τ, 122. Παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΟΗ', ιζ', 3, Τόμ. Δ', σελ. 319 Δινδ. ἀνεγινώσκεται »τοῦ τε γὰρ πολέμου αἰτιώτατον αὐτὸν ἐξ ἀδικίας γεγονέναι καὶ τὸ δημόσιον ἰσχυρῶς τῇ τῶν χρημάτων τῶν τοῖς βαρβάροις διδομένων αὐξήσει βεβαρηκέναι ἔφη"). Σχολ. Θουκυδ. Β', 16 (σελ. 43 Παρ. Ιρβ. καὶ Σουϊδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 73 Βερν.) »Ἐβαρύνοντο: Καλῶς εἶπεν ἐβαρύνοντο. Οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ὅτι ἐβαροῦντο ἢ βαροῦμαι ἢ βαρούμενος οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι τοῦ βαροῦμαι ῥήματος ἀλλὰ βαρύνομαι καὶ βαρυνόμενος καὶ τἆλλα ὁμοίως κλινόμενα". Λουκιαν. Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικ. § 7 (Τόμ. Γ', σελ. 605 Ἰακβ.) »βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν ἢ νενόμικας".

Ὁ λεξικογράφος Σκ. Βυζάντιος νομίζει ὅτι παρὰ μόνοις τοῖς γραμματικοῖς μνημονεύεται ἢ ἐν χρήσει ὑπάρχει τὸ βαρῶ. Λεξ. τῆς Ἑλλ. Γλώσσ. σελ. 220 »Βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, (γραμτ.) = Βαρύνω". Πόσον ἀληθὴς ἡ δόξα τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἀποδεικνυται σαφέστατα ἐκ τῶν ἑξῆς παραδειγμάτων. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', θ', 14 »τῶν ἐξηρτημένων καὶ βαρούντων". Β', ις', 24 »τίνα οὖν ἐστι τὰ βαροῦντα καὶ ἐξιστάντα ἡμᾶς; .... τί ἐστι τὸ βαροῦν ἄλλο ἢ δόγματα". Ἀππιαν. Ἰβηρ. 86 »τὰ δὲ βαροῦντα τὰς ἡμιόνους ἐς τοὺς πεζοὺς διεμέριζεν" (Ιρβ. Συριακ. 58 »οὐδ' ἐπιβαροῦμεν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι". Ἐμφυλ Γ', 17 »εἰ δέ σε τῶν ἀνδρῶν τις ἢ τῆς βουλῆς αἰδὼς ἔχει, μὴ ἐπιβαρεῖν". Γ', 30 »τῶν Κικερωνείων ἐπιβαρούντων". Δ', 15 »ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβα-

ρούσης". Δ', 31 »οἱ μὲν ἐπιβαρεῖν τοῖς ἠδικηκόσιν αἰδούμενοι". Δ', 38 »ἐνδόντας ἐπιβαρούσῃ τῇ τύχῃ". Δ', 46 »καὶ τὴν τύχην ὡς ἐπιβαροῦσαν σφίσιν ἐς ἅπαντα ἐπεμέμφοντο". Δ', 71 »ἀπὸ βαρυτέρας ῥύμης ἐπεβάρουν". Ἴδε καὶ Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Δ', 9. Η', 73. Παῦλ. Β' πρὸς Κορινθ. Β', 5). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΕ', γ', 3 »βαροῦντες ἀεὶ καὶ βαπτίζοντες". Ἰουδ. Πολ. Β', ιδ', 1 »οὐδὲ τὸ πᾶν ἔθνος ἐβάρει ταῖς εἰσφοραῖς". Ἀθήν. Ε', σ. 185, α' »παρελίπομεν δὲ αὐτῶν τὰ χρησιμώτατα καὶ οὐ βαροῦντα τὴν ψυχήν". Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 218 Ποττ. »μὴ οὖν ἡμᾶς βαρείτων αἱ τροφαί". Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Β', 57 (σελ. 139 Ἐρχ.) »ὀλίβων μὲν γὰρ καὶ βαρῶν καὶ οὐδὲν ἀποκρινόμενος ὀλίψεις καὶ στενοχωρίας σημαίνει.... μάλιστα δὲ ὅταν μὴ βαρῇ". Χαρίτων Δ', 2 »πολλὰ γὰρ αὐτὸν ἐβάρει" ς', 1 »ἐβάρει γὰρ αὐτὴν τὸ κάλλος τῆς γυναικός". Ἑρμογέν. παρὰ Σπεγγέλ. Τόμ. Β', σελ. 199 »ὅταν μὲν οὖν ᾖ τὰ πράγματα πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ ἱκανὰ καὶ βαρῇ τοὺς ἀντιδίκους". Μάρκ. Ἀντων. Η', 36 »οὔτε τὸ μέλλον οὔτε τὸ παρῳχηκὸς βαρεῖ σε". Σιμπλίκ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΛΓ', 7 (σελ. 115, 35 Διδ.) »τὰ γὰρ περιττὰ καὶ ἐσκευωρημένα βαρεῖ τὴν Φύσιν", κτλ. Πρβ. καὶ Λουκιαν. Ἡροδ. § 5 (Τόμ. Α', σελ. 524 Ἰακβ.) »ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο". Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Α', 2 »βαρεῖται δὲ ἡσυχῇ οὗτος λίθῳ μεμετρημένῳ". Α', 45 »ὁ δὲ οἷα βαρούμενος καὶ μὴ φέρων ἐξάλλεται". Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Γ', 69 »οἱ δὲ ὑπὸ τῷ Πάνσᾳ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐβαροῦντο". Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', α', 15 »βαρούμεθα ὑπ' αὐτῶν καὶ καθελκόμεθα". Α', κε', 17 »μόνον μηδὲν βαρούμενος ποιεῖ". Δί. Κάσσ. Μς', λβ', 1 »ἅτε καὶ ταῖς στρατείαις ἅμα καὶ ταῖς ἐσφοραῖς βαρούμενοι". Ἀθήν. Ι', σ. 435, δ' »διὰ τὸ βαρεῖσθαι τὰς χεῖρας ἀνατείνοντες". Ἡλιόδ. Αἰθ. Α', 7 »αὐτὸς δὲ καμάτῳ τε τῆς ὁδοιπορίας βαρούμενος". Μάρκ. Ἀντων. Η', 44 »οὓς βαροῦνται". Ἡρῳδιαν. Ἱστορ. Η', 8 »ἐβαροῦντο... τὴν δυσγένειαν". Σιμπλίκ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΑΗ', 8 (σελ. 117, 28 Διδ.) »ἀλλὰ καὶ βαροῦνται παρὰ τὸ τῆς νηστείας ἔθος ἐσθίοντες". ΑΗ', 14 (σελ. 122, 10) »βαροῦνται γὰρ οἱ ἄνθρωποι τοῖς ἑαυτοὺς ἐπαινοῦσιν". Αἰσώπ. Μῦθ. 225 Ἀλμ. »βαρούμενος δὲ τὰ σπλάγχνα", κτλ. Παῦλ. Β' πρὸς Κορ. Ε', 4 »στενάζομεν βαρούμενοι". Α' πρὸς Τιμ. Ε', 16 »καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία" (Καὶ παρὰ Ψευδιππoκράτει Τόμ. Β', σελ. 458 Ἐρμ.

ἀναγινώσκεται »καὶ τὴν κεφαλὴν βαρέεται"). Πλούταρχ. Κλεομέν. ΚΖ', 2 »καθάπερ γὰρ οἱ σεσωμασκηκότες ἀθληταὶ τῷ χρόνῳ καταβαροῦσι καὶ καταγωνίζονται τοὺς εὐρύθμους καὶ τεχνίτας". Ψευδοπλούτ. Τόμ. Ε', σελ. 159, 22 Διδ. »τῶν δὲ καταβαρούντων τὸ σῶμα καμάτων ἴαμα τὸν ὕπνον εἶναι". Σιμπλίκ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. Δ', σελ. 27, 11 Διδ. »μᾶλλον δὲ καταβαρεῖ ἐκεῖνα", κτλ. Πολύβ. ΙΑ', γ', 5 »ἐπιζοῦντο καὶ κατεβαροῦντο τῇ μάχῃ". ΙΓ', δ', 4 »ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν συμπλοκὴν οἱ Ῥωμαῖοι κατεβαροῦντο" (Ηρβ. καὶ 8). Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Β', κβ', 18 »καταβαρούμενα ὑπὸ τοῦ συμφέροντος". Διόδ. Σικελ. Δ', λγ', 9 »ὑπό τε τῶν ὠδίνων καταβαρουμένη". ΙΓ', ιζ', 2 »καὶ ὑπὸ τῶν τραυμάτων καταβαρούμενοι". ΙΔ', ρε', 2 »ὡς δ' ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης κατεβαροῦντο". ΙΘ', κδ', 5 »καταβαρούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους", κτλ.

Παντάπασιν ἀλλόγιστος καὶ σφόδρα καταγέλαστος ἡ τοῦ Διδερλειοῦ εἰκασία εἶνε, καθ' ἣν εἰς τὴν τοῦ Σοφοκλέους γλῶσσαν τὸ βάρβαρον βαρεῖ εἰσελκύνεται μετὰ τοιαύτης σημασίας, ὁποίαν οὐδαμοῦ εὑρίσκεται ἔχον. Ὁμηρ. Γλωσσαρ. Τόμ. Β', σελ. 295 κέξ. »Βαρεῖν ist meist Transitivum wie *βαρύνειν belasten*, *niederdrücken*; *βαρέεται* bei Hippokrates, *βαροῦντες* bei Josephus, *βαρήσει* bei Lucian. Auch intransitiv: *βαρῶ*, *gravo*, *premo*, *gravesco* Gl. Labb. — ein Gebrauch, aus welchem ich die schwierige Stelle in Soph. Phil. 185 erkläre: ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βαρεῖ, d. h. *βαρύνεται*, wo Schneidewin jüngst *βαρέα* in den Text genomen hat — ein mattes Epitheton nach *ἀνήκεστα*!".

Ἐν ταῖς Φοινίσσαις τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 43 ὑπάρχει ῥῆμα ἐπεζάρει (»ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν". Ηρβ. καὶ Ῥῆσ. 441), περὶ οὗ δοξάζεται παρά τισιν ὅτι εἶνε ἀρκαδικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει. Εὐστάθ. σελ. 909, 27 »Τὸ δ' ἐπέβρισαν, ὡς Φασιν οἱ παλαιοί, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες Φασίν· ὅθεν καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ. Εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοί Φασιν, οὐ πάνυ δῆλον, εἰ μὴ ῥητῶς που εὑρεθείη παρασημαινόμενον ὑπό τινος γλωσσογράφου" (Ηρβ. καὶ σελ. 381, 20). Ἴδε Ἀλβερτον Ησυχ. Τόμ. Λ', σελ. 1319. Βαλκεναίριον Εὐριπ. Φοιν. σελ. 20. Πέρσωνα Φοιν. σελ. 13 κέξ. Λειψ. Βατῆρον Ῥήσῳ σελ. 180. Ἀρήνσιον Διακ. Λιολ. σελ. 252. Δινδάρφιον Στεφ. Θησ. Τόμ. Γ', σελ. 1592 Πορ.

καὶ Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 49. Γ. Κούρτιον *Grundz. d. Griech. Etym.* Τόμ. Β', σελ. 61. Ηρβ. δὲ καὶ Κόβητον *Comment. Philolog.* Α', σελ. 11.

Ἐν τῇ ῥήσει τῇ ἐκ τῆς τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείας ἐν τοῖς ἄνω σελ. 634 παρατεθειμένῃ βλέπει τις τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα ἀναχωρήσω. Ὁ τύπος οὗτος ἔχει κάλλιστα. Ἀποφαίνεται μὲν ὁ πολυμαθὴς Ἀσώπιος Εἰσαγ. εἰς τὴν Ἑλλην Σύντ. σελ. 252, § 17 ὅτι ἐκ τοῦ χωρῶ σχηματίζεται μέλλων χωρήσομαι· ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν τε ποιητῶν καὶ τῶν λογογράφων διδάσκει ὅτι οὐ μόνον χωρήσομαι ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχει ἀλλὰ καὶ χωρήσω. Ἀναγκαῖον δὲ νομίζομεν πρὸς σαφῆ τοῦ πράγματος ἀπόδειξιν νὰ παρατεθῶσι τὰ γνωστὰ ἡμῖν τοῦ μέλλοντος τούτου ἁπλοῦ τε καὶ συνθέτου παραδείγματα· καὶ πρῶτον μὲν τὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ τοῦ μέσου. Ἰλ. Π, 629 »οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν νεκροῦ χωρήσουσι". Ἡρόδ. Ε', 89 »καί σφι χωρήσειν τὰ βούλονται". Π', 68 »εὐπετέως τοι, δέσποτα, χωρήσει τὰ νοέων ἐλήλυθας". Θουκυδ. Α', 82 »ὃν οὐχ ὑπάρχει εἰδέναι καθ' ὅ τι χωρήσει" (Ηρβ. καὶ Λουκιαν. Θεῶν. Διαλ. Κ', § 15, Τόμ. Α', σελ. 142 Ἰακβ. »ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη". Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 610 Δινδ. »εἰ τοῦθ' ἑξῆς διὰ πάντων χωρήσει". σελ. 629 »κἀθ' οὕτω καὶ πρὸς ταῦτα χωρήσει". Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Ε', 142 »οἳ χωρήσειν ἔμελλεν". Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 500 Ἐρμ. »κατὰ λόγον τῶν ἡμερέων χωρήσει" καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ). Ἰλ. Κ, 210 »ἠὲ πόλινδε ἄψ ἀναχωρήσουσιν". Ὀδ. Ρ, 461 »νῦν δή σ' οὐκέτι καλὰ δίεκ μεγάροιό γ' ἴῶ ἄψ ἀναχωρήσειν". Θουκυδ. Ζ', 72 »καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον" (Ηρβ. καὶ Πολύβ. Β', ιβ', 3 »πάσης τε ἀναχωρήσειν τῆς Ἰλλυρίδος". Κ', α', 5 »ἀναχωρήσουσι καὶ συγκαταθήσονται". Ἀππιαν. Λιβυκ. 102 »εἰ τοὺς πολεμίους ἰδόντες ἀναχωρήσουσιν", κτλ.). Ξενοφ. Ἱππικ. ς', 2 »ὅπως ἀσφαλῶς ἀποχωρήσουσι" (Ηρβ. καὶ Πολύβ. Α', νγ', 12 »εἰς τὸ πολισμάτιον ἀποχωρήσειν", κτλ.). Πλάτ. περὶ Πολιτ. Ζ', σ. 536, γ' »ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει". Ἰσαῖ. περὶ τοῦ Πύρρ. Κλήρ. § 54 »ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν". Ἡρόδ. Β', 139 »ἀλλὰ γάρ οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρόνον ὁκόσον κεχρῆσθαι ἄρξαντα Αἰγύπτου ἐκχωρήσειν" (Ηρβ. καὶ Ψευδιπ-

ποκράτ. Τόμ. Α', σελ. 4 Ἑρμ. »ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσι ἀνδράσι πρήξιος τῆσδε"). Ζ', 235 »ὅ τε ἰσθμὸς οὗτος καὶ πόλιες προσχωρήσουσι". Θουκυδ. Β', 2 »νομίζοντες σφίσι ῥᾳδίως τούτῳ τῷ τρόπῳ προσχωρήσειν τὴν πόλιν". Β', 79 »ἐδόκει δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις". Γ', 94 »τούτων γὰρ ληφθέντων, ῥᾳδίως καὶ τἆλλα προσχωρήσειν". Δ', 66 »ῥᾷον δ' ἤδη ἔμελλον προσχωρήσειν, τούτου γεγενημένου" (Σολοίκως γράφεται ἐν Β', 80 »νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην λάβοιεν, ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἆλλα προσχωρήσειν" καὶ ἐν Π', 25 »νομίζοντες, εἰ προσαγάγοιντο Μίλητον, ῥᾳδίως ἂν σφίσι καὶ τἆλλα προσχωρήσειν". Ἴδε Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 107 καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 93. Πρβ. καὶ Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Γ', σελ. 58 Ἑρμ. »οὐδὲν γὰρ ἧσσον τὸ ἄλλο σῶμα προσχωρήσει πρὸς τὸν πόδα"). Γ', 4 »οὐ γὰρ ἐπίστευον τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρήσειν" (Ἐν Α', 127 ἀντὶ τοῦ κοινοῦ »νομίζοντες, ἐκπεσόντος αὐτοῦ, ῥᾷον σφίσι προχωρήσειν τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων" παρέλαβεν ὁ Ἵππος καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀντιγράφων τὸ προχωρεῖν. Κατὰ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 373 γραπτέον »ῥᾷον ἂν σφίσι προχωρεῖν". Πρβ. καὶ Πολύβ. Π', λα', 3 »πῶς σφίσι προχωρήσει καὶ τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἐπιβολῆς". ΚΔ', ι', 14 »πῶς προχωρήσει τοῖς Ἀχαιοῖς"). Προδ. Ζ', 161 »εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης". Θουκυδ. Α', 140 »εἰ ξυγχωρήσετε". Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 12 »τάχιστα νομίζειν αὐτὸν συγχωρήσειν αὐτονόμους σφᾶς ἀφεῖναι". Ἰσοκράτ. Ἀρχιδ. § 13 »εἰ μὴ ταῦτα συγχωρήσομεν". Δημοσθέν. περὶ Ἁλονν. § 4, σ. 77 »εἰ γὰρ ταῦτα συγχωρήσετε". περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξ. Συνθ. § 18, σ. 216 »τὴν δὲ σώζουσαν οὐ συγχωρήσουσιν;". πρὸς Βοιωτ. § 32, σ. 1004 »ἐγὼ συγχωρήσω δι' ἐπήρειάν σοι τοῦτο τοὔνομα θέσθαι τὸν πατέρα". κατὰ Διονυσοδ. § 22, σ. 1289 »εἰ ἡμεῖς μὴ συγχωρήσομεν ταὐτὰ ἐκείνοις" (Πρβ. καὶ Ἐπιστ. Γ', § 1, σ. 1474 »τότε συγχωρήσετε"). Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 126 »εἰ συγχωρήσει ὁ κατήγορος" (Πρβ. καὶ Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σελ. 329 Δινδ. »τῶν συγχωρησόντων βασιλεύειν δεόμενος". σελ. 692 »ὥστε πῶς οὐ συγχωρήσουσιν;". Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Α', 10 »ὡς οὐδενὶ τρόπῳ συγχωρήσοντες αὐτὸν γενέσθαι κύριον", κτλ.). Πλάτ. Φαίδ. σ. 105, δ' »ἢ ὑπεκχωρήσειν ἢ ἀπολεῖσθαι" (Πρβ. καὶ Λουκιαν. Ἑρμοτ. § 84, Τόμ. Α', σελ. 520 Ἰακκβ.

»καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον". Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 205 Δινδ. »καὶ οὕτω πλανήσεται καὶ μεταχωρήσει τὰ ὀνόματα ταῦτα κτέ.". Τόμ. Α', σελ. 682 »καὶ καθάπαξ αὐτοὺς παραχωρήσειν". σελ. 701 »παραχωρήσειν ἀλλήλοις ἀμφοτέρους οἴομαι". Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 512 Ἑρμ. »πνεῦμα διαχωρήσει διὰ τοῦ τετρημένου". σελ. 531 »καὶ ἡ κοιλίη οὐ διαχωρήσει κατὰ τρόπον". Λεσβῶν. Προτρεπτ. § 4 »αὐτὸς δὲ ὡς μηδενὸς ἄξιος ὑποχωρήσει". Ἴδε καὶ Ψευδιπποκράτ. Τόμ. Β', σελ. 288. Κτλ.). Αἰσχύλ. Ἑπτ. 476 »ἐκ πυλῶν χωρήσεται". Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 404 »χωρήσομαι γὰρ οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ". Εὐριπ. Ἑκάβ. 52 »γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ". Ἱκέτ. 588 »χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας" (Πρβ. καὶ Ἀνδρομ. 1067 καὶ Ἠλέκτρ. 875). Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1238 »ἓξ χόας χωρήσεται". Θουκυδ. Β', 20 »καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι". Πλάτ. Θεαιτ. σ. 166, α' »καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται καταφρονῶν ἡμῶν καὶ λέγων κτέ.". Θουκυδ. Γ', 13 »ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀποχωρήσονται". Δημοσθέν. (κατ' Ἀριστογείτ. § 78, σ. 793 »ἀλλ', ὦ τᾶν, εἰς τὰς λειτουργίας ἀποχωρήσεται".) κατ' Ἀριστοκρ. § 105, σ. 655 »εἰ δ' ἐκ τοῦ ταῦτα γνῶναι παραχωρήσονται τῆς ἀρχῆς" (Πρβ. καὶ Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 11 Δινδ. »οἶμαι μὲν παραχωρήσεται"). Θουκυδ. Γ', 13 »θρασύτερον γὰρ πᾶς τις προσχωρήσεται". Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ', δ', 16 »ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτο". Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 741 »ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;". Μένανδρ. παρ' Ἀμμωνίῳ σελ. 76 Βαλκ. »εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι". Πλάτ. Θεαιτ. σ. 183, γ' »ἐπιστήμην τ' αἴσθησιν οὐ συγχωρησόμεθα κατά γε τὴν τοῦ πάντα κινεῖσθαι μέθοδον" (Πρβ. καὶ σ. 166, β'. σ. 171, ε'. σ. 191, β'). Σοφισ. σ. 256, β' »εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι τὰ δὲ μή" (Πρβ. καὶ σ. 257, β'). Πρωταγ. σ. 351, ε' »κἂν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα καὶ ταὐτὸ φαίνηται ἡδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχωρησόμεθα" (Φιλήβ. σ. 13, β' »οἶει γάρ τινα συγχωρήσεσθαι θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθόν"). Μέν. σ. 86, δ' »συγχωρήσομαί σοι". Λάχ. σ. 196, γ' »κἄν τι φαίνηται λέγων, ξυγχωρησόμεθα, εἰ δὲ μή, διδάξομεν". περὶ Πολιτ. Δ', σ. 422, γ' »συγχωρήσομαί σοι, ἔφη" (Πρβ. καὶ σ. 434, δ'). Τιμ. σ. 53, ε' »τόδε γὰρ οὐδενὶ συγχωρησόμεθα". περὶ Νόμ. Γ', σ. 901, δ' »πῶς γὰρ οὐ συγχω-

ρήσονται καὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν;" (Ηρβ. καὶ ΙΑ', σ. 925, β'. Ἐπιϛ. Ζ', σ. 559, γ'. Ἐν τῷ Κρίτωνι σ. 46, γ' ἀναγινώσκεται »εὖ ἴσθι ὅτι οὐ μή σοι ξυγχωρήσω". Ἀλλὰ περὶ τούτου ἀλλαχοῦ). Δημοσθέν. πρὸς Λεπτίν. § 143, σ. 501 »συγχωρήσεται γὰρ ὑμῖν λῦσαι περὶ ὧν αὐτὸς ἥμαρτεν" (Ηρβ. καὶ Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 10 Δινδ. »τί μᾶλλον αἰσχρόν γ' εἶναι συγχωρησόμεθα;". σελ. 279 »οὐδὲ τῇ Θεμιστοκλέους σοφίᾳ μέγιστα εἶναι μαρτύρια συγχωρησόμεθα;", κτλ. Λουκιαν. Τοξ. ἢ Φιλ. § 11, Τόμ. Β', σελ. 371 Ἰακβ. »ὑποχωρήσομαί σοι", κτλ.).

Καταπαύοντες ἐνταῦθα τὸν περὶ τῆς τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθείας λόγον καθιστῶμεν γνώριμον ὅτι μικρὸν τὰ μέχρι τοῦδε περὶ αὐτῆς γεγραμμένα μέρος τῆς πραγματείας ἀποτελοῦσιν, ἣν πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν πολλῶν καὶ παντοίων αὐτῆς κακιῶν ἐπάναγκες ἐνομίσαμεν νὰ συντάξωμεν. Πολλῷ μεῖζον εἶνε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐπικρίσεως μέρος, ὅπερ μετὰ προθυμίας εἰς φῶς θὰ προενέγκωμεν, ἂν μή τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀναγκάσῃ ἡμᾶς ν' ἀποστῶμεν ἧς ἔχομεν προθέσεως.

Ἐν Λεῦδῃ τῇ 2 Ἰουλίου 1867. Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΣ.

Εἰς τὸν Ἱππόλυτον τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 344 φέρεται τὸ ἑξῆς σχόλιον· »Οὐδέν τι μᾶλλον: Οὐ μᾶλλον οἶδα. Τὸ δὲ οὐδὲν παρέλκει" (Τόμ. Α', σελ. 120, 13 Δινδ.). "Οτι παντάπασιν ἀνόητον τὸ σχόλιον τοῦτο εἶνε πᾶς τις εὐκόλως καταγνοεῖ μὴ παντάπασιν ἀνόητος ὤν. Κατέστησε δ' αὐτὸ τοιοῦτον ἡ τῶν ἀντιγραφέων ἀμαθία καὶ ἀναισθησία. Προφανέστατον ὑπάρχει ὅτι ἀντὶ τοῦ »Τὸ δὲ οὐδὲν παρέλκει" κατ' ἀρχὰς γεγραμμένον ἦτο »Τὸ δὲ δὲν παρέλκει". Ηρβ. Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 244 (σελ. 24 Bekk.) »Οὐδέν: Πλεονάζει τὸ δέν· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ οὐκ ἔτισας. — Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ δέν, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν γλώσσαις εἶναι τὸ πλῆρες οὐδὲ ἕν". Α, 412 (σελ. 34) »Οὐδέν: "Οτι τὸ δὲν παρέλκει". Η, 274 (σελ. 451) »Οὐδέν: Ἡ διπλῆ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται· ἔστι γὰρ ὅτι τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔτισεν". Χ, 332 (σελ. 598) »Οὐδέν: Ψιλῶς, ἵνα παρέλκῃ τὸ δέν. Δύναται δὲ καὶ δασέως". Χ, 512 (σελ. 604) »Διὸ ψιλώσομεν τὸ οὐδέν, ὡς περισσοῦ ὄντος τοῦ ἕν (?δέν), ὃ καὶ ἄμεινον". Ω, 370 (σελ.

641) »Οὐδέν: Ἡ διπλῆ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται. — Πλεονάζει τὸ δέν, ὡς ἐν τῷ ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος [Ἡσίοδ. Ἔργ. 311]". Σχολ. Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 558 (σελ. 107 Διδ.) »Οὐδὲν ἦλθε: Παρέλκει τὸ δέν. Ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ οὐδὲν ἔτισε. Θέλει δὲ εἰπεῖν οὐκ ἦλθε συνήθως". Σφηξ. 1478 (σελ. 167) »Οὐδὲν παύσεται: Ἀντὶ τοῦ οὐ παύσεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτισεν". Σχολ. Πλάτ. Εὐθύφρ. σ. 8, γ' »Οὐδέν: Ἀττικὸς ὁ τοῦ δὲν πλεονασμός" (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 244). Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ὀδυσσείας Δ, 248 ἀποκατέστησεν ὁ Κόβητος τὸ ὀρθὸν »Τὸ δὲ δὲν παρέλκει" ἀντὶ τοῦ »Τὸ δὲ οὐδὲν παρέλκει" (Ἴδε Δινδόρφιον Σχολ. Ὀδυσσ. σελ. 198, 2. Πρβ. δὲ καὶ Ἄλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 804). Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Γ', σελ. 252 Σμιδ. λέγεται »Οὐδέν: ἀντὶ τοῦ οὔ".

Τῆς γνώμης ταύτης, καθ' ἣν τὸ οὐδὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ οὔ, ἀδελφὴ ὑπάρχει ἡ γνώμη καθ' ἣν ἐν τῷ οὔ τι πλεοναστικῶς τὸ τι κεῖται. Σχολ. Ἰλιάδ. Λ, 511 (σελ. 40 Bekk.) »Τὴν δ' οὔ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς:.... Τὸ δὲ τι περιττόν". Λ, 522 (σελ. 40) »Μή σε: Οὐχὶ μή σε ἀλλὰ μή τι αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. Καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τι πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τούτων· μή τι Φόβονδ' ἀγόρευε [Ἰλ. Ε, 252], μή τί μευ ἠΰτε παιδός [Ἰλ. Π, 235], μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο [Ἰλ. Λ, 550]". Πρβ. καὶ Β, 486 (σελ. 79) »Οὐδέ τι ἴδμεν οἵ τινες ἡγεμόνες, περισσεύοντος τοῦ τι μορίου".

Ἀλλ' οὔτε τὸ οὐδὲν ἰσοδυναμεῖ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῷ οὔ οὔτ' ἐν τῷ οὔ τι (ἢ οὔτι) πλεονασμὸς ὑπάρχει τοῦ τι (Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 244 Σμιδ. »Οὔτι: οὐδέν" καὶ »Οὔτι: οὐδαμῶς"). Τὸ οὐδὲν ἐπιρρηματικῶς τὸ πάλαι τιθέμενον εἶχε πάντοτε τὴν σημασίαν τοῦ κατ' οὐδέν, οὐδαμῶς, κτλ. Μόνον ἐν τῇ παρακμῇ καὶ διαφθορᾷ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ σημασία αὕτη κατὰ μικρὸν ἀσθενεστέρα καὶ ἀμυδροτέρα γινομένη ἀπέβη ἐπὶ τέλους ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ οὔ. Πλημμελῶς ἔχουσι τὰ τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ:

Τοῦ Οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ Οὐκ, εὑρίσκονται παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, ὡς εἶναι τὰ ἑξῆς·

Τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς.....

(Ἀριστοφάν. Ἐκκλησιαζ. 644) ἀντὶ τοῦ, Οὐ σκαιῶς·

Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται,

(ὁ αὐτὸς Σφηξ. 1478) ἀντὶ τοῦ Οὐ παύεται[1])·

»..... ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει"

(Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 779) ἀντὶ τοῦ Οὐ φέρει. »Οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ Οὔ" λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸν νομιζόμενον τοῦτον Ἀττικισμὸν ἐμεταχειρίσθησαν κατακόρως καὶ κακοζήλως οἱ μεταγενέστεροι, καὶ τέλος ὁ χυδαῖος λαὸς κολοβώσας τὴν κεφαλὴν τοῦ Οὐδὲν, μᾶς ἀφῆκε μόνον τὸ Δέν. (Ἀτάκτ. Τόμ. Α', σελ. 46).

Πρβ. καὶ Ἀσώπιον Σουτσ. σελ. 38 »Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὰ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Α, 412) οὐδὲν ἔτισεν, καὶ (Ἰλ. Χ, 332) οὐδὲν ὀπίζεο, καὶ (Ὀδ. Δ, 195) νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν (Ἴδε καὶ Ἰλ. Ω, 570, καὶ Ὀδ. Υ, 366), καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 295) πέλωρον οὐδὲν ἐοικὸς θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Η', 112) οὐδὲν τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο, καὶ πολλαχοῦ προσέτι, τὸ οὐδὲν = οὐ = δέν". Κ. Σ. Κ.

---

[1]) Τὸ οὐδὲν παύεσθαι σύνηθες ὂν τοῖς Ἀττικοῖς σημαίνει οὐδαμῶς παύεσθαι (*nullum finem facere*). Ηλάτ. Εὐθύφρ. σ. 8, γ' »οὐδὲν μὲν οὖν παύονται ταῦτ' ἀμφισβητοῦντες καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις" (Πρβ. καὶ Ἀπολ. σ. 30, ε'. Φαίδ. σ. 91, δ'. Γοργ. σ. 491, α'. σ. 517, γ'. Μίν. σ. 316, γ'). Φαίδ. σ. 117, δ' »Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων" (Πρβ. καὶ Νόμ. Β', σ. 662, ε'). σ. 100, β' »ἅπερ ἀεὶ ἄλλοτε καὶ ἐν τῷ παρελη λυθότι λόγῳ οὐδὲν πέπαυμαι λέγων" (Πρβ. καὶ Μέν. σ. 91, ε'). Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 10 »οὐκ ἤσθησαι ὅτι ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος;" (Πρβ. καὶ Οἰκον. ΙΑ', 23. Κύρ. Παιδ. Α', ϛ', 16. Γ', γ', 32). Ἀναβ. Δ', β', 4 »οὐδὲν ἐπαύσαντο δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κυλίνδοντες τοὺς λίθους" (Ἔν τισιν ἀντιγράφοις οὐδ' ἐπαύσαντο). Ζ', ϛ', 9 »στρατευόμενοι καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν οὐδὲν πεπαύμεθα". Λυσ. ὑπὲρ Μαντ. § 20 »οὐδὲν πέπαυνται τὰ τῆς πόλεως πράττοντες" (Πρβ. Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 500). Ἰσοκράτ. Παναθην. § 46 »οὐδὲν ἐπαύοντο κατὰ μίαν ἑκάστην τῶν πόλεων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πολιορκοῦντες καὶ κακῶς ποιοῦντες". περὶ Εἰρήν. § 100 »οὐδὲν δ' ἐπαύσαντο τοὺς μὲν ἄλλους κακῶς ποιοῦντες κτέ.". Δημοσθέν. πρὸς Μακάρτ. § 1, σ. 1050 »καὶ οὐδὲν παύονται παρανομοῦντες καὶ βιαζόμενοι" (Πρβ. καὶ § 2). περὶ Παραπρ. § 278, σ. 430 »οὗτοι δ' οὐδὲν ἐπαύσαντ' ἰδίᾳ χρηματίζοντες" (Πρβ. καὶ § 175, σ. 396 »αὐτὸς δ' ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐντυγχάνων οὐδ' ὑτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ"), κτλ.